

Tražite li
i vi posao?

NEMRTVA I NEZAPOSLENA

MERI DŽENIS
DEJVIDSON

Meri Dženis Dejvidson
NEMRTVA
I
NAZAPOSLENA

Prvi koji bude obležao kraljicu kao što muž legne sa svojom ženom, postaće kraljičin supružnik i vladace pored nje hiljadu godina.

Knjiga mrtvih

Ako ono pokvareno đubre Sinkler misli da ću biti njegova žena hiljadu godina, onda je potpuno odlepio.

Iz privatnog dnevnika Njenog veličanstva kraljice Elizabete I, carice nemrtvih, zakonite vladarke vampira, supruge Erika I, zakonitog kralja

Prolog

Službena beleška o izjavi građanina Roberta Harisa

30. jun 2004. godine

55121 02.32.55 - 03.45.32

Zapisnik sastavio inspektor Nikolas Dž. Beri

Četvrta policijska stanica, Mineapolis, Minesota

Nakon što je zbrinut na licu mesta, gospodin Haris odbio je da ide u bolnicu; pristao je da pođe u policijsku stanicu s prisutnim policajcima Vritnurom i Votkinsom i da izjavu.

Saslušanje je vodio inspektor iz Mineapolisa Nikolas Dž. Beri.

Robert Haris je pedesetdvoгодиšnji belac, taksista u *Jarkožutom taksiju*. Gospodin Haris radio je tokom događaja koji su dalje opisani. Gospodin Haris je prošao alkotest i čeka se laboratorijski nalaz o mogućem korišćenju droga.

INSPEKTOR BERI: Jeste li spremni? Da li je traka... dobro. Hoćete li da popijete nešto? Kafu? Pre nego što počnemo?

ROBERT HARIS: Ne, hvala. Neću moći da zaspim ako popijem kafu 'vako kasno. A osim toga, znaš, s mojom prostatom, to bi bilo kao da tražim đavola.

IB: Hajde da popričamo o večerašnjim događajima.

RH: Naravno. 'Oćeš da pričamo o tome zašto praše *Tvinse* ili što sam bio toliko glup da radim poso na kojem moram stalno da sedim? Prokleti hemoroidi.

IB: Događaji...

RH: Naravno, 'oćeš da znaš šta sam ispričao momcima koji su se pobrinuli za mene. Fini momci za pajkane. Nisam time mislio ništa loše. 'Oću reći, zbog toga smo ovde, je l' tako?

IB: Tako je.

RH: Zato što vi momci mislite da sam lud ili pijan.

IB: Znamo da niste pijani, gospodine Harise. A sada, noćas...

RH: Ranije noćas sedeo sam na guzici i razmišljao o svom detetu. Ona ima devetnaest godina i ide na U.

IB: Univerzitet u Minesoti, studentski grad Dulut.

RH: Da. U svakom slučaju, često radim noćnu smenu jer su one knjige jebeno skupe. Hoću reći, sto deset zelembaća za knjigu? Jednu knjigu?

IB: Gospodine Harise...

RH: U svakom slučaju, sedeo sam tamo, gledao svoja posla i ručao. Naravno, nije baš bilo vreme ručku u deset noću, ali snalaziš se kako možeš kada radiš noćnu. Sedeo sam na uglu Ulice Lejk i Četrdeset prve. Većina taksista ne voli taj kraj, znaš, zbog svih onih crnaca. Bez uvrede. 'Oću reći, nije da tako izgledaš, ali...

IB: Gospodine Harise, nisam Afroamerikanac, ali čak i da jesam, živo bih želeo da ne skrećete s teme.

RH: Ali ne možeš biti siguran danas, zar ne? Prokleti politički korektni nacisti. Čovek više ne može da kaže ono što mu je na umu. Imam drugara Denija Pola, koji je crn kao dno bunara i on sebe naziva... pa, neću ti reći šta on govori, ali stalno koristi taj izraz. A ako njega nije briga, zašto bismo se mi tangirali?

IB: Gospodine Harise...

RH: Izvini. U svakom slučaju, bio sam u tom kraju, za koji neki, da, govore da nije sjajan i jeo sam svoj ručak - šunka i švajcarski sir sa senfom u čudesnom hlebu, ako nekoga zanima - i odjednom je taksi ležao na boku!

IB: Niste ništa čuli?

RH: Sinko, nije bilo nikakvog nagoveštaja. U jednom trenutku sam jeo, a u drugom sam se obreo na boku i sve đubre s poda pljuštalo je po meni. Sendvič mi je ispao, a glava mi je ležala na ulici. Čuo sam kako se neko udaljava, ali nisam ništa video. Ali to nije najgore.

IB: Šta je najgore?

RH: Pa, pokušavao sam da shvatim šta se desilo i pitao se 'oću li uspeti da operem senf s nove radne košulje, kada sam čuo taj stvarno glasan krik.

IB: Muški ili ženski?

RH: Znaš šta, bilo je teško oceniti. 'Oću reći, sada znam jer sam ih video - obojicu - ali tada nisam znao. Ko god da je vikao, zvučao je kao da mu čupaju noge jer je vrištao, kukao i brbljao. To je najgori zvuk koji sam ikada čuo. A moja ćerka stalno svira nove instrumente iako nema sluha, onomad čak i tubu. Ali to nije ništa u poređenju s ovim.

IB: Šta ste onda uradili?

RH: Pa sranje, šta misliš, izašao sam kroz suvozačka vrata što sam brže mogao. Bio sam lekar u ratu - u Vijetnamu. Batalio sam to kada sam se vratio u Ameriku i nikada više nisam ušao u bolnicu, jok, čak

ni kada je moja žena, neka joj je laka zemlja, rodila Anu. Ali pomislio sam da bih mogao pomoći. Taksi mi je osiguran, nisam brinuo zbog toga, ali neko je zaista bio u nevolji i to je bilo mnogo važnije. Pomislio sam da je možda neko slučajno pregazio svoje dete. Ima prilično mračnih mesta među onim prolazima. Teško je videti bilo šta.

IB: I onda?

RH: Onda se zaustavio autobus. Umalo nije udario u moj taksi! Što je čudno jer je bilo prilično kasno za autobuse, a u njemu je bio samo jedan putnik.

Onda je ta cura iskočila. A autobus je samo stajao tamo. Video sam kako vozač pilji u curu kao da je napravljena od čokoladnog sladoleda. I tada sam je dobro pogledao.

IB: Možete li je opisati?

RH: Pa, visoka je, zaista visoka - približno moje visine a ja sam tek nešto niži od metar i osamdeset. Ima svetloplavu kosu s onim izvučenim - kako se beše zovu? Pramenovi! Ima izvučene pramenove i najkrupnije, najlepše zelene oči koje sam video. Oči su joj boje onih starinskih boca, onih zaista tamnozelenih. I veoma je bleđa, kao da stalno radi u kancelariji. Meni leva ruka leti pocrni ko đavo zato što je uvek izbacim kroz prozor, ali mi desna ostane bela. U svakom slučaju, zaista se ne sećam kako je bila obučena - uglavnom sam joj gledao lice. I... i...

IB: Jeste li dobro?

RH: Samo je ovaj deo neprijatan, to je sve. 'Oću reći, ta cura je možda pet-šest godina starija od moje ćerke, ali ja - pa, recimo da sam je poželeo onako kako čovek želi svoju ženu subotom uveče, ako znaš na šta mislim. A nikada se nisam ložio na klinke dovoljno mlade da mogu biti *moja* ćerka, i nema veze što mi je žena umrla pre šest godina. Tako da je bilo prilično sramotno što ja odjednom razmišljam đokom iako oni strahoviti krici još odjekuju u vazduhu.

IB: Pa, čovek ponekad pod stresom...

RH: Nije reč o stresu. Prosto sam je želeo, to je sve. Kao što nikada nikoga nisam želeo. U svakom slučaju, zurio sam u nju, ali ona nije obraćala pažnju. U takvu curu sigurno dvadeset puta dnevno bulje matore budale poput mene. Nije mi ništa rekla, samo je odmarširala u prolaz. Pošao sam za njom. Tamo su bile dve ulične svetiljke, tako

da sam konačno video oko sebe. Mogu ti reći da sam se osećao mnogo bolje.

Odjednom su krici prestali, pre nego što smo stigli tamo. Kao da je neko isključio radio - toliko je bilo iznenadno. I cura je potrčala. Što je bilo smešno jer je nosila one vrtozglavo visoke cipele. Ljubičaste s mašnicama pozadi. Ima majušna stopala i te slatke cipelice. Bilo je donekle smešno gledati je.

IB: A onda?

RH: Pa, svakako ume da se kreće u tim cipelama, to je činjenica. Mora da je bila prava trkačica ili šta već. Bio sam odmah iza nje. Ušli smo u prolaz i odmah sam video da je ćorsokak pa nisam hteo previše da zalazim. Čudno, više uopšte ne razmišljam o Vijetnamu, ali noćas je bilo kao da sam se upravo vratio kući otuda. Čoveče, sve sam primećivao. Bio sam zaista naelektrisan.

IB: Jeste li videli nekoga u prolazu?

RH: Isprva nisam. A onda je cura rekla, veoma glasno ali odlučno, kao nastavnica: „Pusti ga“. Tada sam video da su tamo dva tipa, a nisu bili ni tri metra udaljeni od mene! Ne znam kako su mi ranije promakli. Jedan je bio sitan, nizak bezveznjaković, ali je podigao tipa krupnijeg od mene. Podigao ga je od zemlje! Veoma jako ga je udarao o zid od opeke i glava krupajlije letela je tamo-amo. Bio je u nesvesti.

Ali kada je cura progovorila, mališa je pustio tipa koji je pre toga vrištao i on je pao na cigle poput vreće peska - 'oću reći, bio je *onesvešćen*. A mališa je domarširao do nas i odjednom sam se usrao od straha.

IB: Jeste li videli oružje ili...

RH: Ništa slično. Pretpostavljam da je samo bio... zao. Za glavu niži od mene i sivkastog tena. I s onim malim, crnim brkovima, stvarno tankim. Ja mislim kako čovek treba da pusti prave brkove koji će mu upadati u supu ili da ih ne pušta.

U svakom slučaju, izgledao je kao sitna propalica, ali bilo je nečega u vezi s njim... samo sam hteo da se sklonim od njega. Kao da sam duboko u sebi osećao da je zao, iako nisam znao šta se to zbiva. A moram ti reći da sam gledao kako moja draga žena umire od raka želuca. Nestajala je centimetar po centimetar i to je trajalo osam

meseci. Mislio sam da ništa neće moći da me uplaši nakon što sam to video. Ali taj tip...

IB: Hoćete li da predahnete, gospodine Harise?

RH: Do đavola, neću. Hoću da završim s ovim. Obećao sam da ću doći ovamo da ispričam šta sam video i evo me. Bilo kako bilo, taj tip je prišao veoma blizu i rekao: „Ovo nisu tvoja posla, lažna kraljice.“ A pričao je zaista staromodno. Kao, ne znam, kao što se pričalo pre možda sto godina. A njegov glas - Isuse! Sav sam se naježio. Hteo sam da pobegnem, ali nisam mogao ni da se pomerim.

Ali curu nije bilo briga. Ispravila se i rekla: „Oh, duvaj ga. Gubi se pre nego što izgubim živce.“

IB: „Duvaj ga“?

RH: Žao mi je, ali to je rekla. Dobro se sećam zato što sam se prenerazio. 'Oću reći, ja sam krupan čovek pa se *jesam* uplašio. Ona je klinka, ali uopšte nije zvučala uplašeno.

IB: Šta se onda desilo?

RH: Pa, mali pokvarenjak je izgledao kao da će se srušiti. Ja sam bio preneražen, ali on je... pa, on je bio *stvarno* zaprepašćen. Kao da mu se nikada niko nije tako obratio u životu. Ko zna, možda i nije. Tada je odgovorio: „Moji obroci te se ne tiču, lažna kraljice.“ Stalno ju je oslovljavao s „lažna kraljice“. Nijednom nisam čuo njeno ime.

IB: „Lažna kraljica.“

RH: Da. A ona mu je uzvratila: „Tornjaj se, drkadžijo.“ Ozbiljno! Zatim je dodala: „Znaš, kao i ja, da ih ne moraš uplašiti ili povrediti kako bi se nahranio i zato prestani da sereš.“ Ili je možda rekla „prestani da kenjas'. U svakom slučaju, bila je ozlojeđena.

IB: A onda?

RH: Onda ju je ščepao! Usne su mu se povukle i zubi ogoleli kao u psa koji se sprema da ugrize. *Tek tako*, susedov pas Raskal pobesneo je prošlog leta i, pre nego što sam ustrelio sirotog psa, izgledao je poludelo i bez kontrole kao taj tip.

A pre nego što sam stigao da joj pomognem - uplašio sam se, ali nisam želeo da bude povređena, 'oću reći, uradio bih *nešto* - ona je je izvadila krst i zarila mu ga u čelo! Baš kao u filmovima! I čoveče, o čoveče, mislio sam da *krupajlija* glasno vrišti. Ovaj tip je urlao kao da mu pluća gore. Čelo je počelo da mu se dimi. O gospode, kakav smrad. Ne možeš da *veruješ* koliko je smrdelo. Kao izgorela

svinjetina, i to ukvarena svinjetina. Bože, povraća mi se samo kad se setim toga.

Pustio ju je i, kao, zateturao se unazad. A ona je zakoračila prema njemu, mrtva 'ladna, i rekla: „Podići ćeš ovog gospodina i odvesti ga u bolnicu. Platićeš račun ako nema zdravstveno osiguranje. A ako te ponovo uhvatim da se ovako hraniš, nabiću ti ovaj krst u grkljan. Jesi li skapirao ili treba da ti nacrtam?“

On je uzmakao od nje i klimnuo glavom. Bila je toliko stroga i lepa da je nije mogao gledati. Sranje, *jedva* sam i ja mogao da je gledam! Onda je podigao krupajliju, koji je još bio onesvešćen, i istrčao iz prolaza s njim.

Tada se cura okrenula prema meni i uzdahnula kao da je mnogo umorna. Pitala me je: „Jesi li ikada bio zaglibljen na poslu koji zaista mrziš?“ A ja sam priznao da mi se to povremeno dešava. Čoveče, o čoveče, kako je divna.

IB: I onda?

RH: Onda me je pitala jesam li dobro. A ja sam odgovorio da jesam. Rekla mi je da se ne plašim. Ja sam odvratio da se neću bojati sve dok je ona tu. Zbog toga mi je udelila veliki osmeh.

Pošli smo iz prolaza i ona je videla kako moj taksi leži postrance. Izgledala je zgađeno i rekla: „Jebote, kakav klinac.“ Pretpostavljam da je mislila na tipa koji je pobegao. Tada je prišla - ovo je deo koji te zanima - kleknula, gurnula dva prsta ispod taksija i ponovo ga podigla na sva četiri točka.

IB: Podigla je vaš taksi?

RH: Aha.

IB: Jednom rukom.

RH: S dva prsta. Znam kako zvuči. U redu je. Ni drugi pajkani mi nisu verovali.

IB: Šta se onda desilo?

RH: Onda me je pogledala onim lepim, zelenim očima samo što su tada bile više boje lešnika nego zelene, što je bilo pomalo čudno, ne znam, možda su joj ispala sočiva - i rekla: „Mislim da je ispravan. Žao mi je zbog smetnje.“ Odgovorio sam joj da je u redu. Ušla je u autobus - koji ju je, uzgred, još čekao, što je možda najčudnija stvar koja se noćas desila - i mahnula mi. Tada se autobus odvezao. Srušio je jedno poštansko sanduče i prošao na crveno.

IB: To je sve?

RH: Nije li to dovoljno? Kakva noć! Moram ti reći, ta cura je posebna. Ne želim da se *nikada* naljuti na mene.

IB: Zbog njene snage?

RH: Ne. Zato što sam je želeo, ali sam je se istovremeno plašio. Drago mi je što se ispostavilo da je dobra. Šta bi bilo da je kao onaj mališa iz prolaza? Onaj vampir?

IB: Verujete da je taj čovek vampir?

RH: Sranje, ko bi drugi vrištao i dobio opekotine od krsta? Voleo bih da znam šta je *ona*.

IB: Verujete u vampire, zar ne?

RH: Lepo si slušao, sinko, i cenim to, ali hoću da obratiš pažnju na još nešto. U rat sam pošao kao tinejdžer. I otkrio sam da se momci koji ne veruju svojim očima vraćaju kući u vreći. Dakle, da. Verujem u vampire.

Hoću reći, sada.

KRAJ SASLUŠANJA.

03.45.32

Prvo poglavlje

KAD su prošla tri meseca od moje smrti, zaključila sam kako je vreme da nađem posao.

Naravno, nisam mogla da se vratim na stari posao. Kao prvo, otpustili su me onog dana kada sam poginula, a kao drugo - svi još misle da sam mrtva i pokopana. Uostalom, dnevni posao mi više ne odgovara.

Bar nisam gladna niti sam beskućnica. Moja najbolja drugarica Džesika vlasnica je moje kuće i ne dozvoljava mi da plaćam stanarinu. Njena ekipa superknjigovođa plaća ostale račune uprkos mom upornom protivljenju. Svakako ne moram da kupujem namirnice osim čaja, mleka i sličnog. Pored toga, moj automobil je otplaćen. Zbog toga su mi mesečni troškovi prilično mali. Ali bez obzira na sve, ne mogu zauvek živeti od Džesikine milostinje.

Zato sam se obrela na stepenicama Minesotskog centra za ponovno zapošljavanje. Svakog četvrtka rade uveče - bogu hvala!

Ušla sam i zadrhtala kada me je produvao udar iz klima-uređaja. Niko me nije upozorio da će mi uglavnom biti prilično hladno kada

budem mrtva. Mineapolis je pogodio surovi vreli talas, a ja sam jedina kojoj to ne smeta.

„Zdravo“, rekla sam recepcionarki. Na sebi je imala strogo sivo odelo i bilo je krajnje vreme da ofarba izrastak. Nisam joj videla cipele, što je verovatno i bolje. „Došla sam u centar za nezaposlene da...“

„Žao mi je, gospođice, ovo je centar za ponovno zapošljavanje. Centri za nezaposlene su anahronizam. Ovo je responzivni centar za ponovno zapošljavanje u koji se dolazi samo jednom, u skladu s dvadeset prvim vekom.“

„Dobro. Ovaj, kako god. Došla sam da razgovaram s vašim savetnikom.“

Zbog svoje drskosti, narednih dvadeset minuta popunjavala sam formulare. Konačno, prozvano je moje ime i našla sam se pred savetnikom.

Bio je to stariji čovek prijatnog izgleda, tamne kose, brade prošarane sedim i očiju boje čokolade. Osetila sam olakšanje kada sam videla burmu, te fotografiju njegove lepe žene i *de rigeur* divne dece. Žarko sam se ponadala da ima srećan brak kako ne bi napravio budalu od sebe kada ga moja nemrtva harizma pogodi pravo u glavu.

„Zdravo, ja sam Den Mičel.“ Rukovali smo se i videla sam da je iznenađeno izvio obrve kada je dotakao moj hladni dlan. „Elizabet Tejlor, je li tako?“

„Ta sam.“

„Je li sve u redu s vašim očima?“

Nosila sam naočare za sunce iz dva razloga. Prvo, strahovito mi smetaju neonska svetla. A drugo, muškarci ne podležu mojim činima ako mi ne vide oči. Ni najmanje mi ne treba da me zaskoči zabalavljeni državni činovnik.

„Bila sam kod očnog lekara malopre“, slagala sam. „Ubacio mi je one kapi.“

„Da, znam kako je. Elizabet Tejlor - baš kao filmska zvezda!“ oduševio se, očigledno ne znajući da ljudi dolaze do tog zaključka otkako sam se rodila.

„Betsi.“

„Onda, Betsi.“ Listao je hrpu papira koju sam mu pružila. „Sve izgleda u redu...“

„Nadam se. Došla sam zbog nezaposleno...“

„Ovo je centar za ponovno zapošljavanje“, odsutno je rekao Mičel, još uvek listajući.

„Dobro, dobro. U svakom slučaju, potreban mi je nov posao a dok ga tražim, volela bih da imam osiguranje za nezaposlene. Zapravo, imam pita...“

Mičel je izgledao donekle uplašeno. „Ovaj... moraću odmah da vas prekinem. To ne možemo ovde da radimo.“ Zatreptala sam. Mada to nije mogao da vidi iza naočara *Foster Grants* koje sam nosila. „Kako?“

„Mi smo biro za ponovno zapošljavanje. Time se bavimo.“ „Naravno, dobro, shvatila sam. Ali zar vi ne...?“

„Ako želite olakšice za nezaposlene, moraćete pozvati kol-centar. Ili pogledajte na internetu. Žao mi je, ali ne možemo odgovoriti na vaša pitanja.“

„Samo da razjasnimo. Na ovo mesto treba da dođem kada sam nezaposlena...“

„Da...“

„I ovde imate formulare za olakšice za nezaposlene...“ „Naravno!“

„Ali nemate osoblje koje mi može pomoći da ostvarim olakšice za nezaposlene.“

„Da, to je tačno.“

„U redu.“ To je čudno, ali mogu da sarađujem. Verovatno. Zavalila sam se u neudobnoj plastičnoj stolici. „Dobro, mogu li od vas pozvati taj kol-centar?“

Mičel je raširio ruke u gestu izvinjavanja. „Ah, boga mu, znate, ranije smo dozvoljavali ljudima da to rade, ali neki su zloupotrebljavali telefon i zato...“

„Dakle, ne mogu da pozovem kol-centar za nezaposlene s telefona u birou za nezaposlene?“

„Pa, imajte na umu da tehnički više nismo biro za nezaposlene...“ Odjednom sam se zapitala može li vampir da se napije. Odlučila sam da proverim čim izađem iz ove birokratske paklene rupe „...i zato vam ne možemo dozvoliti da to uradite.“ Slegnuo je ramenima. „Žao mi je.“

Skinula sam naočare i nagnula se napred, prikovavši ga zlokobnim nemrtvim pogledom. Bilo je to ružno s moje strane, ali postala sam očajna. „Moram. Da se poslužim. Vašim telefonom.“

„Ne!“ Pogrbio se i zaštitnički prigrlio telefon na grudi. „To je protiv pravila!“

Neverovatno. Bila sam uverena da će zbog vampirskih čini postati kao testo u mojim rukama, ali očigledno je njegova birokratska obuka jača od drevnog zla.

„Moraćete da odete kući i pozovete ih o svom trošku“, odbrusio je.

Odmarširala sam natrag u čekaonicu. Skandalozno! Nisam bilo koja nemrtva fufa, ja sam vampirska kraljica!

„Ne zaboravite da se upišete u knjigu utisaka pre nego što izađete!“, povikao je Mičel za mnom.

Bože, ubij me odmah. Hoću reći, ponovo.

Drugo poglavlje

ROTIRAJUĆA crvena svetla u retrovizoru izazvala su uobičajenu reakciju: navalu adrenalina a onda ogorčenost. Nisam vozila *tako* brzo. A kola koja me zaustavljaju nisu čak ni patrolna. To je krajsler, za ime boga.

Jedan od brojnih ljudi koji su odlučili da mi upropaste dan izašao je iz automobila i pošao prema meni. Nije se polako i nadmeno šepurio kao što policajci čine. Zapravo, trčao je. Odmah sam ga prepoznala i zajaukala.

Nik Beri. Tačnije, inspektor Nik Beri - svakako poslednja osoba koju želim da vidim. Imali smo neprijatnu epizodu ovog proleća i živim u strahu da će se ovih dana setiti da sam mrtva. Ili će se bar setiti da je bio na mojoj sahrani. Seo je na mesto suvozača. „Ćao, Betsi. Kako je?“ „Zloupotrebljavaš svoja ovlašćenja kao zakleti predstavnik zakona“, obavestila sam ga. „Uopšte nisam brzo vozila.“

„Da, da. Slušaj, gde si bila pre neku noć?“

„Koju?“

„U subotu.“

Auf. „Kod kuće“, odgovorila sam, glumeći strahovitu radoznalost. „Zašto?“

„Pretpostavljam da to niko ne može potvrditi?“ Odmahnula sam glavom. „Mark je bio u bolnici, a Džesika verovatno kod kuće - nisam

je videla te noći. Zašto? Šta se desilo?“

Nik se naslonio i razgrnuo stopalima đubre na podu ispred suvozačkog sedišta. Nije znao koliko sreće ima. Bilo je mnogo gore dok sam jela čvrstu hranu. „Zaboga, zar nikada ne očistiš kola? Koliko šejkova popiješ u nedelji?“ „Ne tiče te se. A sada idi i juri loše momke.“

„Moraću da primim tetanus kada izađem odavde“, pobunio se i vrhom čizme odgurnuo praznu limenku *seven-apa*.

„Ozbiljno, Nik, šta se dešava? Hoću reći, ako nećeš da mi napišeš kaznu...“

Odmahnuo je glavom. „Glupo je.“

„Pa, toliko sam shvatila.“

„Ne, zaista glupo.“ Dok je brbljao, pogled mi je bludeo preko njegove plave kose, tela plivača i izvajanih crta lica a onda sam ga brzo vratila na ulicu, gde mu je i mesto. Tako smo i upali u nevolju prošli put. Bila sam nova nemrtva i neverovatno žedna, a on je bio raspoloživ. Pila sam mu krv i on je odlepio. Zadugo. Sinkler je morao da uskoči i sredi stvar. Još nemam predstavu čega se Nik seća - ako se uopšte nečega i seća.

„...taj ćaknuti matori taksista te je opisao. Hoću reći, ima milion plavuša u Mineapolisu, ali ipak. Prilično se dobro uklapaš u opis. Zapravo, zbog cipela mi je čitava priča... “ „Pa, očigledno nisam ja“, slagala sam. „Tikvan.“ „Tikvan? *To* nisam čuo oko petnaest godina. U svakom slučaju, mislim da si u pravu. Čitava priča je prosto... mislim da je tip... ne znam. Možda je nešto od toga tačno, a nešto je umislio ili izmislio da privuče pažnju. Delovao je kao usamljen čova.“ Nik je trljao slepoočnice na način koji me je činio veoma nervoznom. „Ja... nekada sanjam i snovi *deluju* stvarno...“

„To se svima dešava.“ Da li da ga pogodim svojim vampirskim činima? Hoće li se to sukobiti s onim što je Sinkler uradio ili će popraviti situaciju? „Možda treba da se odmoriš.“

„Čudno je ono što ti se desilo na proleće“, promenio je temu. Bar je *mislio* da menja temu. „Mislim, ne upadaju svi u zbrke kao ti.“

„Još tvrdim da je moja maćeha napravila štos. Nije da ne bi volela da me vidi mrtvu.“

„Da, ali da ode dotle da organizuje lažnu sahranu - ili je održana sahrana?“ Toliko je snažno trljao slepoočnice da su postale

ružičaste. „Sanjao sam to, ali uglavnom... ja...“ „Nik, zaboga!“, glasno sam rekla, nadajući se da ću ga trgnuti. „Imam obaveze. Dakle, hoćeš li da izađeš ili šta?“ Ruke su mu odmah pale u krilo i izgledao je kao da se otresao stanja nalik transu u koje je upao. „Veoma mi je žao, Betsi“, zajedljivo je rekao. „Šta, negde je rasprodaja cipela?“

„Zapravo, i jeste. Slušaj, nadam se da ćeš uhvatiti lošeg momka...“

„Da, da, uveren sam da si na iglama. Nema veze. Video sam tvoja kola i nisam mogao da odolim. Ali moram da se vratim poslu.“

„Važi. Drago mi je što sam te ponovo videla.“

„I meni. Kloni se nevolja.“ Osmehnuo mi se i izašao iz kola, ne primećujući da mu se slamčica zalepila za petu. „Želim ti lep dan.“

„Ćao!“, doviknula sam i sačekala da krene pa sam tek onda uključila motor. Što je dobro, budući da sam se tresla kao list. Siroti Nik se valja po istini, a nema predstavu. Volela bih da mu se mogu poveriti, ali ionako dovoljno ljudi zna moju prijavu, malu, nemrtvu tajnu.

Osim toga, jednom mu se *jesam* poverila. I to je bila potpuna katastrofa. Neću da napravim istu grešku dvaput.

SAT kasnije, obrela sam se na najlepšem, najveličanstvenijem mestu na planeti: u Tržnom centru *Amerika*. Ili, ako ste pošli u kupovinu, Raju na Zemlji.

Odučila sam da se prošetam po prvom spratu *Mejsisa* kako bih se razvedrila i onda da utopim svoju tugu u dva ili deset daikirija na četvrtom spratu.

Kao i sve sjajne ideje, Tržni centar (nikada „tržni centar“) nešto je poznato ali uvećano. Veoma uvećano. Svako se nekada parkirao na parkingu i ušetao u prodavnicu. Ovde je jedina razlika to što morate dugo, dugo hodati do prodavnice. Dobro je zapamtiti državu u kojoj ste se parkirali. Znae kako na većini parkinga niveoe nazovu po dvema-trima životinjama? „O, dušo, ne zaboravi da smo parkirali na nivou dugorepih majmuna.“ Tržni centar je toliko veliki da nisu mogli nazivati niveoe parkinga po životinjama. Životinje su male. Uzimali su imena država. I to ne malih država poput Roud Ajlanda, već velikih, upadljivih, kao što su Kalifornija i Teksas.

Parkirala sam se u Teksasu i prešla malu sporednu ulicu do *Mejsisa*. Kao i uvek, zapanjila me je lepota zgrade. Crvena opeka i visoki prozori podsetili su me - nemojte se smejeti - na crkvu. A

zvezdica koju su stavili umesto apostrofa u reči *Mejsis* izgleda prosto božanstveno.

Kada sam ušla, udahnula sam slatki miris parfema, kože, pamuka i sredstva za čišćenje podova. Bila sam sekretarica pre nego što su me otpustili. Sada sam nezaposlena ukoliko ne računate celu onu priču s kraljicom vampira, a ja je svakako ne računam i to ne samo zbog toga što ne vredi ni prebijene pare. Uostalom, najčešće sumnjam u to da sam kraljica. Drugi vampiri s kojima se srećem u poslednje vreme svakako to ne misle. A Sinkler... Sinkler nije važan. Neću da razmišljam o tom seronji.

Uletela sam u odeljenje s cipelama poput plavog goluba pismošće. Cipele, cipele, svuda naokolo! Ah, slatke cipele. Zaista verujem u to da se neka civilizacija može oceniti na osnovu obuće koja se nosi.

Budući da sam bila u robnoj kući, upala sam u drugu vremensku zonu. Iako je Četvrti juli tek za nedelju dana, u odeljenju s cipelama već su izložene sve jesenje boje i stilovi. To je u redu. Ionako imam dvadeset dva para sandala.

Razgledala sam raf s čizmama *Kenet Kol* i konačno skinula par blistavih crvenih i opipala kožu. Odlično bi se slagale s mojim crnim mantilom, ali već imam par crvenih čizama. Hmm... je l' to bitno?

Pogledala sam i *Bernovu* obuću. Navodno je ručno napravljena - a za dve stotine dolara za par, bolje bi bilo da jeste - ali nikada je nisam probala. Možda ću sebe častiti kada nađem posao kako bih im pružila priliku.

Tipično za *Mejsis*, sve prodavačice su me ignorisale zato što nisam mahala novčanicama od pedeset dolara. Potapšala sam najbližu po ramenu. „Izvinite, mogu li videti novu kolekciju *Etjena Enjera*?“ Pogledala me je preko naočara s mačkastim, crnim okvirom. Pregruba boja za njen ten, inače. Zbog njih joj je koža izgledala još bleđe, a smeđe oči delovale su donekle blatnjavo. „Žao mi je, gospođice, nemamo ih.“

„O, naravno da ih imate. Razumem ako niste imali vremena da ih razvrstate i izložite, ali volela bih samo da ih pogledam.“

Videla sam da nas s izvesne razdaljine posmatraju druga prodavačica i proćelav čovek u divnom *Armanijevom* odelu. On je držao fasciklu s klipsom i nosio *Mejsisovu* identifikacionu karticu.

Žena pored njega gledala je svoju koleginicu, koja se tog jutra očigledno probudila s potrebom da bude beskorisna.

„Zaista nemamo...“

„Zar izgledam kao neko ko ne zna o čemu priča?“, nestrpljivo sam pitala. „*Enjerove* cipele izbačene su pre šest dana. Verovatno ste ih dobili pre četiri dana. Samo želim da vidim jesu li napravili salonke boje lavande kao što je trebalo.“

„Slušajte, vi...“

„*Bridžid*.“

Prodavačica je zastala usred reči i pogledala čoveka koji nas je posmatrao. Čula sam kako prilaze, ali ona nije jer je poskočila i izgledala kao krivac. „Da, gospodine Mejsone?“

„Molim vas, dođite u moju kancelariju. Moram da popričam s vama. Rene“, okrenuo se prema drugoj prodavačici, „molim vas, odvedite mušteriju pozadi i pokažite joj *Enjerove*.“

„Ha! Hoću reći, hvala.“

„Ovuda, gospođice“, rekla je Rene, osmehujući se. Bila je niža od mene dobrih deset centimetara. Imala je smeđu kosu s crvenim pramenovima i oči boje lešnika koje su gledale svet kroz naočare s klasičnim žičanim okvirom. Krasili su je mnoštvo pega i prirodno rumen ten. Nosila je karirani crveno-crni kostim, crne čarape i ravne crne cipele *Najn vest*. Lepa kao „pametnica koja je s vremenom razvila stil“.

Sprovela me je kroz vrata u zadnjem delu odeljenja s cipelama i onda podlegla napadu kikotanja. „Blagi bože!

Zaista ste pokazali *Bridžid*. Sada je pečena. Trebalo je da ih izloži još prekjuče.“

„Nikada nemojte da se isprečite između nove kolekcije cipela i mene“, rekla sam. „Drugi su to osetili na svojoj koži. Pretpostavljam da bi sada trebalo zločesto da se nasmejem jer je ovo zvučalo donekle zlokobno.“

Rene je otpuhnula i otpratila me iza rafova s obućom na sniženju. *Enjerove* cipele bile su razbacane po podu i pomešane s prošlogodišnjim *Najn vest* đubretom.

„O, kuda ide ovaj svet?!“, uskliknula sam kada sam ugledala krš.

„*Velika* nevolja“, promrmljala je Rene.

„Pomozi mi da ovo sredim!“

„Uh... Dobro. Mislim, ne morate. To su samo cipele.“

Zaljuljala sam se. Nisam verovala da ću joj uljudno odgovoriti. Stoga sam prionula na posao i Rene mi je pomogla.

Za deset minuta poređale smo sve *Enjerove* cipele poput palih vojnika, blizu vrata. Bile su pomalo prašnjave, ali nisu bile ozbiljno oštećene. Šutnula sam *Najn vest* cipele u udaljeni ugao. Avaj, nema salonki boje lavande. Što je dobro, budući da danas ionako ne mogu sebi priuštiti kupovinu cipela.

„Tako je već bolje“, rekla sam i otresla prašinu s ruku. Čula sam da su se vrata otvorila iza nas ali, budući da Rene nije reagovala, nisam se okrenula. Bože, kako sam se, do đavola, ranije snalazila bez vampirskog sluha? „Za tili čas ćete ih izneti na izložbeno mesto.“

„Znate mnogo o cipelama“, napomenula je Rene, zureći. „Nisam ni primetila da su *Džadove* salonke pomešane s ostalima, a radim ovde četiri meseca.“

Pokušala sam da se ne stresem zbog njene neukosti jer to ne bi bilo lepo. Srećom, tip me je spasao. „Izvinite, gospođice. Jeste li našli ono što ste tražili?“

„Nažalost, nisam. Možda će ih napraviti sledeće sezone.“ „Mmm.“ Na njegovoj kartici pisalo je Džon Mejson, poslovođa. Izgledao je kao tatin knjigovođa... proćelav, naočare, dobro odelo, odlične cipele. Mirisao je na parfem *Uan* Kelvina Klajna i na pečene krompire. „Ostali smo bez prodavca u odeljenju s cipelama“, rekao je. Rene je skupila crvene usne kao da će nečujno zazviždati i prevrnula očima da je Mejson ne vidi. „Da kojim slučajem ne tražite posao?“

Zapiljila sam se u njega. Poslovođa Džon Mejson ili je genije ili telepata. „Da, tražim! Kakva slučajnost! Mislim, da baš mene pitate!“

„I nije.“ Pokazao je na moju tašnu iz koje su virili papiri koje sam dobila u Centru za ponovno zapošljavanje. „Da li biste voleli ovde da radite? Ne za proviziju“, strogo je dodao. „Mogu vam platiti devet dolara po satu.“

„Št... naravno! Kada mogu početi?“

„Bićete mi potrebni ovde svake večeri od srede do subote“, upozorio me je.

„Odlično! Ionako mogu da radim samo noću.“

„Onda u redu.“

Pre nego što sam stigla da ga poljubim u usta, gospodin Mejson me je odveo do kadrovske službe da popunim papire. Isprva sam bila donekle zabrinuta - ipak sam umrla pre tri meseca. Je li moj broj osiguranja važeći?

Jeste. Hvala bogu što vlada nije ažurna!

Kad su svi papiri bili sređeni, gospodin Mejson mi je dao identifikacionu karticu i poželeo mi laku noć.

Betsi Tejlor - pisalo je na njoj.

Mejsis - pisalo je na njoj.

Betsi Tejlor Mejsis. Opa. O, prosto... opa. Zaista opa.

Kada sam izašla iz prodavnice, poskočila sam od sreće... i umalo što nisam pogrešila pa preletela automobil. Verovatno bih to mogla uraditi i da nisam mrtva.

Opa! Radim u *Mejsisul* Kao da lisica radi na farmi kokošaka. Ne može biti bolje od toga.

Treće poglavlje

POŽURILA sam kući u Epl Veli da ispričam Džesiki za svoj novi posao. Ali strahovit smrad dočekao me je na tremu i nisam se mogla naterati da uđem.

Vrpoljila sam se na tremu jedan trenutak, raspravljajući sama sa sobom. Konačno sam rekla sebi: porazila si najlošijeg vampira na svetu pre samo nekoliko meseci pa možeš i to da uradiš.

Otvorila sam ulazna vrata i pratila svoj nos do kupatila, gde je moja najbolja drugarica bila presamićena preko šolje.

„Još imaš grip?“, saosećajno sam pitala.

„Neću da mi vampirica postavlja glupa pitanja“, zastenjala je. Ponovo je povratila. Primetila sam da je ručala pileću supu i tost. „Molim te, upotrebi svoju supersnagu i otkini mi glavu s ramena.“

„Zaboga, Džes, koliko dugo si već tu?“

„Koji je danas dan?“

Primetila sam da u bezglavoj jurnjavi nije stigla da upali svetlo u kupatilu i da je prvi put promašila šolju. Pa, dobro. Ionako moram da krečim.

Kada je okončala štrcavo povraćanje, podigla sam je poput lutke i odnela na krevet u gostinskoj sobi. Nema šanse da bih to uspela pre

nego što sam postala vampirica. Džesika je nekoliko centimetara niža od mene i punačka koliko i znak „stop“, ali je teških kostiju i nije ju lako pomeriti. Naravno, sada je to bio mačji kašalj.

Donela sam joj čašu *seven-apa* i mokru krpu. Obrisala se što je bolje mogla, a onda sam je podigla i trčeći odnela u kupatilo da povraća gazirano piće.

„Možda je vreme da odeš u bolnicu“, uznemireno sam primetila. Povraća već dva dana.

„Mark će mi dati injekciju kada se vrati“, odgovorila je. Glas joj je zvučao šuplje jer joj je glava bila skroz u šolji. Srećom, ošišala se prošle nedelje.

Mark je moj cimer koji radi u Mineapoliskoj pedijatrijskoj bolnici. Uselio se one nedelje kada sam se probudila mrtva. Džesika ima divnu, šik, malu sedmosobnu kuću u Edini, ali najviše vremena provodi kod mene.

„Postoji li razlog što povraćaš ovde umesto u svojoj kući?“, pitala sam.

„Ne znaš koliko si srećna“, odgovorila je, ne obazirući se na moje pitanje, „što si mrtva i sve ostalo.“

„Trenutno se slažem s tobom. Hej, pogodi šta se desilo? Našla sam posao.“

„Lepo.“ Pogledala me je. Smeđe oči su joj bile upale. Bolje je izgledala na dan sahrane svojih roditelja. „Zašto samo stojiš tu? Što me ne ubiješ?“

„Ovaj, izvini.“ Udahnula sam na usta. Srećom, to moram da radim približno dvaput u jednom satu. „Znaš, ovo me donekle podseća na tvoj dvadeset prvi rođendan. Sećaš se?“

„Ta noć je“, rigala je jedan trenutak pa nastavila, „maglovita.“

„Pa, mešala si liker od mente s vermutom a onda si prešla na džek denijels i tekilu. Pokušala sam da ti kažem da usporiš, ali ti si dreknula da umuknem i donesem ti zimu i burbon. A onda...“

„Prestani!“

„Izvini.“ Da, to mi nije bio najpametniji potez. Ali od tada nije ovoliko povraćala. „Da si muško, ili lezbijka, mogla bih da te hipnotišem da padneš u nesvest. A da te tresnem nečim po glavi...“

„Samo mi pomози da se vratim u krevet, mrtva devoјko.“

To sam i uradila. I samoj mi se povraćalo i strahovito sam želela da se vratim u *Mejsis*.

Ali nisam, nego sam ututkala Džesiku - zadremala je dok sam joj navlačila cebe do brade - ostavila je i krenula da ribam.

Našla sam nekoliko štipaljki u kuhinjskoj fioci za krš. Ne pitajte zašto - nemam konopac za sušenje veša. Fioke za krš su čudo same po sebi. Šta se sve može naći u njima - otkud mi kuponi za besplatnu hranu za ptice? Nemam pticu.

Otkrila sam da sa štipaljkom na nosu, gumenim rukavicama na rukama i s prolećnom kolekcijom *Feragamovih* cipela na umu, mogu da ribam kupatilo a da ne povratim krv koju sam popila pre tri sata. Moj donator je bio ljubazan kradljivac automobila koji je petljao sa osovinom volana pontijak fajerberda kada sam ga našla. Nakon što sam uzela ono što mi je bilo potrebno, pozvala sam mu taksi. Dovoljno je loše što sam zmijuljica na nogama, ne želim da budem i saučesnik u velikoj krađi.

Prala sam otirač u kupatilu kada sam čula kucanje. Požurila sam u dnevnu sobu i otvorila vrata kako se Džesika ne bi probudila.

Tina je stajala pred vratima, krupnooka i puna nade. Pogledala je šta imam na sebi i stavila ruku na usta da priguši kikotanje.

„Gubi se“, predložila sam. Još ne razgovaram s njom. Zahvaljujući njoj i Sinkleru, sada sam kraljica nemrtvih. Mala stavka koju su krili od mene sve dok nisam vodila ljubav sa Sinklerom. Neće biti oprostaja!

„Molim te, veličanstvo, dopusti da uđem“, oglasila se. Usne su joj se mahnito trzale.

„Ne može. I ne zovi me tako.“ Ipak, ostala sam pored otvorenih vrata. Tina mi se svidela čim sam je upoznala. Naravno, imam sklonost da gajim nežna osećanja prema onima koji mi spasu život prilikom prvog susreta.

Ako izuzmem njenu nepokolebljivu ljubav prema Sinkleru, zbog koje radi stvari koje me izuzetno nerviraju (gore navedeno: čitava priča o vampirskoj kraljici), ona je prilično kul. Stara - približno sto i nešto godina - ali kul. Ne ponaša se niti priča kao starica, mada ume ponekad da bude usiljena. A izgleda kao devojka s naslovne strane časopisa *Glamur*, s dugom, plavom kosom, visokim jagodicama i očima nalik na cvet dan-i-noć, toliko tamnim i ogromnim da izgledaju

kao da joj zauzimaju pola lica. „Šta radiš, za ime sveta? I kakav je to smrad?“

„Čistim“, nazalno sam odgovorila. Skinula sam štipaljku s nosa. „Džesika ima grip.“

„Žao mi je. Grip. Nisam to imala od...“ Oči joj zamišljeno zabludeše. „Hmm...“

„Zadivljujuće. Slušaj, kupatilo smrdi kao da je neko umro u njemu. Ne preterujem - znala bih to, zar ne? Obe bismo znale. Dakle, moram da se vratim.“

„Pusti mene da to uradim“, predložila je.

„Zaboravi“, zapanjeno sam odgovorila. Fuj! Taj zadatak ne bih poželela ni najgorem neprijatelju. Ili Sinkleru. „Takav posao je ispod tvog nivoa.“

„Ja ću prosuditi šta je ispod mog nivoa, gospojice“, odbrusila sam. „A slučajno mi savršeno odgovara da perem izbljuvke.“

„Insistiram, veličanstvo.“

„Šteta. Osim toga, ne možeš ući bez moje dozvole. Ha! I da ponovim - ha!“

Izvila je obrve, tamne i nežne poput leptirovih pipaka, pa prešla preko praga.

„Pa, ludo“

„Izvini. Staro sujeverje. Uostalom, Erik i ja smo ovog proleća nekoliko puta ulazili ovamo, sećaš se?“

„Dajem sve od sebe da zaboravim sve što ima veze s prolećem.“ Dodala sam joj štipaljku.

„Uostalom, kad bolje razmislim, nema nikakvog smisla“, blago mi je rekla. „Zašto vampirica ne bi mogla da ulazi i izlazi po svojoj volji?“

„Poštedi me pridike. A ako ćeš da upadaš, budi korisna. Hoćeš da čistiš? Samo izvoli.“

Toliko je gorljivo pošla napred da sam se zaista loše osećala nekoliko sekundi. Očajnički je želela da ponovo bude u mojoj milosti.

To nije moj problem.

„I, šta hoćeš? Što si došla ovamo?“

„Da ponovo molim za oprostaj“, ozbiljno je odgovorila. „Prvo ribaj“, posavetovala sam je. „Posle moli.“

TINA je bila glasna koliko i nindža, ali Džesika je ipak sela kada smo ušle u spavaću sobu. „Ko?“, nejasno je promrmljala. „Tina? Jesi

li to ti?“

„Sirota Džesika!“ Tina je požurila do njenog kreveta. Jednom je raširila osetljive nozdrve, a onda je postala sva slatkorečiva i uljudna. „Ako me sećanje služi, grip je užasan.“ Stavila je ruku na Džesikino čelo. „Mora da se osećaš grozno.“

„Da, ali to je divno“, zastenjala je Džesika. „Tvoja hladna, mrtva ruka je prava stvar. Kako to da te je Betsi pustila unutra? Mislila sam da je još ljuta na tebe i kralja Prelepog.“

„*Nemoj* tako da ga zoveš“, promrsila sam.

„Sažalila se na mene. Spavaj, draga“, umirila ju je. „Kada se probudiš, biće ti mnogo bolje.“

Tek tako, Džesika je zakovrnula očima i zaspala, blaženo zahrkavši.

„Prokletstvo!“ Bila sam zadivljena protiv svoje volje. Tina je biseksualka i pretpostavljam da zato ima moć nad muškarcima i ženama. „Dobro obavljeno! Nisam znala da lečiš grip.“

„Hvala. Ribaća četka?“

„Pored šolje. Ali ozbiljno, to je prosto previše tužno. Sigurno imaš nešto pametnije da radiš nego da mi pereš kupatilo“, istakla sam dok sam je pratila do pomenutog kupatila. „Gotovo je vikend, za ime boga.“

Tina se trgla na reč bog. Vampiri su veoma osetljivi na sve što ima veze s religijom. „Zapravo, imam izvesne vesti.“ „Sinkler se pretvorio u gomilu pepela?“, pitala sam s nadom.

„Ah... ne. Ali čudno je što si to rekla. Dobili smo izveštaje da je nekoliko vampirica probodeno kocem.“

„Pa?“

Pogledala me je.

„Ajooj“, zakukala sam. „Šta? To je *moj* problem?“

„Ti si kraljica.“

„Znači treba da štitim vampire u gradu?“

„Zapravo, sve vampire na svetu“, nežno me je ispravila. Dobro je što sam stajala pored kade jer sam iznenada morala da sednem.

Četvrto poglavlje

„DAKLE, neko ide okolo i ubija vampire?“

„Da. Verovatno više od jedne osobe. Mi sumnjamo na tim za odstrel.“

„Pod mi misliš na sebe i Sinklera?“

„Da.“

Popila sam ostatak čaja i ustala da nalijem još jednu šolju. Kupatilo se blistalo kao u reklamama za sredstva za pranje. Tina ume da riba kao čudovište. Mogu li čudovišta da ribaju, dokono sam se zapitala. Beleška samoj sebi: saznati.

„Slušaj, Tina, ne vređaj se, ali nisam sigurna da je to sasvim loše.“

„Nisam se uvredila“, kratko je odgovorila.

„Prosto ne mislim kako je moj posao da štitim vampire u gradu, to je sve. Sranje, šttila sam grad od *njih*. Zašto ti uspravni krpelji moraju da povređuju svoju hranu? A?“

Zagledala se u svoju šolju i nije odgovorila.

„Hoću reći, pre neki dan sam gledala svoja posla i morala sam da otrgnem krvopiju s njegovog ručka. Ne samo da je bio grub prema svom obroku već je oborio gradski taksi i preplašio vozača čisto iz fazona. Samo zato što može.“ Tina i dalje nije ništa govorila. Znam da su njeni davaoci krvi stoprocentno voljni, ali ipak je ponižavajuće kada te neko povezuje s lošim momcima.

Prekinula sam tišinu. „Dakle, kladim se da taj tim za odstrel ili o kome god da je reč, ima opravdane pritužbe na nemrtve. Je 1' tako? Tako je. A sada *ja* moram da se umešam? Zašto, do đavola?“

Tina je počutala jedan trenutak pa konačno odgovorila: „Mlada si.“

„Oh, naravno, ponovo mi to saspi u lice.“

Ali u pravu je. Četiri meseca ranije, bila sam živa i niko i ništa. Sada sam mrtva vladarka. Ali još se sećam kako je disati, jesti i danju se švrćkati naokolo. Da li bi me *tada* bilo briga što neko ubija vampire?

Jok.

Da budem potpuno iskrena, većina vampira su seronje. Ne mogu ni da pretpostavim koliko sam ljudi spasla od toga da budu sažvakani samo zato što se vampiri osećaju kao žrtve. Kao da se, kada ustanu iz mrtvih, sve vreme svete što su ubijeni.

„Pretpostavljam da si... rastrzana“, rekla je Tina.

„Pre će biti ogorčena i iznervirana.“

„Ali činjenica je da neko ubija tvoj narod.“

Nisam ništa odgovorila. Nažalost, Tina nije shvatila mig, nego je nastavila: „Moramo to odmah zaustaviti.“ Sela sam preko puta nje s novom šoljom čaja. „O, brate“, uzdahnula sam. „Slušaj, pusti me da

razmislim o tome, važi? Upravo sam našla nov posao, cimerka mi je bolesna, tata me se plaši, moram da zamenim ulje u kolima, verovatno imamo termite, Džesika traži kuću iza mojih leđa i gotovo je vikend. Prosto sam trenutno prezauzeta.“ „Zaposlila si se?“

„Aha.“ Pokušala sam da izgledam skromno. Ne može svako dobiti posao svojih snova. „Prodajem cipele u *Mejsisu*.“

Još jedna duga pauza. „Radićeš u tržnom centru?“ Tina nije počela da se ulaguje niti je bila oborena s nogu kao što sam očekivala. Čudno. „Ne u *bilo* kom tržnom centru, već u Tržnom centru i, da, raspored mi je trenutno pretrpan. Pored toga, sutra moram da radim. U *Mejsisu*. U Tržnom centru. Tako da bismo možda mogle to da odložimo?“

Zabubnjala je prstima po stolu i zapiljila se u mene. „Mogla bih da skupim sve podatke koje imamo i donesem ti ih kasnije da pogledaš.“

„Oh, samo neka bude sažeto. Napiši mi memorandum.“
„Memorandum.“

„Da.“ Pogledala sam svoj zglavak. Prokletstvo, ponovo sam zaboravila da stavim sat. „Vidi, vidi, već je toliko sati! Bilo mi je drago, ali moram da idem.“

„Suptilna si kao cigla u čelo. Vratću se.“

„To je sjajno. Nemrtvi Terminator je upravo ono što mi treba u životu. Lepo šutni Sinkiera u jaja od mene.“ Otpuhнула je. „Nema potrebe da budeš drska.“ Naravno, potpuno je pogrešila. Kada je reč o Sinkleru, postoje svakakve potrebe.

Peto poglavlje

Četiri dana kasnije

„OVAJ, gospodine Mejsone, imate li malo vremena?“ Nalazili smo se u prostoriji za osoblje i stajala sam ispred šefovog odeljka, ukusno tapaciranog dosadnom sivom bojom, a na zidovima nije bilo nijedne slike, dečjeg crteža, pozivnice za zabavu ili prijave za softbol. Ako se izuzme kompjuter, njegov radni prostor bio je prazan. Spartanski poput kaluđerske ćelije. Zadivljujuće i jezivo u isto vreme. „Ako ste zauzeti, mogu...“

„Jesam, Betsi, ali drago mi je što ste došli... moram da porazgovaram s vama.“ Skinuo je naočare - postoji li, kao, neko

pravilo da svi u upravi moraju nositi naočare? - pokazao mi da sednem pa obrisao stakla o džemper koji je, začudo, nosio upasan u pantalone. „Ali prvo da čujem kako vam mogu pomoći.“

„Ovaj, pa, moj ček deluje donekle mršavo. Nije da nisam oduševljena što sam dobila ček od *Mejsisa*, jer jesam. Ali ipak... očekivala sam malo više. Mislila sam da mi možda nisu obračunati svi sati ili tako već nešto.“

Ispružio je ruku i dala sam mu ček. Pogledao ga je i vratio mi ga. „Pa, tu su odbici za doprinose, federalni porez, državni porez...“

„Dobro.“

„I vaš popust za zaposlene.“

„Dobro. Šta?“ Prokletstvo! Kupila sam nekoliko stvarčica da proslavim što sam dobila novi posao, ali nisam mogla pretpostaviti da sam potrošila četiri petine plate pre nego što sam je dobila. Proklete bile, cipele *Liz Klejborn*, indigoplave, s visokom potpeticom!

„O“, rekla sam zvučeći, sigurna sam u to, pametno kao tele. „Zaboravila sam na to. Žao mi je što sam vam smetala.“

„Samo trenutak, Betsi. Kako vam se dopada to što ste deo tima u *Mejsisu*?“

„Šalite se? Divno je! Ostvarenje sna!“

„Drago mi je. I ako se izuzmu sitnica-dve, zadovoljstvo mi je što radite ovde.“

„Ajoj“, setno sam promrsila.

Osmehnuo se. „Prvo, svojim poznavanjem fine obuće prevazilazite sve iz ove prodavnice osim mene.“

Skromno sam sklonila šiške s lica. *Osim mene, do mojega. Ali budi fina.* „Hvala.“

„Međutim...“

„O, tu smo...“

„Primetio sam kako pokušavate da odvratite... određeni tip mušterija... od kupovine.“

Nisam ništa odgovorila na to i odolela sam porivu da se promeškoljim u stolici. Činjenica je da mi je mrsko da prodam moje fino izrađene bebice kupcima koji uđu u strahovito iznošenim cipelama. Ko zna šta se može dogoditi? Kada cipele napuste prodavnicu, one više nisu pod mojom zaštitom. Moram da pazim na svoje kožne štíćenike!

„Pa“, konačno sam progovorila, „ne volim da budem navalentna prodavačica.“

„To je za pohvalu, ali ne bi trebalo ni da budete prodavačica koja ne prodaje cipele. Molim vas, imajte to na umu.“ „U redu“, ponizno sam odgovorila. Na trenutak sam se poigravala mišlju da ga hipnotišem kako bi mi dozvolio da prodajem kome god hoću, do đavola, ali sam je odbacila. Ne volim da potčinjavam ljude svojoj zloj volji i to radim samo u nuždi... kao kada sam izgladnela ili hoću da se proguram u redu u bioskopu.

Zaklela sam se da ću prodati cipele prvoj osobi koja mi se bude obratila. Bez obzira na to koliko su joj patike šugave, potpetice pohabane, senka za oči razmrljana na kapcima ili joj se olovka za usne ne slaže s karminom, prodaću joj nešto divno i zadržaću osmeh na licu sve vreme, makar posle morala da otrčim u prostoriju za zaposlene i povratim.

Odmarširala sam natrag u prodajni deo, pogledom tražeći potencijalnu mušteriju. Ah! Eno jedne i zapravo je prilično dobro obučena - laneni blejzer i teget pantalone. Kvalitetne cipele - *Manolove*, oko 2001. godine. Približno je istih godina kao moja majka i gleda čizme *Beverli Feldman*.

„Zdravo“, veselo sam rekla. Ona je poskočila i umalo nije pala u izlog. Zgrabila sam je za lakat i ispravila - možda prejako. Stopala joj se na trenutak podigoše od poda. „Samo polako. Nisam želela da vas uplašim.“ Okrenula se da me pogleda. Toliko je razrogačila oči da sam joj videla cele beonjače oko zenice. Čula sam kako joj srce kuca duplo brže i osetila sam se zaista, zaista loše. „Nemojte to da radite, dušo! Nisam čak ni čula da ste mi prišli!“

„Izvinite.“ *Dobro obavljeno, Betsi, debilko. Od odbijanja da prodaješ mušterijama sada si napredovala do toga da ih prestravljuješ na smrt. Glupa nemrtva nečujna stopala. „Nisam htela da vas uplašim.“*

Zurila je u mene. „Zašto nosite naočare za sunce?“ „Imam osetljive oči“, slagala sam. „Neonke me ubijaju... Samo sam htela da vidim hoćete li nešto da pitate.“

„Ja hoću da pitam.“

Nakostrešile su mi se sve malje na rukama i umalo nisam zadrhtala. Znam taj glas. Erik Sinkler, opasni vampir i stari podlac. I

moj bračni drug, bog mi bio u pomoći. Koliko je to apsurdno: većina vampira misli da sam njihova kraljica i da im je Erik kralj. *Moj kralj.*

Uspravila sam se i zagledala u daljinu, pažljivo nakrivivši glavu. „Da, Satano?“ Polako sam se okrenula i namestila veliki lažni osmeh za Sinklera. „Uf! Izvini, Sinklere. Pobrkala sam te s nekim.“

Stajao je pored piramide koju sam napravila od *Liberti* čizama do gležnja, ruku prekrštenih preko grudi i usta stisnutih od neodobravanja. Kao i uvek kad ga vidim, moje nemrtvo srce je brže zakucalo. Prava ironija: morala sam da umrem kako bih upoznala nekoga uistinu fantastičnog i onda se ispostavilo da ga ne podnosim.

Na sebi je imao crne lanene pantalone, tamnoplavu košulju i mokasine a nije obuo čarape. Nosio je i crnu antilopsku jaknu koja je izgledala kao da je od *Keneta Kola*.

Kao i uvek, njegova harizma delovala je na mene poput žestokog talasa. Morala sam da suzbijem nagon da pređem dva metra koliko nas je delilo i gurnem ruke u njegovu jaknu, tobože kako bih proverila etiketu. Još je najlepši tip koga sam ikada videla, visok i vitak, snažno građen, crne kose i najcrnijih očiju. Zapravo, očiju đavola.

Da ne pominjem đavolske usne. Čovek ume da se ljubi i to je činjenica. To je jedna od njegovih odlika koja me najviše nervira. Nikada me nije pitao sme li da me poljubi. Nijednom. Samo je uzimao ono što želi. Mrzim ga i mrzim samu sebe zato što ga želim.

„Prosto nisam mogao da verujem.“

„Molim?“ Nisam obraćala pažnju.

Trenutak je verovatno delovao duže nego što jeste potrajao. Nisam ga videia od one noći kada smo ubili našeg zajedničkog neprijatelja Nostra i, ovaj, kresnuli se. Šta reći bila je to čudna nedelja.

Okrenula sam se prema mušteriji, koja je otvorenih usta zurila u Sinklera. Umalo nije prestala da diše. Ali srce joj je galopiralo. Bocnula sam je. „Imamo nekoliko divnih modela čizama u tom stilu.“

„Bio sam uveren da je Tina pogrešila.“

„Ili da vam donesem druge iz magacina.“

„Te sam došao u ovu kapitalističku paklenu rupu kako bih se lično uverio.“

Okrenula sam se. „Imaš li nešto protiv? Ja sam... *aaggh!*“ Prešao je razdaljinu između nas svojom uobičajenom jezivom brzinom i gotovo

sam mu naletela na grudi kada sam se okrenula.

„Ovo je nepodnošljivo.“

„Druže, ne znaš ni polovinu“, odgovorila sam dugmadima na njegovoj košulji. Stavila sam ruke na njegove široke grudi - ooooh, majko! - i odgurnula ga jedan korak. „Gubi se, radim.“

„Moja kraljica“, rekao je streljajući me očima, „ne radi.“ „Ova radi“, odbrusila sam. „Čuješ li ti sebe? Isuse, bilo mi je jasno da si prastari drkadžija, ali čak i ti moraš znati da danas žene mogu da rade. I prokletstvo! Naterao si me da izgovorim 'drkadžija' na poslu.“

„Moja žena neće prodavati obuću za minimalnu nadnicu“, oteresao se. „Odmah uzmi svoje stvari. Vратиćeš se u moju... našu kuću, što je trebalo da uradiš pre tri meseca.“ „Koju kuću? Koliko sam čula poslednji put, tvoja kuća je gomila pepela.“ Nisam se obazirala na žaoku griže savesti. Sinklerovo sklonište s trideset soba bilo je zapaljeno one noći kada su me loši momci dograbili i bezmalo mi odrekli glavu. Onda sam ubila lošeg momka i kresnula se sa Sinklerom. Kao što sam rekla. Luda nedelja. „Nemoguće je da si je ponovo izgradio za tri meseca.“

„Istina“, priznao je. „Iznajmio sam apartman u *Marketu* a tamo su i Tina i ostali.“

„Vampiri su odseli u hotelu *Market*?“ „Usluga je izvrsna“, rekao je braneći se. „A tvoje mesto je pored mene. A ne u ovom spomeniku potrošačke pohlepe gde služiš... *turiste*.“

„Šta si ti? Vampirski Fred Kremenko? Očigledno se nikada nismo upoznali ili si zaboravio sve što si znao o meni.“ Uхватила sam ga za ruku i protresla je kao republikanka, što i jesam. Šaka mu je bila hladna i dvostruko veća od moje. „Ćao, ja sam Betsi. Feministkinja sam, radim kako bih zaradila svoj novac i ne primam naređenja od zubatih kretena. Drago mi je što smo se upoznali.“

Imao je poznat izraz lica - bes se borio da potisne osmeh. „Elizabet...“

Suzbila sam drhtaj. Niko ne izgovara moje ime kao on. Pre svega, niko me ne zove Elizabet. Niti to iko govori takvim bogatim, kotrljajućim glasom. Rekao je moje ime tonom kojim dijabetičari pričaju o sladoledu s prelivom. Bilo je neverovatno laskavo i odvratilo mi je pažnju.

Protresla sam mu ruku, ali sada je on obema stezao moju. To me je nerviralo, da se blago izrazim. Mogu da podignem automobil, što sam i radila. Ali Sinkler je bar dvostruko snažniji od mene. „Elizabeth, budi razumna.“

„To mi nije u opisu posla. Odlazi.“

„Zadivljujuće si uspela, znaš. Došao sam kod tebe. Pobedila si. Sada se vrati sa mnom i...“, nagnuo se bliže i njegove crne oči ispunile su čitav moj svet, „...razgovaraćemo.“ Pokušala sam da istrgnem ruku. Bezuspešno. Odolela sam želji da ga šutnem u koleno i otrgnem se.

„Raspravila sam s tobom sve što sam imala“, odlučno sam zapištala, nadajući se da ne zvučim uzrujano kao što se osećam. Jesam li spomenula da je, povrh svega, Sinkler zaista dobar u raspravljanju? Njegova su specijalnost ona ćaskanja jedan na jedan kada ste nagi. „Prevario si me, iskoristio si me i odvratano si. Doslovno. I to što radim nema nikakve veze s tobom, ti umišljeni kretenu.“

„Zašto si onda ovde?“, pitao me je, iskreno zbunjen. Čovek je nemoguć. „Zato što moram da radim, idiote! Moram da platim račune.“

Pustio mi je ruku i ispravio se. To je istovremeno predstavljalo olakšanje - nije se nadvijao nada mnom kao prelepi Bela Lugoši - i razočaranje. „Ja imam novca“, rekao je i pokušao da se osmehne. Izgledalo je jezivo jer sam znala kako se suzdržava da me ne prebaci preko ramena i pođe prema požarnom izlazu.

„Drago mi je. To nije moj novac, znaš. Ništa tvoje nije moje.“

„Kakve laži.“

„Hoćeš li prestati? A sada se gubi. Još su dva sata do kraja smene.“

„Naređujem ti da daš otkaz.“

Prasnula sam u smeh. Čak sam morala da se naslonim na njega kako ne bih pala. Kao da sam se naslonila na stenu predivnog mirisa. Konačno, obrisala sam oči i rekla: „Hvala, to mi je bilo potrebno. Ovo je bio dug dan.“ „Ozbiljan sam“, hladno je rekao.

„Kao i ja! A sada se gubi, ti podmukli gmizavče. Idi nađi drugu fufu koju ćeš lagati.“

„Nikada te nisam slagao.“

„Šta? Sada lažeš! Ooooh, drskost ti izbija na *dupe*. Ti...“ „Ahm... Betsi? Je li sve u redu?“

Oboje smo se okrenuli. Sinkler je tiho, ogorčeno zarežao zbog tog prekida. Kao da nema dovoljno mrskih osobina, on je neverovatno nadmen i iskreno veruje da bi pioni trebalo da stoje na razdaljini.

Moj šef, gospodin Mejson, stajao je pored blagajne. Držao je jednu od svojih fascikli s klipsom - ima bar pet, a svaka ima olovku druge boje zakačenu vrpcom odgovarajuće boje za klipsu - i delovao je ledeno, kao i uvek. Mislim da se taj čovek ne znoji.

„Sve je u redu, gospodine Mejstone. Ovaj...“- Seronja. Degenerik. Đavo. Kuga u mom životu. Zakoniti bračni drug - „...druškan je upravo krenuo.“

Mejson se nakašljao u pesnicu. „Trebalo li vam predah u zelenoj sobi?“

„Zelena soba“ je šifra za „hoćeš li da pozovem obezbeđenje da mu propisno ispraši *dupe*?“ To je pokazalo da je gospodin Mejson veoma inteligentan. Ljudi postaju uzrujani u društvu prosečnih vampira. Nešto u vezi s nama im uključi radare. Sinkler nije prosečan. Žene ga žele, a muškarci ga se strahovito plaše. Duboko u sebi, tačno znaju šta je on. Ali žene - i zabrinjavajući broj muškaraca - ne obraćaju pažnju na onaj deo mozga koji im poručuje da se sklone i ostanu što dalje. Mejson nije to radio.

„Ne, ne“, žurno sam odgovorila. Bog zna šta bi Sinkler uradio unajmljenim pandurima. „Zaista je sve u redu. Moj... ovaj... prijatelj je upravo pošao.“

„Ovo je tvoj pretpostavljeni?“, pitao je Sinkler, jedva udostojivši Mejsona pogledom.

„Gledaj svoja posla. Ćao!“

Sinkler je prikovao gospodina Mejsona pogledom. „Otpusti je.“

Mejsonove oči postale su tupe i blistave. Zaljuljao se pred Sinklerom. Bio je nalik na pticu koju je hipnotisala kobra!

Šutnula sam pacovsku hulju u gležanj i đavolski povredila nogu. „Da se nisi usudio!“

„Betsi... tako mi je žao...“, nejasno je promrsio Mejson. „Smanjenje troškova... budžet... izvanredan učinak... zaista veliko znanje... ali... ali... žalim... žalim...“ Bio je toliko uznemiren što je primoran da uradi

nešto što se kosi s njegovim urođenim nagonom da sam očekivala kako će reći: „Ne može se obračunati!“, i početi da iskašlja dim.

„Vrati se u svoj odeljak i zaboravi da se ovo desilo!“, odbrusila sam. Skinula sam naočare - *Mejsis* je božanstven, ali svetla su okrutna - kako bi ga pogodila puna silina mojih nemrtvih čini, koja je - čak i ja moram priznati - prilično jaka. „Uradi to odmah!“

Mejson je istrčao, ukrućen, a ruke uopšte nije odvajao od bokova. Zgranuto sam gledala kako odlazi pa se okrenula prema Sinkleru.

„Ako ikada - *ikada!* - to ponoviš, žestoko ću ti isprašiti dupe.“

„Stvarno?“

„Ozbiljna sam! Nemoj mi dolaziti na posao, terati me da govorim drkadžija i da hipnotišem svog šefa. *A sada se gubi!*“ Osetila sam kako lice pokušava da mi pocrveni. Budući da mi krv u najboljem slučaju sporo teče, samo me je zbolela glava.

„Ponovo će ti biti potrebna moja pomoć.“

U odgovor, počela sam da ispuštam zvuke kao da povraćam.

„O, i te kako će ti biti potrebna“, hladno je rekao, ali nije mi se dopalo kako mu oči sevaju. A gde su *njegove* naočare za sunce? „Tvoja narav će se pobrinuti za to. Kao i uvek, biću ti na usluzi. Ali...“ Stavio mi je prst na nos. Odmakla sam se. „Moraćeš da platiš, kaznu.“

„Stvarno? Hoću li morati da slušam kako kukaš o proročanstvima i sobnoj usluzi? Jer ako je to kazna, radije ću jesti staklo nego prihvatiti tvoju pomoć.“

„Dogovoreno.“ Zgrabio mi je ruke i podigao me tako da su nam oči bile na istoj visini. To je u najmanju ruku bilo zaprepašujuće. Srce mi verovatno otkucava deset puta u minuti! Čula sam dvostruko *klak!* kada su mi cipele spale. „Pre nego što odem...“

Nagnuo se napred. Ja sam se nagnula unazad. To nije bilo lako, budući da su mi stopala bila dobrih dvadeset centimetara od poda. „Približiš li lice mom, odgrišću ti usne.“ Slegnuo je ramenima. „Ponovo će izrasti.“

„Fuj! Spusti me.“

Uzdahnio je i spustio me. „Onda, dok ti ne budem bio potreban.“ Okrenuo se i izašao iz odeljenja s cipelama.

Povikala sam za njim: „Samo se nadaj, gubitniče!“ Mada, ranije jesam morala da tražim njegovu pomoć.

Jake reči. Ali čitav sat sam se tresla. Nije bilo lako lišiti se tog poljupca.

Pored toga, verovali ili ne, zaista mrzim sukobe. Okrenula sam se da uslužim mušteriju, ali ona je odavno otišla. Zapravo, čitavo odeljenje s cipelama bilo je prazno, ne računajući mene. Sjajno.

Proklet bio, Sinklere.

Šesto poglavlje

„ZVANIČNO je potvrđeno“, objavio je Mark. „Imamo termite.“

„Bog te, ajde me pusti da se izujem.“ Bacila sam ključeve na stočić u predsoblju i zbacila cipele s visokim potpeticama. „Dobro jutro i tebi.“

„Izvini. Dobio sam izveštaj posle podne dok si dremala, ali morao sam da odem u bolnicu pa nisam stigao da razgovaram o tome s tobom.“

Pratila sam ga u kuhinju. Bio je u lekarskom mantilu i verovatno je stigao kući pola sata pre mene. Primetila sam da pušta kosu. Više nije bila onako okrutno kratka. I počeo je da nabacuje kilažu, bogu hvala.

Kada sam prvi put videla doktora Marka Spenglera, stajao je na ogradi krovne terase, spreman da se rasprsne po celoj Sedmoj aveniji. Nagovorila sam ga da siđe i naterala ga da se preseli kod mene. Zaključio je da je život s vampiricom malo bolje rešenje od toga da ga neki policajac skupi u kofu.

Spremio mi je čaj. Nikada nisam imala cimera, ali to mi se svakako dopadalo. Zaista je zgodno živeti s nekim ko može da se javi na telefon preko dana dok spavam bezbožnim snom nemrtvih. A i Marku je odgovaralo. Odbila sam da mu naplatim stanarinu te je plaćao račune i obavljao moje spoljne obaveze kada nije bio na dužnosti. Uvek sam mislila da doktori zarađuju više od sekretarica. Pogrešila sam.

„Termiti, a?“ Pokušao je da mi pokaže mrski žuti papir, ali ja sam ga odgurnula i sela za sto. „Nisam znala da po kućama još može biti termita. Mislila sam da je to, kao, nešto iz pedesetih godina.“

„Oni zapravo izazivaju više štete od svih prirodnih katastrofa zajedno.“

„Neko je ponovo bio dugo na internetu.“

„Nisam bio raspoložen da skidam još pornografije.“ Iskezio se i zelene oči mu se zacakliše. Zbog očiju i zbog jareće bradice, izgledao je kao druželjubiv vrag.

Verovatno mi se zato odmah dopao. Znam samo dve osobe koje imaju zelene oči, prave zelene, a ne neuverljive boje lešnika kao ja. Jedna je moja mama.

„Ako se ne rešimo buba, kuća će biti uništena. Popravka će koštati čitavo bogatstvo.“

„Pa, sranje.“

„Tačno.“

„Mora da postoji nešto što možemo... Jesi li treptao tim lepim očima na velikog momka?“

„Kao Skarlet O'Hara. Veruj mi, bilo mi je zadovoljstvo... kako je tip *građen*. Ali, avaj, uglavnom je ostao imun na moje čari. Nije hteo da popusti ni za jotu, što je loša vest. Mada imam sastanak u subotu.“

„Jesmo li sigurni da su baš termiti? Mislila sam da su one male leteće bube mravi.“

„Jok. *Insecta Termitidae*. Drugim rečima, najebali smo.“ Pijuckala sam čaj i dobovala prstima po stolu. Možda je vreme za promenu i bog mi je poslao *Insecta*-nešto da bih shvatila poruku.

„Možda Džesika...“

„Pst!“, prosiktala sam.

„Možda Džesika šta?“, pitala je dotična gospođica, ulazeći u kuhinju.

„Zaboravi“, odgovorila sam. „Šta, jesam li propustila memorandum? Je li ovo sastanak?“

„Zapravo, jeste.“ Zevnula je, uzela hleb pa ubacila dve kriške u toster. Nosila je svoju uobičajenu uniformu za radne dane - plave farmerke, majicu i sandale. Njena tršava crna kosa bila je toliko čvrsto zategnuta da su joj obrve bile povučene nagore u izrazu neprestanog čuđenja. „Što je prilično nezgodno. Mrzim kada moram da podesim budilnik za dva ujutru.“

„Bez žalopojki. Misliš da mi ponekad ne nedostaje sunce na licu?“

„Oh, kukaj, kukaj, kukaj“, dobroćudno je uzvratila.

„Dobili smo nalaz. Tvoj tip je bio u pravu“, rekao je Mark.

„Stani malo. Tvoj tip?“

„Džes je platila bubašinteru da pretraži kuću“, objasnio je Mark.

Zagnjurila sam glavu u šake. „Mark, ne možemo očekivati da nas Džesika čupa svaki put kad imamo probleme s novcem.“

„Ne možemo?“

„Mark!“

„Da, ali...“ Slegnuo je ramenima. „Nju nije briga. Ima više novca nego što može da potroši za trideset života. Što bismo onda brinuli ako hoće da nam pomogne? Nije da će joj usfaliti.“

„Ovaj, društvo? Ja sam ovde. U prostoriji.“

„Pa, ona neće platiti sređivanje kuće“, objavila sam i obrisala čaj s brade, „i gotovo.“

„Pa, šta ćeš da radiš? Ništa od prodaje kuće dok se termite ne potamane. Pretpostavljam da možemo iznajmiti garsonjeru...“

„Ili apartman u hotelu *Market Minneapolis*“, promrmljala sam. Izluđivao me je divan miris prepečenog hleba. Šugava stavka vampirskog života broj 267: hrana još divno miriše, ali povratim posle samo jednog griza. Sada sam devojka koja je isključivo na tečnoj ishrani.

„Šta?“, pitala je Džesika, izvukla tost iz tosteru, žonglirala s njim do stola i sela.

„Pogodite ko mi je noćas došao na posao i naredio mi da dam otkaz i preselim se u *Market* s njim?“

„Erik Sinkler?“ To su izgovorili istovetnim sanjalačkim glasovima. Moja najbolja drugarica i cimer užasno su zatreskani. Onda se Džesika zakikotala. „Erik je došao u *Mejsis*? Da li se pretvorio u buktinju čim je prošao pored prve kase?“

„Kamo sreće. Pokušao je da hipnotiše mog šefa i natera ga da me otpusti.“

„Jesi li ga ubila?“, pitao je Mark.

„Kamo sreće. Onda sam morala da radim prekovremeno i da... pa, nema veze...“

„Da se napiješ krvi nekome ko je pokušao da ukrade nešto?“

„Nekome ko je pokušao da siluje, ali rekoh da *nema veze*. Kunem se, loši momci u ovom gradu su takvi idioti. Kada vide da sam bacila njihovog pajtosa tri metra daleko, zašto pretpostave da ne mogu i njima isto uraditi? Kako god. Onda sam došla kući da čujem izveštaj o termitima.“ „Možda je tako i bolje“, rekla je Džesika s punim ustima tosta. Otresla sam mrvicu s očiju kada je nastavila. „Nisi zaljubljena

u ovu kuću. Možda je vreme za selidbu.“ Nisam ništa odgovorila, ali sam razmislila o tome. Godinama imam ovu kuću... otkako sam batalila fakultet. Tata me je utešio čekom na dvadeset hiljada dolara, a ja sam uplatila tu veliku sumu kao učešće za kućicu s tri spavaće sobe. Odavno sam je prerasla, ali bila sam suviše lenja da se upustim u prodaju i nalaženje veće.

„Imam neke ideje u vezi s tim“, nastavila je i otpila gutljaj mog čaja. „Ti si potpuno isplatila kuću, zar ne?“

„Znaš da jesam“, ogorčeno sam odgovorila. „Ti si otplatila hipoteku kada sam umrla.“

„Tačno, to sam zaboravila.“

„Kako da ne.“

„Pa, ja glasam za to da pozovemo mog bubašintera da isprska kuću. Onda ćemo tražiti prilično nisku cenu za nju. S ovakvom ekonomijom i u ovom predgrađu...“

„O, evo počinje bombastičan govor protiv Epl Velija.“ „Izvini, samo mislim da su bezlični gradići“, rekla je s pravim snobizmom dvadesetdevetogodišnje milijarderke. „Čak nema ni pravi centar. Postoji samo zbog Mineapolisa. Dosaaadno.“

„Snob.“ Ja *volim* Epl Veli. Ako hoću da kupim namirnice, odem u bioskop, skratim kosu, pojedem palačinke za doručak i zgrabim poslednju knjigu Dž. R. Roba, to mogu učiniti u krugu od osam stotina metara... a uglavnom sve obavim u istom tržišnom centru.

„Snob iz velikog grada.“ Podigla je šaku - zadrhtala sam na prizor njenih noktiju namazanih drečavozelenim lakom - u podrugljivom salutiranju. „U svakom slučaju, računam da možemo lako dobiti sto pedeset hiljada za nju. Čak i uz štetu od termita. A to će nam biti učešće za nešto što više odgovara našim potrebama.“

„*Nasim* potrebama?“

„Otarasiću se svoje kuće. Mark i ja smo razgovarali o tome i složili se da bi trebalo i ja da se uselim.“

„Jesam li propustila još jedan memorandum?“

„Ne, samo sastanak. Održali smo ga preko dana.“

„Volela bih da prestanete“, zagundala sam. Pomislila sam da se pobunim, ali Džes je toliko često ovde da se gotovo već uselila. Pretpostavila sam da znam i zašto. Moja smrt ju je zaista uzdrmala. Nije više htela da me izgubi iz vida.

A zašto bi mi smetalo? Što više - to bolje. Otkako sam otkrila da čudovišta zaista postoje, nisam luda za tim da se vratim u praznu kuću.

„Dakle, dogovorili smo se? Obavićemo dezinfekciju, ponuditi kuću na prodaju i naći veću. Nemoj da brineš ni zbog čega, Bets. Mark i ja ćemo danju tražiti kuću.“

Pila sam svoj čaj.

„Bets?“

„Šta? Tražite da pristanem? Ja sam samo figura.“

„Pa, to je tačno.“

„Ali si veoma slatka“, narugao mi se Mark. „Iako ti identifikaciona kartica iz *Mejsisa* stoji naopako.“

KAD sam se nekoliko noći kasnije probudila, sve je bilo neobplavo. Načas sam bila potpuno zbunjena - jesam li zaspala napolju? Tada sam shvatila da je Mark napisao poruku na samolepljivom papiriću i zalepio mi ga na čelo dok sam spavala. Ćubre.

Supervampirice: Prihvatili smo ponudu za kuću i Džesika nam je našla novu.

Naći ćemo se u Aveniji Samit 607 u deset uveče da pogledaš novi smeštaj.

O bože, šta li je uradila? Zgužvala sam poruku. Avenija Samit? Ne sviđa mi se kako to zvuči.

Osvrnula sam se po svojoj sobi. Šest praznih kutija bilo je uredno poređano u uglu. Nimalo suptilan mig da se spakujem.

Istuširala sam se, presvukla i oprala zube. Nemam predstavu da li drugi vampiri još peru zube i nije me briga. Pomislite na jutarnji zadah nekoga ko je za večeru pio krv! Koristila sam i konac. I vodicu za usta, iako mi se povraćalo od oštrog medicinskog mirisa mente.

Spremala sam se da izađem (nakon što sam se izubijala o kutije u dnevnoj sobi) kada sam čula bojažljivo kucanje. Otvorila sam vrata, i na tremu je stajala Tina.

„Mnogo ti hvala što si nahuškala Sinklera na mene“, rekla sam umesto pozdrava. „Došao mi je na posao!“

„Stvarno?“, nedužno je pitala. Bila je obučena kao da priziva nevolju: crvena plisirana mini suknja, beli džemper kratkih rukava, crne čarape i crne ravne cipele sa srebrnom kopčom. Crvenom trakom sklonila je svetloplavu kosu s lica. Izgledala je kao da ima

šesnaest godina. „Kad se prisetim...“, zamišljeno je skupila crvene usne, „rekao je da će možda svratiti u tržni centar da te poseti.“

„Dobar pokušaj, ali neću nasesti. On ne ide da kenja dok se ne posavetuje s tobom.“

„Zapravo, prošlo je nekoliko decenija otkako smo morali da...“

„Inače, izgledaš mnogo slatko.“ Podmukla je, ali se odlično oblači.

Osmehnula se pa slegnula ramenima. „Moram da izađem kasnije.“

„Nemoj mi reći.“ Tina ima tri posvećene davateljke krvi, ali povremeno voli da promeni jelovnik. „Apsolutno ne želim da čujem.“

„Neću. Evo tvog memoranduma.“ Pružila mi je debelu smeđu kovertu.

„Ovo izgleda kao da ima mnogo strana“, sumnjičavo sam primetila dok sam vagala kruti paket u ruci.

„Sažela sam što sam bolje mogla. Tu su i fotografije.“ „Pa, pročitacu ga kada budem...“

„Tina!“

„Aagghh!“ Ispustila sam kovertu. Pala je na pod uz tup udarac. Još jedna glava se pojavila na vratima - još jedna slatka plavušica - ali nisam ništa čula. Prilično je teško prikrasti mi se. Niko živ to ne može da uradi, ali stari vampiri mogu.

„Veoma mi je žao“, rekla je slatkica. Oči su joj bile ogromne. „Molim za oprostaj, Vaše veličanstvo. Nisam htela da vas trgnem.“

„Ne zovi me tako. I nisi me trgla, već si me prestravila. Koliko imaš godina?“

To ne bi bilo pristojno u normalnim okolnostima, ali vampiri vole da se razmeću svojom starošću.

Ni ova vampirica nije bila izuzetak. Ponosito se uspravila i zbog takvog držanja izgledala je čudesno. Bila je visoka - gotovo kao ja i za dobru glavu viša od Tine - s kosom do ramena koja je bila toliko plava da je delovala srebrno i očima modrim poput neba na uskršnju nedelju. Naravno, bila je bleđa, ali to joj je lepo stajalo. Kosa joj je bila toliko svetla da je i morala imati bleđ ten. Na sebi je imala kaki šorts, tamnoružičastu košulju zakopčanu do grla i kožne sandale. Oklevajući, osmehnula se.

„Imam sedamdeset osam godina, veličanstvo.“ „Dooobro. Pa, ne izgledaš ni dan starije od dvadeset dve. I ne zovi me tako. Ko si ti?“

„Ona je Monik Silver“, brzo se umešala Tina. „Došla je da iskaže poštovanje Nostru i zatekla novi režim. Još jedna vampirica je u gradu, ali“, Tina se osvrnula preko ramena, „ona nije htela da dođe. Zapravo, sada se vraća u hotel.“ „Stidljiva je“, Monik joj je pritekla u pomoć.

Tina je otpuhнула, ali nije objasnila. „U svakom slučaju, Monik je odsela s nama u *Marketu*.“

Osmehnula sam se, ali to mi se uopšte nije svidelo. Nije strašno to što Tina živi sa Sinklerom. Oni su bezmalo kao brat i sestra, a Tinu ionako ne zanimaju muškarci. Ali nije mi se dopadala pomisao da ova devojka s duplerice *Penthaus*a deli kupatilo s Erikom Sinklerom.

„Milo mi je što smo se upoznale. Nadam se da ti stari Notso nije bio drag?“ To sam rekla donekle zabrinuto - šta ako jeste?

Njen srdačan osmeh me je umirio. „Ne, zaista. Zapravo, zahvalna sam vam. Svi smo... Betsi?“ Izvila je obrve - toliko blede i nežne da su bile gotovo nevidljive, pa joj je lice izgledalo kao seksi jaje.

„Betsi“, odlučno sam potvrdila. „Bez veličanstvo. Hvala bogu da kapiraš brže od Tine.“

Obe su se trgle na reč bog i Monik se zateturala korak unazad. Pa, bilo bi bolje da se navikne.

„Pozvala bih vas unutra, ali moram da...“

„Ideš negde?“ Tina je nakrivila glavu. „Zar ne moraš da se nahraniš?“

„Možda kasnije.“

„Nisi se još nahranila? I ne nameravaš?“ Monik je iznenađeno razrogačila oči.

„Pokušavam da to odlažem što duže mogu.“

„Oh, nije valjda da se još uzdržavaš od...“

„Hoćete sa mnom?“, naglo sam pitala kako bih predupredila predavanje. Tina i Sinkler misle da je strahovito glupo što još nisam prigrlila vampira u sebi. „Idem da pogledam novu kuću koju je Džes izabrala za nas.“

„Seliš se?“, pitala me je Monik kada sam zaključala vrata i požurila prema kolima.

„Moram. Termiti. I bila bih zahvalna ako to sitno obaveštenje ne dospe do Sinklerovih školjkastih ušiju“, rekla sam Tini. „To ga se ne tiče.“

„Naravno, veličanstvo.“

„Prestani.“

„Naravno, veličanstvo.“

„Mrzim te“, uzdahnula sam i otvorila vrata Monik. „Ne mrziš me“, odgovorila je Tina, jedva suzbijajući smeh. „Veličanstvo.“

Sedmo poglavlje

„VIDI ti to!“, rekla je Monik.

„Opa“, dodala je Tina s poštovanjem.

Tako sam se jako zakucala o volan da sam glavom nakratko pritisla sirenu.

Trebalo je da znam. Trebalo je da znam! Avenija Samit jedna je od najstarijih ulica u Sent Polu. Sasvim je načičkana gospodskim kućama. A kuća broj 607 je izuzetna. Sva bela, a samo su šaloni crni. Dvospratna. S neverovatnim prednjim tremom kao iz filma *Prohujalo s vihorom*. A garaža je velika kao moja sadašnja kuća.

„Prokletstvo, prokletstvo.“ Izašla sam iz kola, a Monik i Tina požuriše za mnom.

„Koliko para ima Džesika?“, pitala je Tina sa strahopoštovanjem. Beskonačno smo hodale od prilaza do ulaznih vrata.

„Previše.“ Toliko sam jako marširala da su mi potpetice tonule u beton. Usporila sam. Prokleti prilaz star je verovatno pet stotina godina. „Zaista previše.“

„Mislim da je savršena. Odgovara tvom statusu mnogo bolje od...“

„Prestani.“ Zalupala sam na ulazna vrata pa ih otvorila i ušunjala se unutra, zastrašena.

Gore je nego što sam se pribojavala. Prvo sam videla grandiozno stepenište, široko dva i po metra, uglačano do visokog sjaja, koje je zavijalo izvan vidokruga. Predvorje je veliko kao moja dnevna soba. Mirisalo je na drvo i vosak, sredstva za čišćenje i prastari tepih.

„Džesika!“, povikala sam. *Ika, ika, ika* odzvanjalo je u hodniku.

„Ovde ćeš živeti?“, pitala je Monik piljeći.

„Sranje, ne. Džesika!“ *Ika! Ika! Ika!*

Ona i Mark pojavili su se na vrhu stepenica i strčali do nas. „Konačno! Kasniš. Šta misliš?“, pitala je. „Nije li veličanstvena?“

„Čekaj da vidiš trpezarijski sto“, dodao je Mark. „Za sedamnaest persona!“

„Džesika, prevelika je. Nas je troje, sećaš se? Koliko spavaćih soba ima ovde?“

„Jedanaest“, priznala je. „Ali zato nećemo brinuti gde da smestimo goste.“

„I svako će imati svoje kupatilo“, dodao je Mark. „Verovatno i svoju kuhinju!“, primetila je Tina i razrogačenih očiju zurila u zamak koji je Džesika kupila sićom iz levog džepa.

Osetivši moje raspoloženje (što nije bilo teško), Džesika je strogo rekla: „Ma hajde. Otvori um. Jeste velika, ali to je samo kuća.“

„Guvernerova kuća je preko puta ulice!“, povikala sam. „Samo pogledaj okolo“, umirio me je Mark. „Svideće ti se.“

„Društvo...“ Čula sam kako mi glas postaje piskav i primorala sam sebe da govorim dublje. Verovatno su naporno radili i kuća ju je mnogo koštala. Krajnji trošak mora da je šestocifren. Bilo mi je đavolski neprijatno, ali nisam htela da ispadnem nezahvalna kretenska. „Nije reč o tome sviđa li mi se ili ne. Hoću reći, vidim da je neverovatna, divna i ostalo.“

„Hvala bogu“, promrsio je Mark.

„Prelepa je, u redu? Ništa joj ne fali. Ali pitanje je možemo je sebi priuštiti i koliko je praktična. Hajde, koliko košta?“ „Pa, za sada je iznajmljujemo dok ne nađu vlasnika.“ „Džesika...“

„Tri hiljade nedeljno“, priznala je.

Umalo se nisam onesvestila. „Novac od moje kuće ne može da pokrije ni kiriju za jednu godinu!“

„Dakle, *možeš* da računaš u glavi“, narugao mi se Mark. „Baš sam se pitao.“

„Imaš li ti mozak?“

„Kome se obraćaš?“

„Slušaj, u svakom slučaju ova kuća mnogo više odgovara tvom statusu“, odgovorila je Džesika, trudeći se da zvuči razumno.

„Kakvom statusu?“ Mrko sam je pogledala da je upozorim. Mi ne pričamo o tom mom kraljevanju. Znala je da to ne volim i pokušavala je da se izvuče.

„Znaš kakvom statusu“, strogo je odgovorila. *Izdajica!* „Budući da kralj navraća...“

„Ne zovi ga tako“, promrsila sam kroza stisnute zube. „Opa“, rekao je Mark, zureći u mene. „Oči ti ponovo postaju crvene. I...“ Pogledao

je iza mene. Čula sam kako Monik i Tina uzmiču jedan korak, ali bila sam suviše umorna da bih marila.

„Sinkler, u redu? S obzirom na Sinklera, Tinu... i ostale“, klimnula je glavom prema Monik, „zaista ti treba pristojna kuća. Nešto što pokazuje ljudima...“

„Da mi cimerka plaća životne troškove. Ma hajde, ovo mesto ne ide uz mene.“

„Izdvojeno je... ovo je poslednja kuća u bloku, a u zadnjem dvorištu imamo samo reku Misisipi. Veliko je, privatno i ima odličan bezbednosni sistem u bašti. A tebi treba privatnost, Bets, iako ne želiš da priznaš zašto. I dovoljno je veliko da primaš goste.“

„Zar ne možemo samo da uzmemo stan u centru Mineapolisa ili tako nešto?“, zakukala sam.

„Vampirske kraljice ne žive u stanovima“, istakla je Monik, a Tina i Džesika su žustro zaklimale glavom.

„Slušaj, negde moramo da živimo“, umešao se Mark. „Je 1' tako? Hoću reći, tvoja kuća će se srušiti ako one bube nastave da žvaću. Dakle, pruži ovoj kući priliku nekoliko nedelja. To je sve što tražimo.“

Kako da ne. Kao da ću se pakovati i seliti dvaput u istom godišnjem dobu. Džesika voli da naređuje, ali na to sam se navikla i mogu da se borim s tim; Mark je glas razuma i protiv toga ne mogu da se odbranim.

„Moraš priznati, obzirno je dodala Tina, „kuća je neverovatna.“

„Pa? Ako sam kraljica, kako to da ja ne mogu uspostaviti nikakva pravila?“

Džesika se nacerila. „To nije za tebe. Obaveštavaćemo te o svemu.“

„To je kao da je Džesika Brus Vejn za tvog Betmena“, dodao je Mark. „Ti se boriš protiv zločina, a ona plaća račune.“

„Brus Vejn i Betmen su isti tip, idiote.“

Džesika i Tina su se istovremeno nasmejale, što me je iznerviralo. Bar je Monik ćutala iz poštovanja.

„Ćao, Tina. Nisam imao priliku da se pozdravim s tobom“, rekao je Mark. Ispružio je svoju krupnu šapu i protresao Tininu majušnu, nežnu ruku. Bilo je gotovo smešno. Hoću reći, Mark je visok, vitak i u prilično dobroj formi i nadvija se nad Tinom. Ali Tina i Monik mogu da

mu polome sve kosti u ruci jednim stiskom. Znao je to. Kao i Džesika. Ali nisu marili.

Navikavaju se na vampirštine mnogo brže od mene.

„Povedite me u obilazak“, rekla sam predajući se. Mark je u pravu. Negde moramo da živimo i Džesika može da kupi sve kuće u bloku a da ne pređe kreditni limit u banci.

Na mnogo šta mogu da se žalim, ali njena finansijska situacija ne spada u to. „Da vidim u šta si me uvalila.“

TINA i Monik su otišle kada se pojavila agentkinja za nekretnine, što je dobro. Jedna gladna krvopija dovoljna je za obilazak.

Agentkinja je bila sasvim prijatna starija sedokosa žena, u istinski groznom kostimu od tvida (u julu!). Ali dobila je poene jer nije balavila svuda po nama, iako svi znamo da očekuje pozamašnu proviziju. I znala je mnogo o kući. Mark mi je prošaputao da je verovatno bila tu 1823. godine, kada je sagrađena.

Kikotala sam se u dlan dok je Mej Taunsend („Slobodno me zovi Mej-Mej, dušo“) jednolično pričala o izvanrednoj drvenariji, izvrsnom kvalitetu izrade, činjenici da termiti nisu poždrali kuću i privilegiji koju primitivni primati poput nas imaju jer hodaju po svetom tlu. Pomislila sam da je pojedem, ali, da budem iskrena, tvid je zaudarao. Mora da ima orman od kedrovine kod kuće.

„Kao što sam rekla preko telefona“, nastavila je Mej-Mej dok smo se spuštali s drugog sprata na prvi, „veći deo nameštaja ide s kućom. Vlasnici su u Pragu i, iskreno govoreći, zainteresovani su za prodaju.“

„Samo ćemo iznajmljivati“, odlučno sam preduhitrila Džesiku.

„Dobro, dušo. Ovo je glavna spavaća soba“, dodala je i otvorila vrata prostorije s visokom tavanicom, krevetom veličine moje kuhinje i ogromnim prozorima. „Potpuno je renovirana i kupatilo koje je spojeno s njom ima đakuzi, lavabo s postoljem i...“

„Ja ću je uzeti!“, glasno je rekao Mark.

„Hoćeš, đavola“, odbrusila je Džesika. „Trebalo da je dobije osoba koja ima priliku da pozove nekoga u spavaću sobu.“

„Pa, to isključuje tebe i Betsi“, narugao se Mark. „Kada si se poslednji put kresnula?“

„Ne tiče te se, belo momče.“

„Rukom crtani tapeti, jedinstveni za ono vreme. Obratite pažnju na zlatni list u uglovima...“

„Pošto ste me naterali da živim ovde“, prekinula sam ih dok je Mej-Mej i dalje nagvaždala o autentičnoj drvenariji u autentičnim podnim daskama, „ja ću uzeti glavnu spavaću sobu. Vama dvoma nije uskraćeno da birate budući da ih ima još tuce.“

„Deset“, ispravila me je Mej-Mej.

„Kako god.“

„Nije pošteno!“, povikao je Mark.

„Ili to ili termitska centrala.“ Konačno sam uzela stvari u svoje ruke... i zaista je počelo da biva po mom! „Uh, Marki Mark, što ne odeš s Mej-Mej i pogledaš lavabo s postoljem?“

„Zašto? Ako ga neću koristiti, ja... hej!“ Nežno sam ga gurnula u pravcu kupatila i on je poleteo. Agentkinja je poslušno pošla s njim. Baš me briga ako Mark čuje, ali moj nemrtvi status se ne tiče Mej-Mej.

„Ovaj, Džes“, tiho sam rekla, „ko će voditi računa o ovoj planini? Znaš da Mark i ja radimo noću, a ti baš i nisi sklona kućnim poslovima.“

„Zaposliću dvoje kućepazitelja“, uverila me je Džesika. „I naći ćemo nekoga da se stara o travnjacima i bašti.“

„Ja mogu da se staram o travnjaku!“, povikao je Mark iz kupatila.

„Znači, ti ćeš svake nedelje kositi dva jutra?“, povikala je Džesika. „I prestani da prisluškuješ! Pokušavam da vodim privatni razgovor!“

„Možda i hoću! Mislím, da kosím!“

„Trebalo bi imamo što manje pomagača“, zabrinuto sam primetila.

„Ne brini, Bets. Niko neće saznati ukoliko im ne kažeš.“ „Šta da saznaju?“, pitao je Mark, vrativši se u sobu. „Da je glupa kao što izgleda“, veselo je odgovorila Džesika i vešto izbegla moj šut.

„Spremni da pogledate prizemlje?“, vedro je pitala Mej-Mej. Nisam bila, ali sam pokorno pošla za njima.

Osmo poglavlje

DŽESIKA je održala reč. Nisam se ni raspakovala a već su ljudi ulazili u kuću i izlazili iz kuće, ili vampirske centrale - kako ju je Mark nazvao. Bile su tu bar tri spremačice i dvoje baštovana. Džesika ih je

zaposlila preko *Početka*, njene neprofitne organizacije za nalaženje posla, te su svi bili zadovoljni.

Frižider je uvek bio pun gaziranih napitaka, ledenog čaja, šlaga, povrća i namirnica za večeru. Zamrzivač je bio natrpan sladoledom i zamrznutim margaritama. Ali spremačice su bile toliko pažljive da sam ih jedva viđala. Ako im se i činilo čudnim što spavam ceo dan i nisam tu noću, niko mi ništa nije rekao u lice.

Čudno koliko me je raspakivanje rastužilo. Toliko smo pohitali iz Termitvila da sam bez razmišljanja samo nabacala svoje stvari u kutije. Ali dok sam tražila gde ću ih staviti, bila sam prinuđena da zaista pogledam krš koji sam sakupila tokom života.

Odeća, obuća i šminka nisu predstavljale problem, mada sam sada toliko bleđa da ne koristim ništa osim maskare. Ali knjige su nešto drugo.

U sobi sam, između ostalog, imala neverovatnu ugrađenu policu u uglu i, dok sam raspakivala kutije i sklanjala knjige, shvatila sam da nisam ni primetila koliko je ogroman postao jaz između mog starog i novog života. Leto je bilo toliko ludo da nisam shvatila kako nisam imala vremena da ponovo pročitam svoje stare omiljene knjige. A sada nikada neću moći.

Sve moje omiljene knjige: serijal *Mala kuća*, sva dela Peta Konroja, erotika Eme Holi i moja zbirka kuvara - sada su mi beskorisne. Gore nego beskorisne... zbog njih se loše osećam.

Volela sam *Muziku plaže* i *Princa plime* ne samo zato što Pet Konroj đavolski dobro piše već i zato što ima dušu kuvara gurmana. On može učiniti da sendvič s paradajzom zvuči kao orgazam koji ste pojeli. A ja sam ostavila za sobom dane kada sam jela sendviče s paradajzom.

Koliko sam puta pobegla u svoju sobu s knjigom da izbegnem maćehu? Koliko sam puta kupila kuvar zato što sam doslovno balavila gledajući divne fotografije u boji? Ali to je sada gotovo. Tom, Luk, Savana, Dante, Mark, Vil i Veliki Santini za mene više ne postoje. Da ne spominjem *Sveamerički kuvar*, *Zabave bosonoge kontese* i sve od Suzan Branč.

Sklonila sam knjige s riknama okrenutim na unutra, da ne gledam naslove. Uglavnom sam previše zauzeta da bih se loše osećala što sam mrtva, ali danas nije takav dan.

PRVI put sam videla dete dok sam usisavala unutrašnjost svog plakara i to treći put u pet minuta - nema šanse da tek tako bacim svoje cipele u plakar star dve stotine godina koji zaudara na staro drvo i mrtve moljce. Hvala bogu što ne moram da dišem!

S usisivačem u ruci, unatraške sam ispuzala iz plakara i umalo nisam naletela na nju. Bila se sklupčala poput bube u stolici pored kamina. Jednog od četrnaest. A nemam predstavu koliko ovde ima stolica. U svakom slučaju, posmatrala me je i toliko sam se trгла da umalo nisam ispustila usisivač.

„Uh!“, rekla sam. „Nisam čula kada si ušla.“

„Moja mama kaže da sam tiha“, obzirno je odgovorila. „Nemaš pojma koliko. Teško je prikristi mi se. Mada“, promrmljala sam, „čini mi se da sve više ljudi to postiže.“ Podigla sam glas kako se dete ne bi uplašilo plave čudakinje koja priča sama sa sobom. „Dakle, tvoji rade ovde?“ „Moja mama je radila.“

„Radila? Šta onda ti...“

„Sviđa mi se tvoja kosa.“

„Hvala.“ Potapšala sam svoje plave pramenove i pokušala da ne likujem. Ah, jesam mrtva, ali još sam takva. „I meni se sviđa tvoja.“

Bila je nešto najsladše što sam ikada videla. Lice strpljive srne, oprezno i slatko, s krupnim plavim očima i pegicama na nosu. Njena plava, kovrdžava kosa bila je sklonjena s lica plavom trakom koja joj se slagala s očima. Nosila je kombinezon na pruge podvrnut do kolena, ružičaste nazuvke... i dvobojne cipele!

Približila sam se da joj bolje osmotrim obuću. „Zar ti nije smrtno dosadno da visiš u ovako velikoj kući?“, pitala sam. „Gde ti je mama?“

„Sviđa mi se ovde“, odgovorila je nakon što je razmislila o mom pitanju. „Sviđa mi se kada ima ljudi u kući.“

„Pa, tek će ti se sada svideti. Moja drugarica Džesika unajmila je jeb... ovaj vojsku. Nego, sunce, odakle ti te cipele?“ „Mama mi ih je kupila.“

„Gde?“

„U prodavnici obuće.“

Cvrc. „Mnogo mi se sviđaju“, iskreno sam rekla. „Ja sam Betsi.“

„Ja sam Mari. Hvala što si pričala sa mnom.“

„Hej, ja samo živim ovde. Nisam bogati, snobovski kreten na koje si verovatno navikla. Ovaj... znaš li kako se odavde stiže do kuhinje?“

Mari se iscerila i videla joj se praznina između prednjih zuba. „Naravno. Znam sve prečice. Postoji tajna pećina između kuhinje i druge trpezarije!“

„Druge trpezarije? Nema veze. Hajdemo, Mari. Moram da popijem malo čaja pre nego što uradim nešto zbog čega ću zažaliti.“

Taman da je uhvatim za ruku, kad se začuše gromoglasni koraci i Džesika ulete u sobu, mlateći telefonom. „Moramo da idemo... *Market*... Tina je u nevolji“, rekla je bez daha pa se srušila tako da je delimično ležala na mom nenameštenom krevetu. „Jebote! Ovde ima hiljadu stepenika.“

„Ti od svih ljudi ne bi trebalo da se žališ na veličinu ovog mesta. O čemu pričaš? Tina je u nevolji?“

„Sinkler... na telefonu...“ Pružila mi je aparat.

Zgrabila sam ga. „Bilo bi bolje da ovo nije varka“, zarezala sam u slušalicu.

„Dolazi ovamo odmah.“

Potrčala sam.

NIJE bilo lako uzdržati se od vrištanja i povraćanja kada sam videla šta su uradili Tini. Srećom, bila sam na poreskoj reviziji (dvaput!), kao dete sam doživela ružnu brakorazvodnu parnicu svojih roditelja i dovoljno sam vežbala da zadržim večeru u sebi.

„Još jedan od tvojih neumornih pokušaja da privučeš pažnju“, rekla sam.

Tina je pokušala da se osmehne i ponadala sam se da će uskoro odustati. Polovina lica joj je bila u fronclama. Zapravo, polovina njenog zlog bića bila je u fronclama. Mlitavo je plutala po kadi punoj ružičaste vode.

Ne pitajte me zašto, ali kada ubacite bolesnog vampira u vodu i dodate sodu-bikarbonu, on će se brže oporaviti.

Neverovatno! Od toga se podiže testo za kolače i time se ubija vonj u frižideru. Meni to uopšte nema smisla, ali ja sam prilično nova u igri da bih ispitivala načine izlečenja nemrtvih.

„Jebote...“, zagraktala sam pa se nakašljala. „Ko je to uradio? Jesi li - naravno da nisi dobro, ali - je 1' te boli?“

„Da.“

„Šta se desilo?“

„Samo ona gnjavaža s ljudima koji ubijaju vampire“, odgovorila je.

To me je pogodilo. „Pa, sranje, Tina, nisam znala da napadaju dobre vampire!“ Dok sam mlatarala rukama i upadala u priličnu histeriju, Sinkler se pojavio svojom uobičajenom jezivom brzinom i zgrabio mi zglavak.

Imala sam vremena da zaustim: „Št...?“, pre nego što mi je zasekao članak nožem koji sam kasno videla. „Jao!“, uzviknula sam i istrгла ruku, ali to je bila samo predstava. Zarezao je toliko brzo a nož beše tako oštar da gotovo nisam ni osetila. Pa, bar me nije ujeo. „Možeš li da pitaš pre nego što počneš da me seckaš?“

Tina je okrenula glavu i zaronila. „A ti prestani s tim!“, dodala sam, nagnuvši se nad kadu i oprezno joj gurnula glavu. Obrisala sam mokru ruku o farmerke. Bljak! „Znam šta bi trebalo da radim, do đavola. Samo je lepo kada prvo pitaš“, obratila sam se Finkleru prostrelivši ga očima.

„Gubiš vreme“, rekao je s prepoznatljivim ravnodušnim izrazom lica, aii ipak me je popreko pogledao. Znam da obožava Tinu. Ona ga je napravila i oni imaju sponu koju poštujem, iako je ne razumem i mislim da je izuzetno čudna. „Nahrani je. Odmah.“

„Ne“, zagrgotala je Tina s dna kade.

„Rekla sam da ću to učiniti“, odbrusila sam. „Ustaj pa da završimo s tim.“

Pojavio se mehurić, ali Tina se nije pomerila.

„Ti si kriva za ovo“, hladno je rekao Sinkler. Situacija je bila toliko alarmantna da sam tek tada primetila kako na sebi ima samo bokserice crvene kao trešnja. „Sada popravljaj!“

„Ja sam kriva? Nisam ja odlučila da ošišam Tinu... po celom telu! Ne ljuti se na mene. Došla sam čim si me zamolio. Mada me nisi baš zamolio.“

Spustio mi je ruku na rame, i ono je odmah utrnilo. „Tina je svesna tvoje detinjaste odbojnosti prema pijenju krvi. Izigrava mučenicu, a ja to neću dozvoliti.“

„Hej, slažem se s tobom! Izvuci je odatle pa neka navali. Na tvojoj sam strani.“

Da je bio živ, lice bi mu bilo boje starih cigala. Promrsio je kroza stisnute zube: „Neće da me posluša.“

„O, zato su ti se uvezale gaće? Inače, sjajna boja, zaista ti ističe... jao! O'ladi malo, mislim da sam izgubila osećaj u levoj ruci.“

„Popravi ovo“, neumoljivo je rekao.

Šutnula sam kadu. „Tina, izlazi odatle.“

Mrzovoljno grgotanje.

„Obraća ti se kraljica!“ Uspela sam da se ne nasmejem. Kraljica cipela, možda! „A sada ustani, hoćeš li?“

„Nemoj da pitaš“, prosiktao mi je Sinkler na uvo. „Naredi joj.“

„Prestani, golicaš me. Tiii-naaa!“

Sela je. „Ne želim da to uradiš“, slagala je. „Misliš da je to varvarski.“

„Ne ponašaj se kao beba“, odvrtila sam, iako je bila potpuno u pravu. „Šta je druga mogućnost? Da živiš u kadi kao nemrtvi anatomski projekat i da se polako zaceljuješ narednih šest meseci? Spremačice će dobiti napad.“ Nozdrve joj se raširiše i shvatila sam da mi je krv curila niz prste sve vreme dok sam se raspravljala. Okrenula sam se, stavila ruke na Sinklerove grudi čvrste poput stene i gurala sam, šutirala i udarala dok mu konačno nisam zalupila vrata kupatila pred nosom.

„Zaista ne podnosim tog tipa“, uzdahnula sam i zavrnila rukav.

„Lažljivice“, rekla je i nakezila mi se.

„Možeš li da se uzdržiš od toga dok ti lice ponovo ne izraste? Bez uvrede.“

„O, veličanstvo“, uzdahnula je kada sam klekla pored kade. „Žao mi je što to tražim od tebe.“

„Ne budi moron. Samo mi je drago što si živa... tako reći.“ Uzela mi je ruku i olizala krv s mojih prstiju, pa počela da mi sisa s članka, a ogoljene tetive i žive rane su nestajale i ponovo je postala lepa. Nije mnogo prošlo. Uvek me zabezekne brzina kojom se vampiri isceljuju. Retko je trajalo duže od nekoliko minuta. I, začudo, moja krv znatno ubrzava isceljenje. Da je Tina pila krv ljudskog bića, možda bi se oporavljala skoro celu noć. Još sranja koje ne razumem... i, da budem iskrena, strah me je da postavljam previše pitanja. Tina bi mogla da odgovori na njih.

„Dakle“, vedro sam rekla. „Imaš li još neke planove za večeras?“

„Posle iskustva bliskog smrti, volim da se opustim ribajući kadu.“

„Pomogla bih ti, ali zaboravi. Imam devetnaest svojih koje moram da održavam.“

Deveto poglavlje

IZAŠLE smo iz kupatila u istom trenutku kada je... kako se beše zove, slatkica koju sam upoznala pre neki dan, uletela u apartman.

„Tina, hvala nebesima!“, povikala je. Blistava plava kosa bila joj je divlje raščupana. Izgledala je i mirisala kao da se valjala u *Mekdonaldsovoj* kanti za smeće. Kesica senfa bila joj je zalepljena za levi obraz. „Pomislila sam da su te ubili!“

Potrčala je prema Tini i samo što nije pala na nju, grleći je i ljubeći. Fuj. Dobro je što se Tina još nije obukla; nikada ne bi uspela da spere te fleke. Iz brbljanja sam razabrala da su loši momci zaskočili obe, ali Tina ih je odvela dalje od Monik.

„Glupačo“, primetila sam.

„Potpuno se slažem“, dodao je Sinkler, mršteći se. Rovario je okolo i pronašao jedan svoj ogrtač pa ga raširio da se Tina umota. Kada ga je vezala oko sebe, gotovo je nestala u paperjastom crnom frotiru. „Trebalo je da obe ostanete gde ste ili da obe pobegnute.“

„Znam, znam“, brzo je ubacila Monikpre nego što je Tina stigla da otvori usta. „Htela sam da se borim, ali Tina...“

„I nije trebalo da ostaviš moju prijateljicu a da se sama spaseš“, nastavio je Sinkler glasom prema kome je suvi led bio topao.

Sve smo progutale knedlu. Onda sam potapšala Sinklera po ruci. „Sve je dobro što se dobro svrši i sve ostalo, Eriče. Svi su dobro. To je najvažnije. Je 1' tako? Eriče?“ Bore oko očiju su mu se izravnale i gotovo se osmehnuo kada je spustio pogled prema meni. „Zašto me zoveš po imenu samo u kriznim trenucima?“

„Zato što samo tada nemam želju da te zadavim“, iskreno sam odgovorila. „Nemoj grditi Monik. Tina je odrasla žena - veoma odrasla žena, mogu dodati, ima, kao, sto godina i ako je htela da izigrava mamac, to je njena stvar.“ Monik nije ništa rekla, ali mi je dobacila pogled ispunjen nepomućenom zahvalnošću.

„Najvažnije je da“, naglasila sam, „otkrijemo suštinu ovoga. Tina je dobra vampirica. Nije zaslužila da je napadne lovac na vampire. Zato je najbolje da promislimo zašto se to desilo.“ Jesam li zaista upravo rekla kako treba da dođemo do suštine? Osetila sam se veoma

glupo što naređujem osobama koje su bar pedeset godina starije od mene.

Kada bih se samo setila gde sam stavila memorandum koji mi je Tina dala...

„Dođi, molim te“, rekao je Sinkler i uhvatio me za lakat. A? Povukao me je preko sobe i kroz vrata, koja je brzo zatvorio.

„Šta je?“, zajaukala sam.

„Odlučila si da uhvatiš ubice?“

„Ubice u množini? Ajoj. Hoću reći, naravno, pretpostavljam.“

„Tražiš moju pomoć?“

„Da“, odgovorila sam. Nije mi se svidelo kuda ovo vodi. „Hoćemo li da visimo u mraku i postavljamo jedno drugome pitanja na koja je odgovor očigledan? Budući da je ovo čudno i graniči se s jezivim.“

Podrugljivo se nacerio i pružio mi nešto. Pogledala sam šta je. Hotelska čaša.

„Šta... o.“

Šta sam rekla u Mejsisu? „Radije ću jesti staklo nego prihvatiti tvoju pomoć.“

Pa sranje.

„U redu“, rekla sam i zgrabila čašu. Bog zna kada ju je uzeo, podmukli kreten. „Počinjem.“ Zagledala sam se u čašu. Nisam imala pojma hoće li me boleti kada je zagrizem. Ali ću upravo saznati. Gutanje komada stakla će me u najmanju ruku naterati da povratim. Hoću reći, povratila sam od rižota, za ime boga.

Nema veze. Dosta odugovlačenja. Podigla sam je do usana, zatvorila oči, otvorila usta... i zagrizla uprazno.

Sinkler je ponovo držao čašu. Može da se kreće sablasnom brzinom. Poput mađioničara. Zlog mađioničara u boksericama.

„Zaista si htela da je pojedješ?“

„Rekla sam da hoću, zar ne?“

„Ti si ili najneverovatnija žena koju sam ikada upoznao...“ „Pa.“ Namestila sam šiške i skromno se osmehnula. „Ili najgluplja.“

„Mrzim te.“

„Stalno te govoriš“, rekao je i privukao me k sebi. Začudo, pustila sam ga. Duga noć. Pored toga, divno je mirisao. I bio divan na dodir. Bokserice crvene poput trešanja. Hmm. Poljubio mi je vrh uva i uspešno sam suzbila drhtaj. „Ali se iznova vraćaš.“

„Radoznanost je ubila mačku.“

„Ne još. Hajde, pridružimo se ostalima.“

„Dobro“, odgovorila sam, veoma razočarana što nije bio požudniji i ljuta na samu sebe zato što sam razočarana. „Hajdemo.“

„ČETIRI“ rekla je Tina. „Četiri su mrtve do sada. Hoću reći, ponovo.“

„Ja... ovaj... izgubila sam memorandum.“

Ispustila je zvuk koji je sumnjivo podsećao na frktanje. „Dobro. Ukratko ću ti ispričati: Grupa ljudi napada usamljene vampire i odseca im glave ili ih probada kocem, ili i jedno i drugo.“

Fuj. Ijedno i drugo?

Monik se umešala. „Bar smo otkrili da to ne radi jedna osoba, nego čitav tim.“

„Nikada nisam ni mislio da to čini jedna osoba“, istakao je Sinkler.

„Ne, ni ja ne bih rekla. Hoću reći, ma hajde. Jedan običan tip ili riba da prave toliku štetu? Nema šanse.“ Ispravila sam stopala. Jao! Špicaste cipele! Moraću da se odreknem ovog para. „Otkud znamo da nije grupa *vampira*?“

„Po uzorcima krvi nađenim na mestu zločina znamo da su to bili živi ljudi.“

„Oh, bljak!“, uzviknula sam. „Znači ako bi mi neko sada izvadio krv...“

„Videlo bi se da je to krv mrtve osobe. Bar pod mikroskopom. Pokušaj da ostaneš usredsređena, Elizabet.“ „Jesam. Odvratno. Znamo li zašto? Osim onoga što je očigledno?“

„Očigledno?“, pitala je Monik, slatko zbunjena. „Vampiri su seronje.“ Pošto su zinuli u mene, objasnila sam. „Slušajte, žao mi je, ali to je istina. Zgrabite na ulici nekog sirotana koji ništa ne sumnja i najedete se. Čudi me da se ovo nije ranije desilo.“

„Dešavalo se tokom vekova“, hladno je odgovorio Sinkler. Navukao je crne pantalone, ali je još bio nag do pojasa, što je bilo uznemiravajuće. „I niko u ovoj prostoriji ne ponaša se tako.“

„Moraš priznati da smo u manjini.“

„Ne, ne verujem“, ozbiljno se usprotivila Monik. „Većina vampira preraste potrebu za lovom. Mnogo je jednostavnije držati ovce.“

„Držati šta?“

Videla sam kako Tina prevlači bridom dlana preko grla kao da seče, a Sinkler odmahuje glavom. Monik nije bila svesna toga. „Ovce!“, veselo je rekla. „Znaš. Dvoje-troje ljudi koji su ti posvećeni i dozvoljavaju ti da piješ kad god ti treba.“

„Skrenuli smo s teme“, brzo je upao Sinkler.

„Đavola smo skrenuli!“

„Kasnije, veličanstvo“, rekla je Tina, prostrelivši očima zaprepašćenu Monik. „Kasnije možeš da nam kažeš kako smo svi odvratni.“

„Kako da nateramo taj tim da se pokaže?“, nastavila je Tina.

„Pa, mamcem, naravno“, odgovorila je Monik.

Sinkler je odobravajući klimnuo glavom. „Izgleda da iz nekog razloga napadaju svake druge srede.“

„Možda su svi zaposleni“, primetila sam, „i samo sredom mogu da izađu.“

„Pre će biti da su ti dani značajni“, blago je istakao Sinkler. „Recimo, možda se pridržavaju okultnog kalendara.“ „Znači“, nastavila je Tina, „videćemo možemo li da ih uhvatimo za dve nedelje.“

Jedva sam suzbila podrugljiv kez. „Tek tako, a?“

„Pa“, razumno je objasnila Tina, „po svoj prilici nije reč o starim ljudima. Pod jedan, napadi su suviše žestoki i brzi. Verovatno je to gomila mladih osoba... kladim se u hiljadu dolara kako nisu dovoljno stari da naručuju alkohol.“

„Jesi li videla ijednog?“, pitala je Monik.

„Bila sam suviše zauzeta tučom i bežanjem. Samo znam da su bili dobro naoružani. Svakako, nisam se zadržavala.“

„Dobro je“, zadivljeno sam rekla. „Hoću reći, prilično su te povredili iako se nisi zadržavala. Zaista mi je drago da si u redu.“

„Oho, veličanstvo“, narugala se Tina, „nisam znala da ti je stalo.“

„Prestani s tim, fufice.“ Tina nije krila da bi u svakom trenutku uskočila u moj krevet. To me je uznemiravalo: zato što sam ispravnija od laserskog zraka i zato što čak i laserski zrak može postati radoznao. Jednom na koledžu, zaista sam se napila s drugaricama iz sestrinstva i... pa, kako god, ponekad sam radoznala. Najbolje je da uspostavim distancu. Već mi je dovoljno muka od

truda da držim Sinklera podalje od svog kreveta. „Tvoji zavodnički trikovi ne deluju na mene.“

„Oružje?“, pitao je Sinkler s nagoveštajem nestrpljivosti.

„Pištolji, kočevi, samostreli, noževi, maske. Ali, kao što sam rekla, uverena sam da su mladi. Na dodir su bili mladi. Kretali su se kao da su mladi a tako su i mirisali.“

„Mirisali?“, upitala sam.

„Mnogo gela protiv akni“, objasnila je.

Prigušila sam kikot. Bubuljičavi tinejdžeri ubice! Zvuči kao film nedelje.

„Tako da smo trenutno u prednosti.“

„Jesmo?“

„Stariji smo, pametniji i opakiji, rekao je Sinkler, zvučeći previše samozadovoljno za moj ukus.

Tina i Monik su zaklimala glavom.

Prevrnula sam očima. „Pa, onda ti mučenici nemaju šanse, zar ne?“

„Tačno“, odgovorio je, uopšte ne primetivši moju zajedljivost.

Deseto poglavlje

„MARI!“, povikala sam. „Jesi li tu?“

Sumnjala sam da jeste. Tek što nije jedanaest uveče. Ali njeni roditelji imaju čudne smene jer je obično... „Zdravo.“

„O, dobro je.“ Izašla sam iz plakara. „Jesi li videla moje ljubičaste *Arpelovke*?“

„Jesu li to one koje izgledaju kao vilinske cipelice, ili baletanke?“

„Baletanke.“

„Uh. Leva je ispod lavaboa, a desna ispod kreveta.“ „Prokletstvo!“

„Pa, bila si veoma umorna noćas“, umirivala me je Mari. Dete obožava kombinezone i trake za kosu - uvek je isto obučena. Mora da je kod kuće prava tvrdoglava, mala mušičavka. „Samo si zbacila sve sa sebe i bacila se u krevet.“

„Prestani da me špijuniraš, govno malo.“

Zakikotala se. „Nemoj tako da me zoveš.“

„Da, da.“ Pretražila sam okolo. Cipele su bile tačno tamo gde je rekla. „Gde su svi?“

„Ovaj... doktor Mark je na poslu, a Džesika spava.“ „Oh.“ Dosaaadno.

„Ima novih stvari u kuhinji, obzirno je rekla. „Džesika je rekla ženi zaduženoj za kupovinu da ti kupi beli čaj i uzela ti je svež šlag na pijaci.“

„Stvarno? Znaš li koliko je beli čaj redak i skup? Umirala sam od želje da ga probam. Oooh, i svež šlag! Hajde, siđi, skuvaću i tebi šolju.“

Odmahnula je glavom, što me nije iznenadilo. Mari je strahovito stidljivo dete. Samo se iz nekog razloga od mene ne ustručava.

Brzo sam obukla kaki šorts, crvenu polurotku bez rukava i navukla crne, ravne cipele. Očerkala sam kosu. Ostala je duga tačno do ramena, a pramenovi su mi potpuno isti kao kada sam umrla. Još jedna briga manje. Uostalom, prevelika sam kukavica da pokušam da se ošišam - šta ako zauvek ostanem takva? Dobro, možda ću se podšišati... „Doneću ti šolju“, obećala sam dok sam izlazila. „Nisam žedna“, povikala je za mnom.

Deset minuta sam tražila kuhinju. Danima živim tu i još se gubim. Hvala bogu na mom vampirskom nosu, inače je verovatno nikada ne bih našla.

Na stolu je stajala Džesikina poruka.

Bets, vlasnik j eponovo zvao. VEOMA je nestrpljiv da nam proda. Neprestano spušta cenu. Ozbiljno razmišljam o tome. Šta ti misliš? Dž.

„Mislim da je preskupo, eto šta mislim“, naglas sam rekla. Baš bih i mogla da se raspravljam sama sa sobom. To je jedini način da pobedim. „Nas troje zvečimo ovuda poput zrna suvog graška u praznoj konzervi. Uostalom, postaje mi muka od mirisa starog drveta.“

„Zvocaj, zvocaj, zvocaj“, zevajući je rekla Džesika, dovukavši se u kuhinju u svojoj žad zelenoj pidžami. Savršeno joj je isticala kožu boje ebanovine. Kučka.

„Pa, istina je.“ Nisam dodala da mi se kuća počinje sviđati i da je, za promenu, lepo što imam dovoljno plakara. „Ne možeš da spavaš?“

„Ne, navila sam budilnik kako bih mogla da porazgovaram s tobom.“

„Oh, hvala. Ali potreban ti je san.“

Slegnula je ramenima. „Odremaću posle podne. Beše ne radiš noćas?“

„Jok. Slobodna sam naredna dva dana. Mada ostaje tajna kako će *Mejsis* raditi bez mene. Zaista razmišljaš o tome da kupiš ovu kuću?“

„Ako vlasnik nastavi da spušta cenu, to će biti odlična pogodba. A moraš priznati da je prelepa.“

„Slažem se.“ Sipala sam sebi čašu čokoladnog mleka. Jebeš čaj... predugo se sprema. „Prelepa i velika. Možda ću morati da kupim još cipela samo da bih napunila plakar.“

„Bože, pomози nam. I, šta ima novo? Osim toga što si jedini vampir na svetu s brkovima od mleka?“

„Pa, neki ološ ubija vampire i imala sam oprečna osećanja u vezi s tim dok nisu pokušali da ucmekaju Tinu...“ „Je li ona u redu?“

„Sada joj je dobro.“ Preskočila sam odvratne pojedinosti o pijenju krvi. „Moj šef odlazi na odmor i ja ću biti zadužena za odeljenje.“

„Bože, pomози nam.“

„Oh, prestani da to ponavljaš. A uskoro ćemo postaviti zamku ubicama. Razmišljala sam o tome da pozovem službu za brigu o deci zbog Mari.“

Džesika je zevnula i ustala da napravi kafu. „Koga?“ „Mala slatkica koja se stalno muva okolo. Ne smeta mi, nije napast ili nešto slično, ali sranje, dete je *uvek* tu. Bez obzira na to koliko je sati. Sigurna sam da njen tata ima dobre namere što je vodi sa sobom na posao, ali ovo je besmisleno.“

„Pa, nemoj da odlepiš i pozoveš centar za socijalni rad. A da pitaš inspektora Nika, možda on može... Ne, nemoj me streljati očima. U pravu si, to je loša ideja.“

„Dovoljno sam nervozna što znam da živimo u kvartu pod njegovom jurisdikcijom. Stalno očekujem da se pojavi na ulaznim vratima i poviče: 'Mrtva si, a ja sam to potpuno zaboravio!'“ Stresla sam se.

„Nema šanse pošto mu je Sinkler izbrisao sećanje. Ali vratimo se detetu... Mogla bih da popričam s njenim ocem“, predložila je. „Kako se on zove?“

Zbunila sam se. „Pazi, uopšte ne znam. Pitaću je. Verovatno je još u mojoj sobi. Sigurna sam da derište isprobava moje cipele kada nisam tamo.“

Požurila sam natrag u sobu, ali Mari je otišla. Nije došla kada sam je pozvala.

Jedanaesto poglavlje

„ALI zašto *ja* moram da budem mamac?“, zacvilela sam. „Pa, uklapaš se u profil.“

„Šta - ja sam vampir?“

„Da“, odgovorila je Monik.

„Ja sam *jedini* vampir koji to može da uradi?“

„Da“, odvrtila je Tina.

„Ni meni se ne sviđa ta ideja“, rekao je Sinkler. Bravo, Sinklere!

„Ako ja budem mamac, izgledaće veoma sumnjivo“, objasnila je Tina. „Isto važi za Monik. Jedva smo se izvukle sada se opušteno šećkamo okolo? Teško. Eriče, ti deluješ previše preteći da bi bio dobar mamac.“

„Hvala“, odgovorio je.

„Povraća mi se“, rekla sam. „Zar ne možete da izaberete drugog vampira?“

„Pa, tu je Sara... ali ona je povučena, i to poslednjih pedeset godina.“

„Ko je S...?“

„I... *ti* si kraljica“, izvinjavajućim tonom prekinu me Monik. „To je na neki način tvoja odgovornost.“

„Izbaci na neki način“, umešala se Tina, „i zameni s potpuno.“

„Šta bi s 'doći će do vas preko mene mrtve, vaše veličanstvo'? Hoću reći, jebote, to si izjavila pre samo tri meseca.“ „To je drugo“, odvrtila je Tina s izluđujućom mirnoćom. „Tada nisi bila svesna svojih odgovornosti.“

„Oh, duvajte. Dobro, dobro, uradiću to. Pretpostavljam da ću imati podršku?“

„Naravno“, srdačno je odgovorila Monik. Osmehnula sam joj se. Konačno neko kome je izgleda stalo da ne budem iseckana na komadiće. „Svi ćemo gledati i čekati. A ako nas četvoro ne možemo da savladamo grupu klinaca... pa, onda odmah treba da se sami proburazimo kocem.“ „Slažem se“, rekla sam, mada zabrinuto. Tina i Sinkler klimali su glavom. „Dobro. Šta treba da radim?“

ŠEST sati kasnije, bilo mi je dosta. „Ne vredi!“, povikala sam. „I sunce će uskoro izaći! Potpuno protraćeno veče, gubitnici!“

Sinkler se pojavio iz senki i prestravio me na smrt. Tiho sam vrisnula i uhvatila se za grudi, a on je rekao: „Izgleda da si u pravu. Moraćemo ponovo da pokušamo drugo veče.“

„Prokletstvo“, progovorila je Tina iza mene. Vrisnula sam i brzo se okrenula. Nastavila je: „Hoću da uhvatim tu malu đubrad *sada*.“

„Uskoro“, umirio ju je Sinkler. Prijateljski joj je prebacio ruku preko ramena i pri tom se skoro presamitio, toliko je niska. „Hajdemo u hotel da se odmorimo. Gde je Monik?“ „Evo me“, doviknula je s druge strane ulice. Brzo je prešla na crveno svetlo - vampiri su pravi odmetnici - i pridružila nam se. „Ovo je nezgodno. Nadala sam se...“ „Drugi put“, prekinuo ju je Sinkler.

„Oh, sranje! Još jedno veče ćemo uzalud potrošiti na ovo?“, zagundala sam. „Ura, ne mogu da dočekam. Uzgred, podsetite me da tada tražim slobodno veče.“

Sinkler je promrmlijao nešto u odgovor, ali nisam ga razumela. Bolje za njega.

„Sjajne cipele“, primetila je Monik i uperila prstom. „Da“, zadovoljno sam odgovorila. Sve je na meni bilo crno - kliše, ali činilo mi se prikladnim za noćne smicalice izuzev cipela. Bile su od providne plastike i u ortopedskim petama bio je po leptir. U normalnim okolnostima izbegavam plastične cipele, ali ovog puta sam napravila izuzetak. „Nisu li sjajne? Uz moj popust, 69,95.“

„Jesu li to pravi insekti?“, pitala je Tina.

„Nisu“, uvređeno sam odgovorila.

„A da. Ti si u organizaciji PETA.“

„Više nisam. Postaju donekle radikalni. Hoću reći, kao svi, ja sam protiv toga da se zečevima u oči prska pena za brijanje. Ali pokušavaju da spreče istraživanja side i tu greše.“

„Baš je lepo“, primetio je Sinkler milozvučnim glasom, „što menjaš političke stavove kao garderobu.“

„Ovaj... hvala?“ *Je l' to kompliment?* „Ali i dalje ne bih hodala naokolo s pravim insektima u cipelama.“

„Jesu li udobne?“, pitala je Monik. „Tako su visoke.“ „Udobnost je nebitna! Mala cena koju moram da platim.“ „To je očaravajuće“,

umešao se Sinkler, „ali sunce će uskoro izaći i ne bih voleo da budem živ spaljen dok vi, dame, raspravljate o obući.“

„Ala si sitničar. Vidimo se kasnije.“

„Otpratiću te do kola“, brzo je rekao.

Nasmejala sam se. „Zašto? Šta bi moglo da mi se desi? Loši momci se neće pojaviti noćas... ili bar neće ovde.“ Oklevao je dug trenutak - da li se nadao vatanju na parking - pa odgovorio: „Dobro. Laku noć.“

„Noć. Noć, Tina. Čao, Monik.“

Pet minuta kasnije bila sam na parking u Američke banke. Moja kola bila su jedina na trećem nivou. Dobro je što sam već mrtva ili bih se prestrašila. Mineapolis ima prilično nižu stopu kriminala od drugih gradova, ali ne volim da izazivam sudbinu.

Otključala sam kola i taman da otvorim vrata kad primetih - ah! Je 1' to ogrebotina na prednjem delu cipele? Dva para u jednoj nedelji! Moj vampirski stil života uništava obuću i to prosto neću da trpim.

Sagla sam se da bolje pogledam i čula *vum-tup!* Brzo sam se ispravila i ugledala debelu drvenu strelu kako podrhtava između mog prozora i krova automobila.

Hitro sam se okrenula. Neki klinac - od osamnaest ili devetnaest godina - stajao je pored jednog betonskog stuba. Držao je samostrel. Čula sam klik dok je nameštao još jednu strelu i zakoračila u stranu; podlac je pogodio prozor s vozačke strane.

„Prestani, povikala sam. „Šta ti je?“

Pokret.

Ponovo sam se sagla, a klinac je skočio iza stuba kada su još dve strele proletele pored njega. Sjajno. Još jedan je iza mene.

„Šta, predobri ste za našu zamku?“, povikala sam. „Protračila sam čitavu noć i vi se *sada* pojavljujete? Sledeći put...“, videla sam kako klinjina strela putuje prema meni ne baš usporeno i ponovo sam zakoračila u stranu. Izgleda da se probudio moj nemrtvi adrenalin. „Zakažite sastanak!“

„Predaj se, vampirska kurvo“, povikao je neko iza mene.

„Baš lepo“, odbrusila sam. „Čak me i ne poznaješ!“

Čula sam pritajene korake. Dobri su - nisam ni primetila da sam ušla u zamku. Ali sada sam sve primećivala. Pretpostavila sam da je bar troje ljudi na ovom nivou sa mnom, možda i četvoro.

Imala sam snažan nagon da se ponovo pomerim - hvala unutrašnjem glasu - i ovog puta su se tri metka zakucala u vrata mojih kola. Onda me je jedan pogodio u rame.

„Jaooo!“, pobunila sam se. Kao da me je neko tresnuo bejzbol palicom. Bolelo je nekoliko sekundi, a onda mi je rame utrnuo. „Klinci, vaša sreća što imam milion majica kod kuće. Šta li sam vam uradila?“

Oni iza mene su se došaptavali među sobom, a klinja pored stuba - plavook i plavokos kao da je izašao iz reklame za surfere - delovao je zapanjeno. Piljio je u mene kao da nešto čeka. Šta? Da odletim u vazduh? Jesu li ti meci posebni? „Ćorci“, odnekud se začuo ženski glas.

Konačno je rekao: „Stani mirno, jebena krvopijo.“

„Jeste li vi na drogama? Da mi na čelu ne piše Džinovski Moron?“

„Ne“, priznao je onaj koji hoće da me ubije.

„I hoćete li prestati da mi uništavate kola? Ova moraju da mi potraju bar još jednu godinu.“ Srećom, fordovi su izdržljivi. „Uostalom, ko ste vi, seronje?“

„Mi smo Blejd ratnici, odgovorila je žena iza mene. Bila je prilično dobro sakrivena - nisam imala predstavu šta je imala na sebi. Prevrnula sam očima, a klinac pored stuba zastao je usred nameštanja još jedne strele i ponovo se zapiljio u mene. „Ubijamo vampire.“

Otpuhnula sam. Tinejdžeri! Pa, bar su prestali da pucaju u mene. „Blejd ratnici? Ozbiljno? Stvarno ste to izmislili rekli: 'Da, to ime nije kretenko, usvojićemo ga'?“ Ućutali su od posramljenosti.

„A što se tiče ubijanja vampira“, samozadovoljno sam nastavila, „truli ste u tome. Koliko ste municije potrošili na mene?“

„Ti znaš sve o trulom“, narugao se Plavušan.

„Sem ako ja ne trčim okolo usred noći u panciru od kevlaru i sa samostrelom kao otkačeni gubitnik. I četvoro na jednog? Nije li to *mного* trajavo?“

„Ali ti si vampir!“, pobunila se žena. Primakla se za tri metra. Ah! Zagovaraj mrtvu curu kako bi se ostali prišunjali. „Ubijaš ljude!“

„Ne, ne radim to. Samo sam jednu osobu ubila u životu, a on je ionako već bio mrtav. *Rekla* sam vam da ne znate ništa o meni. Šta, ako sam vampir automatski zaslužujem da me gađate strelama?“

„Pa... da.“

„Gluposti. Vi ste tinejdžeri, a ne pokušavam vas da ubijem. Mada možda i hoću“, promrmljala sam, „ako nastavite da mi pucate u kola“.

Pošto sam završila svoj govor, pretpostavila sam kako je vreme da odem pre nego što mi ponestane sreće. Hvala bogu, parkirala sam se s desne strane rampe. Brzo sam prešla metar i po do zida, izbegavši još jedan metak i dve strele, i bez ijedne reči Ratnicima gubitnicima, preskočila ivicu i poletela s trećeg sprata na ulicu.

Dvanaesto poglavlje

OTHRAMALA sam niz ulicu, zgrabila prvog beskućnika na kojeg sam naišla, beskrajno se izvinjavala pa ga odvukla iza kontejnera radi okrepljujućeg obroka. Kao i uvek, ispijanje krvi je fizički čuderno, dok se psihički gnušam sebe same.

Nekoliko sekundi kasnije (nikada nije dugo trajalo), ostavila sam svog nasmešenog, usnulog davaoca krvi na gomili kartona. Noć je bila topla te će mu biti dobro. A spazio bi ga samo onaj ko zna da je tu.

Rame mi se zacelilo kao čarolijom, pre nego što sam izašla iz uličice, i zabezegnula sam se kada sam osetila da mi je metak iskočio iz mesa i upao mi u brushalter.

Izvukla sam ga i zagledala se u njega, ali ne umem da razlikujem metak od vibratora te sam ga vratila natrag i odlučila da ga kasnije pokažem Sinkleru. Ili možda Niku Beriju... pandur sigurno sve zna o mecima. Ako se usudim da ga umešam u ovo.

Stigla sam kući tačno pred zoru - hvala bogu na taksistima koji rade kasno noću! - i kada sam htela da platim, shvatila da sam ostavila tašnu u kolima. Stoga sam ga pogodila starim vampirskim činima, ne obazirući se na grižu savesti, a on se, ushićen od glave do pete, odvezao.

Naravno, čim sam ušla, nastala je očekivana gungula. Mark i Džesika istovremeno su vikali na mene. Dok je Džesika pritiskala tipke na mobilnom telefonu, Mark me je naterao da skinem majicu kako bi mi pogledao ranu.

„Hm“, rekao je i ubo me u rame kao da sam komad govedine.
„Ništa ne vidim.“

Nakašljala sam se, ali nisam objasnila kako sam se iscelila. „Koga zoveš?“, pitala sam Džesiku.

„Znaš koga“, rekla je pa zarežala u slušalicu. „Betsi je napadnuta. Ovde je.“

„Uf, ne, ne Sinkler! Samo mi još on fali.“ Pogledala sam na sat. „Mada, verovatno neće imati vremena da stigne ovamo.“

„Da, on je prilično bespomoćan“, odbrusio je Mark. Smotao je moju majicu. „Možeš da je baciš, ribice, uništena je. Kako se osećaš kada te pogodi metak?“

„Previše glupo pitanje za tipa koji je išao na medicinu. Bolelo je!“

„Hteo sam da pitam da li je vampirima drugačije? Video sam mnogo prostrelnih rana u bolnici, ali nijednu koja se zacelila za jedan sat.“

„Otkud ja znam? Nikada ranije nisu pucali u mene. Mislim, videla sam kako meci lete prema meni...“

„Kul, kao u *Matriksu*!“

„Ne. Kao jako bačene bejzbol loptice. Mogla sam da ih izbegnem, ali morala sam da budem zaista pripravna.“

„Hvala bogu da si dobro“, rekla je Džesika. Zadovoljno sam pocrvenela, a ona je to onda upropastila dodavši: „Idiotkinjo jedna. O čemu li si *mislila*!“

„Hej, ne viči na mene! *Mislila* sam o tome da uđem u svoja kola i vratim se kući“, odgovorila sam. „Ja sam žrtva. I kakav sam to zločin počinila?“

„Zadaviću onog Sinklera“, promrsila je. Kada se Džesika naljuti, nekako usisa obraze i zbog toga joj jagodice jako iskoče. Izgledala je kao ozlojeđena egipatska kraljica kojoj je potrebno nekoliko milkšejkova. „Da te uvuče u to... da te izloži opasnosti...“

„To se nije dogodilo dok sam bila mamac. Desilo se posle toga. Oni...“, jedva sam uspela to da izgovorim bez kikotanja, „Blejd ratnici su me čekali na parkingu.“

Mark je izvio obrve i razmenio pogled s Džesikom. „Znam kako zvuči“, rekla sam.

„Loše“, odgovorila je Džesika.

„*Zaista* loše“, dodao je Mark.

„Mislila sam na njihovo ime, ali u pravu ste - ne može se reći da je kul. Zamka. Ha. Slušajte, moram da se istuširam na brzinu. Osećam se odvratno. Nastavićemo razgovor za nekoliko minuta, važi?“

Čekali su ispred mog kupatila dok sam se osvežila, a to me je tako nerviralo. Bar Mari nije tu - bilo bi strašno da sam morala malom detetu objašnjavati šta se noćas događalo.

Izašla sam iz kupatila u čistom pamučnom šortsu i novoj majici i pošla niza stepenice. Džesika i Mark nisu čekali - zasipali su me pitanjima tokom dugog putovanja do glavne dnevne sobe.

„Kako si pobjegla? Ispričaj mi sve“, konačno je naredila Džesika kada je primetila da ignorišem sve što ona i Mark govore. „Počni s istrčala sam na vrata šest sati ranije kao velika, plava idiotkinja i završi s a onda sam ušla sva krvava i umorna“.

„Zar ne možeš da sačekaš?“, pobunila sam se. „Ionako ću morati sve ponovo da ispričam Sinkleru. Uf, kakva noć. Biće mi drago kada bude bilo sutra. Mislim, večeras.“

Utom se ulazna vrata tako snažno otvoriše da smo svi poskočili i, gle, pojavio se princ tame.

„Jesi li dobro?“, pitao je Sinkler, brzo prešavši sobu i zagledavši mi se u lice.

„Slobodno uđi“, zajedljivo sam rekla. „Ne zaboravi da obrišeš cipele. Dobro sam. Nije bilo potrebe da dojuriš ovamo. Gde su ti cipele?“

Džesika se nakašljala. „Na neki način sam mu obećala da ću ga obavestavati.“

Zaboravila sam na to da je Sinkler u odelu, mantilu i bosonog. „Šta si uradila?“

„Pusti sad to“, nestrpljivo je rekao Sinkler. Prelazio mi je rukama po licu, vratu, ramenima, rukama.

Udarila sam ga po rukama kada je pokušao da mi zadigne majicu kako bi mi pogledao stomak. „Ne, hajde da to raspravimo *odmah*.“ Pre nego što sam stigla da se upustim u dobru tiradu, shvatila sam da sam odjednom veoma umorna. Izuzetno umorna. Odmahnula sam glavom ne bi li mi se razbistrilo i shvatila da je napolju mnogo svetlije. Samo sam stigla da izustim: „O-o“, i već su Sinkler i dnevna soba nestali a tepih pojurio prema mom licu.

„MRZIM to“, rekla sam tačno petnaest sati kasnije. Otvorila sam oči i zgranula se: Sinkler je, bez sakoa, sedeo na stolici pored mog kreveta i čitao. „Isuse!“

Trgao se. „Molim te, nemoj tako da me zoveš. Dobro večer.“

„To je tako trulo! Kako to da *ti* ne moraš da spavaš ceo dan?“

„Prilično sam stariji od tebe. A sada.“ Zatvorio je knjigu. Videla sam da je iz Džesikine zbirke antikvitetnih udžbenika. Najglupli hobi na svetu, osim možda golfa. „Ispričaj mi sve što se sinoć desilo.“

Nisam se obazirala na njegovo naređenje. „Jesi li uopšte spavao?“, sumnjičavo sam pitala. A, odavno ja njega znam.

Namešteno se osmehnuo. „Odmarao sam se pored tebe nekoliko sati.“

„Perverzijače!“

„Nisam, ali da jesam, bilo bi oličenje lakoće iskoristiti te.“ „Jesam li ti ikada saopštila da te baš, *bas* ne podnosim?“ „Ah!“, odvratio je, sav zadovoljan. „Napredujemo. Od mržnje do nepodnošenja.“

„Veoma, veoma dubokog nepodnošenja. Gde su mi cimeri? Ne želim hiljadu puta da pričam istu priču.“

„Evo nas“, jednoglasno su rekli, ulazeći u moju sobu.

„I ja sam tu“, dodala je Tina, ulazeći za njima. „Jesi li dobro, veličanstvo?“

Odustala sam od nagovaranja da me zove po imenu. Nisam se obazirala na Markovo smejuljenje i odgovorih: „Dobro sam. Samo su me jednom pogodili.“

Mišić se trgao u Sinklerovom obrazu. Čudno. Nikada nisam to zapazila na njemu. „Pucali su u tebe?“, pitao je sa zastrašujućom mirnoćom.

„Moja kola su mnogo gore prošla od mene, veruj mi. Što me podseti, moramo ih uzeti večeras. I moju tašnu. U svem tom uzbuđenju...“

„Od početka, molim te.“

Ispričala sam im. Nisam ništa izostavila. I niko me nije prekinuo, nijednom, što je bilo potpuno novo iskustvo.

„Znali su da si vampir“, istakla je Tina kada sam završila. Bila je veoma, veoma uznemirena.

„Uh, da. Dobro si приметila. *Otkud* su znali? Mislim, čak i mnogi vampiri ne veruju da sam vampirica.“

„I kako su znali za druge vampire?“, upitao je Mark. „Pa, mora da... Hoću reći, možda neki vampir huška te tipove na nas?“, pretpostavila sam.

„Verovatno je vampir“, odmah se složila Džesika. „Samo vampir razlikuje žive od nemrtvih.“

Sinkler je klimnuo glavom. „I čekali su te.“ Izgledao je mrtav hladan, ali stalno je stezao i otpuštao pesnice. „Znali su da dolaziš.“

„Očigledno.“ Nisam imala vremena da primetim koliko je to čudno. „Prestani to da radiš, činiš me nervoznom. Oh! Umalo nisam zaboravila!“

Iskočila sam iz kreveta i praktično otrčala do komode da uzmem metak koji sam tamo sklonila pošto što sam bacila odeću u korpu za prljav veš. „Imam dokaz!“, ponosno sam rekla i podigla ga.

„Sjajno, Nensi Dru“, uskliknuo je Mark s lažnim ushićenjem.

„Umukni. Pogledajte ovo, društvo.“ Pružila sam ga Sinkleru, koji ga je brzo pregledao i dodao ga Tini.

„Šuplji vrh“, veoma iznenađeno je primetila.

„Fuj“, rekla je Džesika. „Vampirski stručnjak za oružje.“ „Volim da se bavim nečim“, blago je odgovorila. „Kasnije ću ga pogledati.“

„Mislila sam da ga pokažemo Niku“, rekla sam. „Inspektoru Niku Beriju? To nije pametno“, odvratio je Sinkler. „Najbolje je da se ne meša u naša posla.“

„Možda je već umešan. Zaustavio me je pre neki dan i postavljao mi razna pitanja. Ne brinite“, dodala sam jer su Tina i Sinkler izgledali uplašeno, „vaše čini još deluju. Nije se setio ni da sam mrtva ni svega ostalog.“

„Ipak, potražio te je“, zabrinuto je istakla Tina.

„Puka slučajnost“ s nelagodom sam odgovorila. „Prepoznao je moja kola i zaustavio me je.“

Kratku tišinu je prekinuo Sinkler. „Odmaraš se“, naredio je i ustao sa stolice. „Ostani noćas u krevetu.“ „Provela sam *dan* u krevetu i to je dovoljno.“

Nije se obazirao na mene, kao i uvek. „Tina i ja ćemo se posavetovati i...“

„*Dobro* sam. Koliko puta moram da ti kažem? Prestani da kvocaš. I moram da radim noćas, pa nema izležavanja.“ „Nećeš na posao.“

„Đavola neću!“ Prostrelila sam ga očima. „Prestani da mi naređuješ. Kada ćeš shvatiti?“

Džesika se nakašljala. „Ovaj... Betsi.“

Nisam obraćala pažnju na nju. „Nikada ne slušam...“ „To sam shvatio.“

„...i naređivanje me zaista izluđuje.“

„Bets.“

„Ne bi ti škodilo da me slušas“, odbrusio je Sinkler. „Ta tvoja *faux* nezavisnost postaje dosadna.“

„*Faux?*“ povikala sam. To znači lažno, zar ne? Verovatno. Glupi francuski! „Slušaj, drkadžijo...“

„Betsi!“ Džesika mi je tako stegla ruku da bi me đavolski zbolelo da sam živa. „Žensko savetovanje“, rekla je svima i odvukla me u kupatilo.

S teškoćom sam se istrгла iz njenog stiska. „Šta je? Usred sam rasprave. Šta to moraš da mi kažeš baš sada?“ Spustila je glas. Obe smo znale kakav je vampirski sluh. „Htela sam da te zaustavim pre nego što kažeš nešto još gore.“

„Drugarice, nisam još ni počela...“

„Dobro, znam da ga ne voliš - ili tako misliš, nisam još sigurna - ali, Bets! To je bio najromantičniji postupak koji sam videla. Uhvatio te je pre nego što si naglavačke aterirala na tepih. Hoću reći, ti si počela da padaš i on se *pomerio*. Onda te je podigao i odneo u krevet, mada mi nije jasno kako je znao koja je tvoja soba, i nije se ni maknuo od tebe.“

„Fuj.“

„Ne, nego suprotno od fuj. U vreme ručka došla sam da vas pogledam i oboje ste spavali... ovaj... kao zaklani. Grlio te jednom rukom, a ti se priljubila uz njega.“

„Nisam!“, zaprepašćeno sam rekla. Zar sam toliko bestidna u svom nemrtvom snu?

„Bets, jesi. A kada sam došla da vas pogledam nekoliko sati kasnije...“

„Jebote, nisi mogla da se uzdržiš, a? Jezivo.“

„Hej, zanimljivo je. Erik je bio budan i pitao me je može li da prelista neku moju staru knjigu i sasvim uljudno me zamolio za šolju kafe.“

„Nisi konobarica.“

„Nisam, ali sam dobra domaćica. U svakom slučaju, bilo je... nekako lepo. Bio je veoma fin. I fin je prema tebi.“ „Ne, nije!“

„Trebalo bi da se ponašaš prema njemu“, odlučno je rekla.

Izdajica! Duboko sam udahnula i od toga mi se zavrtelo u glavi. „A ja mislim...“

Ali prekinulo nas je kucanje na vratima kupatila te smo se vratile u svoju sobu. Na moje iznenađenje, Sinkler i Tina su otišli.

„Izmarširao je“, odgovorio je Mark na moje neizgovoreno pitanje. „A ona se veoma uljudno pozdravila pa otišla za njim.“ Odmahnuo je glavom. „Hoćeš li zaista raditi noćas?“

„Možeš se opkladiti da hoću.“

„Ali...“ Mark se zabrinuo, a to mu se prilično retko dešava. „Oni ratnici su znali ko si. Možda te prate.“

To je bila zaprepašćujuća - i neprijatna! - pomisao. „Ne verujem“, odvrtila sam nakon što sam razmišljala jedan minut. „Otkud bi mogli znati gde radim?“

„Znali su gde si se parkirala“, istakao je.

„Moram da idem inače će Finkler pomisliti da nisam otišla na posao zato što mi je on to rekao.“

„Strašne li pomisli“, rekla je Džesika. „Bože sačuvaj da prihvatiš savet starijeg, iskusnog i veoma pametnog čoveka.“

„Ja bih učinio sve što mi taj tip kaže“, zadivljeno je uskliknuo Mark. „Kakav jebozovan čovek! Oooh, i sav je napet i strog, ali prosto znaš da će... kada ga jednom odvučeš u krevet...“

„Prestani!“, jednoglasno smo podviknule Džesika i ja. „Znaš da je to istina.“ Nekoliko puta je mangupski izvio obrve. „Zapravo, Betsi, nisi li to sama otkrila ne tako davno?“ „Neću o tome“, odlučno sam odgovorila. „Prevario me je. Znao je da će postati kralj ako se budemo kresnuli.“

Ne, ne volim da raspredam o tome. Ali svakako mnogo razmišljam o tome. Ne samo da je to bilo najlepše seksualno iskustvo u mom životu već je bilo *tako* intenzivno. Jer dok je bio u meni, ja sam bila *u njemu*. Mogla sam da mu čitam um. I njegove misli... njegove misli bile su veoma lepe. Zaista sam mu se dopadala, bar za vreme seksa. Možda me je čak i voleo.

„Ma hajde“, nastavio je Mark svojim umirujućim doktorskim glasom, „to je bilo pre tri meseca. I nadoknađeno ti je, zar ne? Mislim, Sinkler i Tina su kul i očigledno je da si im zaista draga. Šta je toliko loše u tome? Kada ćeš se opustiti?“

„Hiljadu godina“, odgovorila sam, pokušavajući da ne pokažem koliko sam se uzrujala. Mark je ludački zatreskan u Sinklera i prosto ne može da shvati. A Džesika smatra kako treba da budem fina prema njemu. Fina! „Toliko ću dugo biti zaglavljena u toj predstavi. Zahvaljujući *njemu*.“ „Znam i žao mi je. Nemoj kukati zbog toga“, rekao je dovoljno blago. „Ali postoje gore stvari od toga da te fini vampiri smatraju glavnom, zar ne?“

„Ne želim više da pričam o tome.“

„Važi“, odmah je odvratila Džesika. Ošinula je Marka pogledom. „Ne moraš ako nećeš. Slušaj, što se ne presvučeš za posao? Skuvaću ti čaj pa idemo po tvoja kola.“ Šmrknula sam. „Važi. Zapravo, sići ću s vama. Hoću čaj odmah...Umirem od žeđi. Ne gledajte me tako.“

„Izvini“, jednoglasno su rekli s nelagodom.

„O, molim vas. Kao da bih ikada ugrizla ijedno od vas dileja“, promrmljala sam. „Samo da se presvučem i odmah silazim.“

Otišli su. Učinilo mi se da čujem kako se ulazna vrata otvaraju, ali bila sam suviše ogorčena da bih marila. oš posetilaca - sjajno! Samo napred.

Okrenula sam se kako bih prišla komodi i umalo nisam pala preko Mari. „Bog te, nemoj *to* da radiš!“, gotovo sam uzviknula. Dobro, jesam povikala. „Šećeru, bi li se sklonila? Ovo mi je veće šugavo, a jedva da je i počelo. Idi, nađi svog tatu ili tako već nešto.“

„Naravno“, odgovorila je, zureći u mene krupnim, ozbiljnim očima. „Ali mislim da ne bi trebalo da otvaraš vrata.“ Da, da, kako god. Kada sam izašla iz kupatila, nje već nije bilo. Presvukla sam se u čistu bluzu i kaki šorts. Nazula sam par crnih sandala. Očerkala sam kosu i zaključila da sam se dovoljno doterala. Odlučila sam da siđem. Otvorila sam vrata spavaće sobe i doživela najveće iznenađenje u životu.

Trinaesto poglavlje

IZ privatnih beležaka oca Markusa, vikara crkve Svih svetih, Sedma ulica 129e, Mineapolis, Minesota

Ubijanje Zlih nije zadovoljavajuće kao što sam pretpostavljao da će biti. Potpuno mi je neverovatno i da razmišljam o tome, a kamoli da to zapisujem. Kada budem mrtav, ovi papiri će pripasti Svetoj crkvi.

Šta li će misliti o meni i kako ću objasniti svoje postupke Božanskom Ocu?

Isprva sam mislio da Bog dela preko našeg poslodavca. Počinjem da se pitam da mi se nije to đavo obraćao glasom moje taštine. Jer mnogo toga u šta dugo verujem možda nije tačno. A ako je tako, šta će biti sa mnom? Šta će biti s decom? Oni kažu da se sve podvrgava božjoj volji... možda to važi i za Nemrtve.

Novac, oprema, veština Blejd ratnika... svi vampiri na koje su deca naišla bili su pogubljeni. Pretpostavio sam da veoma ispravno delamo. Naređeno nam je da ne ubijamo, ali zar ta stvorenja nisu ionako mrtva? Mislio sam da Bog deluje kroz mene, kroz decu, ali sada...

Postalo je loše kada su dve žene pobile. Obe su bile prelepe, mladolike, snažne poput deset tigrova. Iako smo manjoj zadali teške povrede, utekla nam je. Prvi put nismo obavili svoju dužnost i momcima je to teško palo. Eni je bila optimističnija, ali čak ni ona nije uspela sakriti svoju ogorčenost.

Onda je došao red na vampiricu u garaži.

Ali da li je ona vampirica?

Naš poslodavac nikada nije pogrešio. Ali ta žena nije siktala ni režala kada smo je opkolili, niti je pokušala da ujede. Izgledala je zbunjeno i ozlovoljeno. Iako se kretala s otmenošću mačke iz džungle, nije pokušala da izvede nijednu obmanu kojima se mrtvi služe - hipnozu, oblikovanje uma, zavodjenje. Vikala je na Džona i rugala se ostalima. Na to smo se osetili budalasto. Što je još gore, bojali smo se da *jesmo* budalasti. Nakon što nas je ismejala, nije nas napala, nego je pobegla. I naučili smo još nešto - vampirima ne škodi pad s visine.

Eni je našla tašnu u ženinom - *vampiričinom* - automobilu. To nas je još više zbunilo. Ta vampirica ima automobil, posao i živi kao svi mi. Nosila je sva svoja dokumenta, sve do članske karte za biblioteku.

Vampiri koji odlaze u biblioteku!

Ime je bilo tačno - Elizabet Tejlor - ali ništa drugo se nije uklapalo u ono što znamo o Nemrtvima.

U našim glavama počele su se rojiti razne sumnje. A to je fatalno u našem poslu.

Džon je smislio jednostavan, mada opasan plan. Tako smo se naredne večeri obreli u Aveniji Samit, u prestonici države.

Na naše veliko iznenađenje, ulazna vrata bila su otključana. Nekoliko automobila bilo je parkirano na prilazu. Kada smo upali, za nama je žurno ušla kuvarica s kesama namirnica. Jednom nas je nezainteresovano pogledala i nestala ispod lučnog prolaza. Čuli smo kako se pali motor nekog automobila i Divlji Bil otišao je da pogleda. Vratio se i obavestio nas da je baštovan upravo otišao.

„Čudno“, primetila je Eni. Ona je apsolvent filozofije na Univerzitetu i svi je poštujemo zbog njene pameti. „Vampirica vozi izudaran ford, ali živi ovde? I šta svi ovi ljudi rade ovde? Da li znaju? A ako znaju, jesu li s njom? Ili su zarobljenici? Nema tragova ujeda na njima i ne izgledaju kao da ih je neko užinao...“

Pre nego što smo stigli da odgovorimo - a pitanja su bila mučna - divna mlada Afroamerikanka žurno je sišla niza stepenice. Za njom je - neverovatno! - išao lekar! Taj markantan, tamnokos mlad čovek u svetlozelenoj lekarskoj uniformi kao da se prilično iznenadio kad nas je video.

„O, sjajno“, rekla je žena. Bila je mršava do granice izgladnelosti, ali ipak divna. Njena koža boje ebanovine imala je crvenkaste primese, a jagodice su joj takve da je izgledala gotovo kraljevski. Vatra joj je kuljala iz očiju dok je žurila prema nama. A što je najčudnije, bila mi je poznata. „Nemojte mi reći. Pustite me da pogađam. Blejd ratnici. Moram nešto da raspravim s vama.“

„Napali ste našu prijateljicu“, dodao je doktor. Držao se odmah iza nje dok su nam brzo prilazili.

To je bilo prilično uznemiravajuće. Skoro da smo sasvim bespomoćni pred ljudima - svakako ne možemo *njih* ubijati! Ali nikada nismo upoznali vampira koji ima žive prijatelje. I gde li sam video tu ženu?

„Možda su kućni ljubimci“, promrmljala je Eni iza mene.

„A možda ste bez prava na tuđem posedu“, hladno je odvrtila žena. „Vi, seronje, na privatnom ste posedu. *Mom*. Zato se gubite odavde ukoliko niste došli da se izvinite mojoj prijateljici. U tom slučaju se takođe gubite jer nećemo ni da vas saslušamo.“

„Vrata su bila otključana“, istakao je Džon.

„Dakle, ovo nije provala i neovlašćen ulazak“, primetio je doktor, kezeći se, „nego samo neovlašćen ulazak“.

Zbog njegove pošalice donekle smo se opustili, ali mlada žena ostala je nepokolebljiva. „Gubite se“, rekla je s nedvosmislenim upozorenjem u glasu. „Brojim do tri. Onda punim pušku. Pa sipam izbeljivač u pištolje na vodu. Puštam pse. Onda...“

„Džesika Votkins?“, potpuno preneraženo sam pitao. Zatreptala je, podjednako iznenađeno. „Da. Pa?“

„Ja sam otac Markus. Vi ste dali pola miliona dolara mojoj crkvi.“ Konačno, konačno sam se setio ko je ona!

Nisam je prepoznao u izbledelim farmerkama i majici *Gep* jer sam damu uglavnom vidao zvanično odevenu, prilikom dodeljivanja donacija. „Kakvog li iznenađenja. Drago mi je što vas vidim.“

Zbunjena, dozvolila mi je da se rukujem s njom. „Ovaj... da. Dra... drago mi je što vas vidim. Ovaj... šta radite s ovim idiotima?“

„To su moja deca“, odlučno sam je ispravio.

Pakosno me je pogledala. „Oh, vi ste jedan od *onih* sveštenika, a?“

Iako je ugled crkve pretrpeo strahovite udarce proteklih godina, nisam naseo na mamac. „Staram se o njima“, strpljivo sam objasnio, „i oni mene gledaju u starosti. Obavljamo božji posao.“

„Malo sutra, oče! Betsi nikada nije ništa uradila nikome od vas. Ostavite je na miru!“

„Ovde smo da rešimo tajnu“, rekao sam. „Nismo sasvim sigurni da je vaša... vaša prijateljica... ono što sumnjamo da jeste.“

„I zato ste s gomilom oružja upali u moju kuću. Čudi me da niste došli u podne poput pravih kukavica“, odvratila je, a njen zapovednički glas odisao je prezirom. Da, zaista je očeva ćerka. On je bio poznat po tome što je umeo da rasplače generalne direktore pre nego što im preuzme kompaniju.

„To nikada ne bismo uradili“, uvređeno sam se usprotivio. „Čak i nemrtvi zaslužuju da se časno ophodimo prema njima.“

„Brojčano nadjačani pet prema jedan, opkoljeni i proburaženi kocem? Oče Markuse, nikada ne bih poverovala da ste takav šupak.“

Kako je to zbolelo! Ja sam dobar čovek, dobar sveštenik. Pomažem da se ulove Nemrtvi. Spasavam živote. *Nisam* šupak.

Po svom običaju, Eni je istupila čim joj se učinilo da mi se neko obraća s nepoštovanjem. „Nemoj tako da razgovaraš s ocem Markusom“, upozorila ju je. Ona je visoka žena - moje visine - s mastiljavocrnom kosom do ispod ušiju i divnim, blago iskošenim, bademastim očima. Majka joj je Japanka, a oca i ne zna, ali po njenoj građi i tenu pretpostavljamo da je iz severne Evrope. Udovi su joj dugački i vitki, i nikada nisam video da neko trči brže od nje. Kad smo je našli, razmišljala je da se prijavi na kvalifikacije za olimpijske igre. „Ukoliko nećeš da progutaš sve zube.“

„Eni“, promrmljao sam.

„Hoćeš da probadaš kocem obične ljude, droljo?“, odbrusila joj je Džesika. „Došla si u moju kuću da uloviš moju drugaricu, nisi čak ni kucala, doneli ste pištolje i noževe u moj dom a sada meni pretiš? Devojko, nije trebalo da dižeš guzicu iz kreveta danas.“

Deca su se nelagodno vrpeljila i nisam ih krivio zbog toga. Jedno je loviti Nemrtve. A sasvim drugo izazvati bes najbogatijeg građanina ovog grada - ove države! Džesika Votkins bila bi zastrašujuća čak i bez sveg tog novca. Kao što sam rekao, bila je ćerka svog oca.

„Hajde da se nagodimo“ doktor je vešto prekinuo neprijatnu tišinu. „Oče, hajd pođite u Betsinu sobu...“

„Betsi?“, ponovio sam.

„...i pošćropite je s malo svete vodice. To bi trebalo da bude dovoljno, zar ne?“

„Mark“, počela je Džesika, ali on je odmahnuo glavom.

„Pa.“ Nakašljao sam se. „Verovatno će je strahovito ispeći. Može čak da je ubije. Ili oslepi. Ona vam je prijateljica.“

„Spremni smo da preuzmemo taj rizik“, veselo je odgovorio doktor.

„Idemo s njim“, rekao je Džon.

„U redu, ali igraćke ostaju ovde. Samo sveta vodica. To bi trebalo da bude dovoljno opakim ubicama vampira poput vas, zar ne?“

Reći su mu bile drske, ali još nam se srdaćno kezio. Pokušao sam da otkrijem gde je zamka, ali nisam uspeo. „U redu.“

„Onda, dobro. Popnite se. Mi ćemo saćekati.“ Izgledao je uznemiravajuće veselo ali, kao što rekoh, nisam uoćavao nikakav problem.

Deca su poslušno skinula futrole s pišćoljima i izvadila noževe i na divnom stolu od trešnjevog drveta narasla je prilićna hrpa. Meni su

dovoljni moj krst i sveta vodica. Nemrtvi su uvek napadali moju decu, ali mene su se klonili.

„U redu.“ Duboko sam udahnuo. „Idemo. Ali prvo...“ Deca su poslušno pognula glave, a ja sam zatvorio oči.

„O, Oče na nebesima, molim te, vodi moju ruku i čuvaj našu porodicu. U Tvoje ime, amen.“

„Amen“, ponovili su za mnom. Zanimljivo je da su doktor i Džesika takođe rekli amen.

„Drugi sprat“, uslužno nam je objasnio. „Peta vrata s leve strane. Obratite pažnju na sedmi stepenik - škripi.“

Nisam se mogao uzdržati, zapiljio sam se u njega. Znao sam da mi se preneraženost ogleda na licu. Sve čudnije i čudnije. Ali imamo svoj zadatak - čak i dozvolu da ga završimo.

Izvadio sam zapušač iz bočice sa svetom vodicom i poveo ih uza stepenice.

Četrnaesto poglavlje

OTVORILA sam vrata i, na moju potpunu zaprepašćenost, neko mi je sasuo punu bočicu vode u lice. Na trenutak, samo sam nerazgovetno mumlala. Onda sam počela da kijam.

Sjajno. Sveta vodica! To je gore od ljutih papričica. Kijala sam, kašljala i hvatala dah dok mi se vid konačno nije razbistriao.

Nekoliko ljudi se naguralo u hodnik, ali ja sam se usredsredila na visokog, starog čoveka u crnom koji je piljio u mene i držao krst.

„Baš ti hvala!“, odbrusila sam. „Kakvo sam ti zlo nanela, kretenu? Gledam svoja posla, a ti mi pljuskaš svetu vodicu u lice! Pogledaj mi kosu! I *bluzul* Prokletstvo, samo što sam je obukla! Otresla sam vodu sa stopala - sreća po njih da su ovo prošlogodišnje sandale - i progurala se pored njega i ostalih čudaka. „Da li vas tome uče u Školi za kretene? Jesam li *ja* došla u *tvoju* kuću i *tebe* poprskala vodom?“

„Mi... ovaj...“

„Ma beži tamo!“ Odjurila sam niz dva odmorišta i čula sam kako se vuku za mnom. Niko nije ništa govorio. Što je verovatno i dobro jer nisam završila s vikanjem. „Još nešto! Jeste li čuli za kucanje? Mislim, koliko ste dugo vrebali u mom hodniku? Nije li to malo *previše* jezivo?“

Mark i Džesika su me čekali u podnožju stepenica. Mark se podrugljivo cerio, a Džesika je streljala očima. Bar su oni dobro.

„Problemi?“

„Nećete verovati!“, teatralno sam uskliknula. „Otvorila sam vrata i ovaj veliki idiot u crnom sasuo je svetu vodicu na mene!“

„Nikakvo čudo. Mark mu je rekao da to uradi“, odgovorila je Džesika.

„Ti si šta?“

„Nismo bili sigurni“, rekao je veliki idiot u crnom, koji je izgledao zbunjeno, uplašeno i kao da se izvinjava - sve u isto vreme. „Nismo bili sigurni... mislili smo da si vampirica.“

Ja sam bezdušna pripadnica nemrtvih i nisam bila dirnuta. Koga briga što ovaj u crnom veoma podseća na nečijeg deku? Dobro, *mog* deku. „*Jesam* vampirica, glupane! Trebalo bi da ti iščupam sve zube i da igram jamb s njima.“

„Ali... ali to je nemoguće“, bubnuo je jedan od kretenskih tinejdžera. Ošinula sam ga pogledom... i prepoznala ga.

Svi su napravili veliki korak unazad kada sam se obrušila na njih. „Znam vas! Vi ste Blesave rotkvice.“

„Blejd ratnici“, jedan od njih, onaj od sinoć koji liči na surfera, mrmljajući me je ispravio.

„Pucali ste mi u kola a sada ste *ovde!*“ Munjevito sam se okrenula prema Marku i Džesiki. „Nisu vas povredili, zar ne?“ „Nipošto“, odgovorio je veliki idiot u crnom, zvučeci - kakve li drskosti! - uvređeno. „Mi ubijamo samo mrtve.“ Konačno sam shvatila da je crno odelo zapravo sveštenička mantija te sam odolela nagonu da mu otkinem glavu s ramena i šutiram je kao fudbalsku loptu. Hoću li otići u pakao zato što sam sveštenika nazvala glupanom? Iako to jeste? Kasnije ću brinuti o tome.

„Vi...“ Udahnula sam, ne obazirući se na nalet vrtoglavice koji je to izazvalo, i primorala sebe da se smirim. „Tražili smo vas.“

„Sigurna sam da je tako“, odgovorila je žena. Bila je veoma lepa i visoka - moje visine - ali je izgledala opasno, poput visoke, zle Lusi Lu s lošom frizurou. „Prosto se mogu opkladiti da je tako.“

„Šta, mislila si da nećemo primetiti kako trčite okolo i ubijate vampire?“, lagala sam jer, naravno, nisam primetila. „Teško! U velikoj ste nevolji.“

Oooh, čekaj samo da Sinkler otkrije kako sam uhvatila Brbljive rampe! I to sama!

„Ne verujem...“, ponovo je zaustio sveštenik, ali još sam bila suviše iznervirana i nisam mu dozvolila da završi rečenicu.

„Šta je sa svima vama? Šta sam ikada uradila ikome od vas?“

„Pa“, odvratio je veliki idiot u crnom. „Ah. Takoreći... ništa.“

„Ona nije vampirica“, ustrajao je surfer.

„Jeste“, nije odustajao niži krele s crnom kosom nameštenom u jež frizuru s vrhovima ofarbanim u belo.

„Nije!“

„Jeste!“

„Nije!“

„Jeste!“

Tada je kopija Lusi Lu prišla velikom stolu u predvorju, s junačke hrpe oružja izvukla nož dugačak kao moja nadlaktica i pružila ga Marku, drškom prema njemu, na njegovo iznenađenje. „Hajde mi, molim te“, ljubazno je rekla, „zabij ovo u uvo pa da ih više ne čujem.“

Nisam mogla da se uzdržim. Nasmejala sam se. I, kao i uvek, bilo mi je teško da ostanem ljuta kada se kikoćem. Glupo, ali tako je.

„JOŠ tvrdim da nije vampirica“, ustrajao je Džon, pola sata kasnije. Imao je šlag na usni, ali nisam htela da mu kažem.

„E, moraćeš da mi veruješ na reč“, odgovorila sam. Sedeli smo u salonu za čaj - jednom od salona za čaj - i Džesika je izigravala domaćicu ljudima koji su pokušali da me ubiju. Pa, pretpostavljam da je to donekle civilizovanije od toga da ih ugrizem ili da im otkinem ruke. „Zaista jesam. I bilo bi bolje da smislimo kako da se složimo.“

„Ne možeš nas okriviti što smo iznenađeni“, rekla je Eni. Zove se Eni Gudmen. Nije li to divno ime za lovca na vampire? Da ima pristojnu frizuru, devojka bi bila sila s kojom se ne treba šaliti. „Samo si strahovito... ovaj...“ „Tašta“, rekao je Mark.

„Kreštava“, dodao je otac Markus.

„Živcirajuća“, nastavila je Džesika.

„Je li neko već rekao tašta?“, pitao je Džon, vođa koji izgleda kao surfer.

„Baš ste urnebesni.“ Prekrstila sam ruke na grudima, pa pride prekrstila i noge. „Ako ste prestali da se smežete na moj račun...“

„Ja nisam završio“, odgovorio je Mark.

„Ovo je čudno“, primetio je otac Markus.

„Ma nije valjda!“

„Sve do sada, mislili smo da obavljamo božji posao.“ „A meni se učini da još govorimo o meni.“

„Sigurna sam da ćemo se uskoro vratiti na tebe“, umirila me je Eni, a Džesika je prasnula u smeh. Razmenile su poglede i raspoloženje u sobi pomerilo se još malo na stranu „zar ne možemo da se složimo?“.

„Vampiri koje smo ubili bili su gnusni.“ Čoveče, taj otac Markus neće da skrene s teme. „Ali sada, s obzirom na nedavne događaje...“

Promeškoljila sam se. Znam koliko vampiri mogu biti loši. Ali ja sam kraljica - koliko god ta ideja bila smešna - i imam odgovornost. Šteta što nemam ni najmanju predstavu o tome kakvu odgovornost.

„Znači, vi ste se prosto probudili jednog dana i odlučili da ubijate vampire?“, pitao je Mark. Nagnuo se i strpao pola eklera u usta. Umalo nisam zabalavila... kolači su izgledali taaako dobro. Punjenje je iscurilo s kraja i palo mu na tanjir. Podigla sam pogled i opazila da me je Džon posmatrao dok sam piljila u kolač. Okrenula sam glavu i smirila se još jednim gutljajem čaja. „Da li vam je to bilo u horoskopu ili šta?“

„Ne“, odgovorio je Džon. „Otac Markus je, radeći u parohiji, upoznao gomilu ljudi, ljude koje mi nikada nismo ni sreli, ljude iz čitavog sveta.“

„Istina“, Markus se skromno nakašljao.

„A pre nekoliko meseci počeo je da prima imejlove, i novac za oružje i opremu počeo je da stiže na naš račun. Zatim smo dobili spisak imena i adresa. Kao, sastajališta... i prionuli smo na posao.“

„Kako su saznali za vas? Gde ste naučili da se bijete?“ „Oni su siročad koja su izbegla sistem“, tiho je odgovorio otac Markus.

„Pa?“, zbunjeno sam pitala.

„Odrasli smo na ulici“, objasnila je Eni s punim ustima. Progutala je medenjaka i nastavila. „Dobro mesto da naučiš kako da se boriš.“

„Uhvatio sam Džona i Bila iza crkve dok su pokušavali da mi ukradu točkove“ s naklonošću je rekao Markus, „i uzeo sam ih pod svoje okrilje. A oni su doveli ostale.“ „Auuu, to je veoma slatko. Mada nas zaboje dupe.“ Nakezila sam se. Toliko o dobroj domaćici. „Ko vas finansira?“, nastavila je Džesika.

Budalasti ratnici se zгледаше. „Pa, u stvari“, počeo je otac Markus kao da priča o nečemu osetljivom, „ne znamo. Naš...“ „Gospodar koji povlači konce“, ubacila je Džesika. „...pokrovitelj želi da ostane anonimn.“

Džesika je pogledala Marka i prevrnula očima, a on je slegnuo ramenima. Ja sam mislila da je to donekle čudno, ali nisam ništa rekla. Nisam ni morala, budući da je Džesika u prostoriji. „Aha. Znači, dobijate sve što vam je potrebno za ubijanje vampira, neko vam sve to preda na poslužavniku i vi ništa ne ispitajte, već samo počnete da ih ubijate?“ „Prvo smo ispitivali“, odvrtila je Eni. „Ali bilo nas je lakše nagovoriti kada prvi vampir umalo nije ubio Drejka.“ „Ko je Drejk?“

„Drejk više ne lovi s nama. Pokušava ponovo da nauči da hoda.“

„Oh“, izustili smo Mark i ja.

„U svakom slučaju“, otresito je nastavila, „posle toga je bilo lako. Svakako nismo ispitivali koliko je to moralno. Maltene svaki put kada smo opkolili nekog vampira, on se spremao da pojede nekoga. Ili je povređivao nekoga samo radi zabave.“

Uzvrpoljila sam se, ali nisam ništa rekla.

„Odnosno, dok nismo naleteli na tebe.“

Konačno, mogu nešto reći u odbranu vampira. „Zapravo, dok niste naleteli na Tinu i Monik. I one su pobegle. I, samo da znate, one su dobre! Iako se niste potrudili da proverite.“ „Slušaj, žao nam je“, odgovorio je Džon, koji je usled uzbuđenja mrvio svoj keks s vanilom. Šta on zamišlja? *Ja* neću da usisavam, to je sigurno! „Ali ko proverava poštenje nemrtvih? Oni su vampiri, prema tome oni su zli, prema tome treba ih ubiti.“

„Dosta mi je tvojih *prema tome*“, promrmljala sam. Nažalost, u pravu je. Mada im to ne mogu reći. U stvari, šta da im kažem? Treba li da razgovaram s njima? Možda bi ih valjalo odmah pobiti? Nikada nisam ubila živu osobu.

A kako pa da ih ubijem kada piju čaj i jedu kolače s nama? Treba li da sačekam dok se ne najedu ili da skočim na njih kada budu tražili još? *Zaista* je ponekad teško biti bezdušna pripadnica nemrtvih.

Dok sam sipala još čaja i razmišljala o masovnom ubistvu, čula sam kako su se zalupila vrata na spratu ispod nas, ali nisam ništa rekla. Imamo dovoljno nevolja bez još kog nezvanog gosta.

Zatim sam čula *kuc-kuc* na prozoru iza sebe i okrenula sam se. I umalo nisam prolila čaj. Tina je gledala kroz prozor, što je bilo uznemirujuće budući da smo bili na spratu. *Dolazimo*, usnama je oblikovala reči. *Ostani mirna*. „Zaboga“, rekla sam, prešla preko sobe i otvorila prozor. Svi ostali su poskočili, a Džesika je tiho vrisnula kada je videla ko je na prozoru. Samo sam ja čula Tinino kucanje, shvatila sam. „Uđi i popij čaj kao civilizovana osoba. Fuj, visila si na kući poput plavog moljca! Ulazi ovamo.“

Prostrelila me je očima, ali se uzverala unutra. Tada je pogledom ošinula Ratnike. „Došli smo“, veoma dostojanstveno je izjavila, „da te spasemo sigurne smrti.“

„Kolač?“, umiljato je pitala Eni.

Vrata salona za čaj otvorila su se s treskom i, čudna mi čuda, na njima je stajao Sinkler. Nepozvan, kao i obično. Nije dugo stajao nepomično. Već u sledećem trenutku podigao je Džona i drmusao ga poput polomljenog mlina za biber.

Metež. Proliven čaj. Kolači na podu, gde su ih brzo izgazili i utabali u tepih star dve stotine godina.

Skočila sam ispred Sinklera, raširenih ruku, tačno na vreme da ponovo popijem svetu vodicu. Odmahnula sam glavom da istresem kapi iz očiju pa zgrabila Džona i izvukla ga iz Sinklerovog stiska. Malčice prejako - tip je odleteo preko naslona dve stolice i udario u čošak s treskom od koga su zazveckale šoljice za čaj.

„Prestani, *prestani!*“, povikala sam. „Nikome ne pomažeš, retardu jedan!“ Onda sam se okrenula i kinula na Sinklerov rever.

Dvojica sitnih tipova - Divlji Bil i Divo - krili su se iza oca Markusa, koji je izvadio svoj krst, ali Eni je izgledala spremna za akciju: posmatrala je Sinklera i zgrabila nož za maslac.

„Izgleda da Njeno veličanstvo ne treba spasavati“, primetila je Tina. A *ona* je posmatrala Eni.

„Ma nije valjda. Hvala što si primetila. Zašto vas dvoje ne sednete i smirite se? Popijte čaj i uzmite kolačić ako nisu svi izgaženi.“

„Zašto“, pitao je Sinkler, izvativši crnu maramicu i brišući mi lice, „piješ čaj s ubicama vampira?“

„Zato što su premladi da piju alkohol“, pretpostavila sam. Tina je podigla ruku da sakrije osmeh.

„Hej, prepoznala sam te!“, iznenada je rekla Eni, zureći u Tinu.

„Ne, nisi“, brzo sam se umešala. „Nikada je nisi videla. Pobrkala si je s drugom krvopijom.“

„Naravno da jeste“, odgovorila je Tina. „Poslednji put kada sam je videla, ciljala je samostrelom u mene dok sam ja bežala da spasem živu glavu.“

Začudo, Eni je pocrvenela. Sinkler, koji me je držao za rame dok mi je brisao svetu vodicu s lica, odjednom je pojačao stisak i ja sam zacvilela. „Ne počinji, ne počinji ponovo!“, uzviknula sam, mahnito mašući rukama. „Hajde da sednemo i porazgovaramo o tome kao civilizovani ljudi!“

„Zašto?“, hladno je pitao.

„Ovaj... zato što sam te lepo zamolila.“

Zurio je u svoju maramicu koja je, sada kada me nije doticao njom, počela da se puši. Dakle, sveta vodica, kao, čim nije na meni, može da povredi vampira? Čudno! Bacio ju je u kantu i namrštio se Brljivim ratnicima.

„Kako moja kraljica nalaže“, uspeo je da promrsi kroza stisnute zube, na moje iznenađenje i olakšanje svih ostalih.

Petnaesto poglavlje

„SHVATATE li vi da ste samo napunjen pištolj kojim neko drugi cilja? Oruđe, veliko, glupo oruđe.“ Džesika je ubacila još jedan kreker u usta, sažvakala ga i dodala: „Shvatate to, zar ne?“

„To nije istina“, zacvileo je Divlji Bil.

„Naravno da jeste. Vi čak niste bili ni tim dok se nije pojavio Gospodar koji povlači konce. A sada jurite naokolo i kocem ubijate mrtve ljude. A čak ne znate ni zašto.“ Sinkler je odobravajući klimnuo glavom i otpio gutljaj čaja *erlgrej*. Vampiri su bili udobno smešteni s jedne strane stola a svi ostali su se nagurali s druge strane. Otac Markus je obesio krst oko vrata, da se vidi, i zbog toga su drugi vampiri bili donekle uznemireni. Uporno su pokušavali da ga gledaju, ali su automatski skretali pogled.

Oni s druge strane stola skakali su po pedalj uvis kad god Tina ili Sinkler pruže ruku za šoljom. Bilo je donekle smešno.

„Dakle, ko je Gospodar koji povlači konce?“, pitala je Tina. „Zar niko od vas čak i ne pretpostavlja?“

„Ne“, odgovorila je Eni.

„Ma hajde.“

„Kunem se! Sve je bilo anonimno. Pretpostavili smo da se radi o bogatoj vampirskoj žrtvi. Znae, o nekome ko je izgubio voljenu osobu zbog... zbog jednog od vas.“ „Uuuh! Hvala na učešću... šta imamo za nju, Džoni?“ „Mark, prestani s tim glupim izigravanjem voditelja kviza“, naredila sam. „Zbunjuješ vampire. Oni retko gledaju televiziju.“

„Svakako ne dnevne programe“, prezrivo je dodao Sinkler. Mark se smeuljio. „Hoću da kažem, sumnjam u to. Setite se, društvo, rekli smo kako ta osoba mora biti vampir, jer ko bi drugi razlikovao žive i nemrtve? Kako bi obična osoba to mogla znati? Nije da Erik pravi spisak... oh, Džon Smit je ustao iz mrtvih, bilo bi bolje da to zapišem.“ „Ne“, odgovorio je Sinkler, koji se osmehivao. Hvala bogu. „Nemam spisak.“

„Zapravo, ja sam to rekla“, ispravila ga je Džesika, „i u pravu si. Loš momak je jedan od vas“, dodala je i pokazala na vampirsku stranu stola za čaj. Zapravo, uperila je prstom pravo u mene a ja sam joj odgurnula ruku. „Morate da otkrijete ko to i zašto to čini. Jao, nežnije, Bets.“ „Izvini. Unervozim se kada neko priča o ubicama i onda uperi prstom u mene. Dakle, zašto? Zašto bi vampir hteo da ubija druge vampire?“

„Da znamo zašto, znali bismo i ko je“, odgovorila je Tina, zvučeći kao nemrtvi doktor Sjus.

„Bar znate odakle vam stiže novac“, rekao je Sinkler. To nije bilo pitanje.

„Sav novac za naše aktivnosti stiže sa švajcarskog bankovnog računa“, objasnio je otac Markus.

„Ah, Švajcarci“, promrmljala je Tina. „Predusretljivi prema finansijerima nacista, diktatorima iz zemalja Trećeg sveta i ubicama vampira.“

Niko nije ništa odgovorio na to.

Otac Markus se nakašljao. „Sva naša uputstva i obaveštajni podaci stižu anonimnim imejlovima.“

„Obaveštajni podaci?“ Nasmejala sam se. Neko gleda previše repriza serije *Alijas*.

„Divo je naš stručnjak za kompjutere, ali čak ni on nije otkrio odakle stižu imejlovi.“

„O, potrudili ste se da pokušate?“, uljudno je pitao Sinkler. Iako je sedeo, nadvisivao je sve za stolom. „Mislio sam da ste samo primali naređenja i odlazili da ih izvršite kao dobri mali pajaci od mesa.“

„Sinklere!“, uzviknula sam. Pajaci od mesa? Gde li je *to* pokupio?

„Dakle, ko je osumnjičeni?“, brzo je pitala Džesika. Ustala je i rašetala se tamo-amo, što je uvek živcirajuće, ali to radi već petnaest godina i teško da će sada prestati. „Mislim, pod pretpostavkom da vas zanima da saznate?“ „Naravno da nas zanima“, uvređeno je odgovorio otac Markus.

„Zašto?“, izazvala ga je Tina. „Mi smo još vampiri. Vi ste još naša hrana.“

„Ja nisam, mlada damo“, strogo je rekao otac Markus, što je smešno jer je Tina približno devedeset godina starija od njega. „Jedno je misliti da radite božji posao, a sasvim drugo saznati da vas neko koristi, a ne znate zbog čega niti ko je dotični.“

Tina se zaista držala kao ukorena; Sinkler kao da se zabavljao.

„Šta, shvatili ste?“ Mark je odmahnuo glavom. „Oduvek ste znali da vas neko koristi. Samo niste marili sve dok vam pošten građanin nije skrenuo pažnju.“

Otac Markus je slegnuo ramenima, ali je pocrveneo, kao da je posramljen no ne želi ništa više da kaže.

„Dakle, mi mislimo da je vampir“, nastavila je Džesika, utiskujući mrvicu u tepih dok je koračala. *Prokletstvo!* „Pa, u ovoj prostoriji imamo nekoga u koga se s pravom sumnja.“

„Koga?“, iznenađeno sam pitala.

„Mene“, odgovorio je Sinkler.

„Hvala ti ako si nam slao sav onaj novac“, umilno je rekla Eni.

„Ma hajdete. Sinkler Gospodar koji povlači konce? Pa, dobro, *to* ima smisla, ali on ne bi ubijao vampire. Je 1' tako? Tako je.“

„Što da ne?“, pitao je Mark. „Bez uvrede, Sinklere, ali ti baš nisi tip koji voli konkurenciju.“

„Dobro zapažaj, doktore Spenglere.“

Mark se topio zbog zajedljive pohvale. *Mene* je zanimalo otkud Sinkler zna Markovo prezime... ja mu nisam rekla.

„A sada kada je Nostro mrtav“, nastavio je Mark, poput gej, muške, mlađe verzije one bakice iz serije *Pisac i detektiv*, „možeš još malo

da smanjiš stado. Uz to, svakako možeš sebi priuštiti da platiš Blejd ratnike.“

„To je besmisleno!“, vatreno sam rekla. „On je gnusan pokvarenjak i čudak koji mora da ima kontrolu nad svime, ali ne bi ubijao svoje ljude.“

„Hvala, Elizabet“, uljudno mi se obratio.

„Pa, mogao bi“, dodala je Tina s neumoljivom iskrenošću koja joj je svojstvena, „ali to bi radio sam. Ne bi prepustio taj zadatak gomili bubuljičavih... ovaj... drugim ljudima.“

„Osim toga“, tiho je nastavio Sinkler, „nikada ne bih naudio kraljici.“

Nacerila sam se protiv volje. Sviđam mu se, zaista mu se sviđam!

„I ti si osumnjičena, Bets“, rekla je Džesika i kez mi je nestao s lica. „Opšte je poznato da mrziš to što si kraljica i da ne podnosiš većinu vampira. Pored toga, nisi tip koji će sam prljati ruke. Upravo bi ti unajmila nekoga da to obavi za tebe.“

Htela sam da kažem nešto poput „Prestani!“ ili „O'ladi!“. Ali nije rekla ništa netačno. Stoga sam samo pila čaj i streljala je očima.

„Osim što je ne zanima vampirska politika, niti učestvuje u njoj. I ne bi znala ko je vampir a ko nije. Da ne ističem kako nema novca da finansira takvu operaciju. Što nas dovodi“, nehajno je dodao Sinkler, „do tebe, Džesika.“ „Ma hajde!“, povikala sam.

Ali Džes se nije nimalo zbunila. „Tačno, ja sam prilično sumnjiva.“ Ispružila je dugačke prste i počela da nabraja razloge. „Imam novca. Saosećam s neugodnim položajem svoje prijateljice - naime s tim da ne želi biti vampirska kraljica. Uopšte me ne zanima da li neko ubija vampire ili ne - izvinite, društvo. Dovoljno sam bogata da sakrijem svoje tragove. Mada, postoji jedan problem.“

„Nije ona“, umešao se otac Markus.

„Nisam?“ Džesika se osmehnula.

„Niste“, odlučno je odgovorio. „Poznavao sam vašu porodicu, a vas znam otkako ste se rodili, gospođice Votkins. Nemate to u sebi.“

„Poznavali ste mog oca, zar ne?“, pitala je, osmehujući se i dalje.

„Jesam. Vi to nemate u sebi“, tvrdoglavo je ponovio. „Zdravo“, začuo se glas, a onda je Monik proturila glavu kroz dovratnik. Tina i Sinkler nisu se ni pomerili, ali mi ostali smo poskočili pedalj uvis.

„Jesam li nešto propustila?“

„Ko je to?“ zabalavio je Džon.

„Ne tiče te se. Šta radiš ovde, Monik?“

„U hotelu nije bilo nikoga te sam na osnovu iskustva pretpostavila gde ste. Šta se događa? Vidi, kakva prelepa soba!“ Smestila se između Tine i mene. Izgledala je neodoljivo u bež kapri pantalonama i crvenom džemperu bez rukava.

„Pokušavamo da otkrijemo ko je Gospodar koji povlači konce“, objasnila sam. „Ovaj, Monik, ti nisi bogata, zar ne?“

Sipala je sebi čaj i nije prolila nijednu kap. „Svašta! Nisam“, blago je odgovorila. „Ne u poređenju s nekima.“ Podigla je obrve i bradom pokazala na Sinklera i Džesiku.

„A šta je s dobrim inspektorom Berijem?“, upitao je Sinkler.

„Šta? S Nikom?“ Bila sam potpuno zbunjena. On mi nikada ne bi pao na um.

„Nije li tačno da se ponovo pojavio u tvom životu posle tromesečnog odsustva? A kao pripadnik policijskih snaga, on ima pristup obaveštenjima o kojima mi ostali možemo samo da sanjamo.“

„Da, ali... on je veoma fin.“

„Nije izgledao preterano fino dok je balavio, grčio se i puzao po tvom tepihu ovog proleća“, otvoreno je istakla Tina.

„Ali on se toga ne seća!“

„Jesi li sigurna?“

Ućutala sam. Nemam pojma čega se Nik seća.

„Posle njegovog iskustva s nama, ima dobrih razloga da mrzi vampire“, dodao je Sinkler.

„Nevolja je u tome što imamo previše osumnjičenih“, istakla je Tina. „To može biti bilo koji Nostrov sledbenik. Betsi nisu svi baš... ah... priznali kao zakonitu kraljicu.“

„Džukele“, promrsila je Monik sebi u bradu.

„Neki vampiri to mogu videti kao priliku da se domognu moći“, nastavila je Tina.

„Što smanjuje broj osumnjičenih na oko tri stotine“, natmureno sam zaključila.

„Pre će biti dvesta hiljada“, ispravio me je Sinkler.

„Toliko vampira hara svetom?“, zgranula se Eni.

„Stotinak više-manje.“

Još malo smo razgovarali o tome, ali bližilo se četiri ujutru pa smo odlučili da završimo. Takođe, ponestalo nam je čaja a ostatak kolača bio je smrvljen.

Tina, Sinkler i Monik prvi su otišli, okrenuvši leđa Blejd ratnicima, što jeste bilo veoma drsko, ali donekle su mi omilili zbog toga. Htela sam da pitam kako su znali da moraju doći kod mene noćas. Pošla sam za njima, ali me je Eni uhvatila za ruku.

„Ovaj... Betsi... mogu da te zovem Betsi?“

„Tako se zovem“, zbunjeno sam rekla. Mark i Džesika prošli su pored nas, raspravljajući se kao uvek.

„Ja sam... ovaj... pitala sam se za Tinu.“

„Tinu?“

„Niska, dobre noge, plava kosa, krupne lepe oči - Tina.“ „O“, odvrtila sam, skapiravši, „*ta* Tina. Šta s njom?“ „Kakva je njena, znaš, situacija?“ Eni je praktično skakutala s jedne noge na drugu - zapitala sam se da nije popila previše čaja. „Da li je ona s tim Sinklerom?“

„Uh, nije.“ *Ja sam. Na neki način.*

„Ispričaj mi nešto o njoj.“

„Ona je vampirica stara stotinu godina koja može da te pojede za doručak pre nego što ti prelomi kičmu kao kokošji batak“, odgovorila sam, rešena da njeno zanimanje sasečem u začetku. „Odana je Sinkleru, đavolski opasna, ludački tvrdoglava i ubica na tečnom režimu ishrane. Toliko o njoj.“

„Dobro, ali da li se viđa s nekim?“

„Eni, ti si ubica vampira!“

„Pa, pola noći ste nam objašnjavali da vas ima i dobrih“, odbrusila je. „Ti si prava suprotnost vampirima. Izgledaš kao čirlidersice s kojima sam išla u srednju školu. Mislila sam na to kakvi su lični odnosi između živih i nemrtvih...“ „O, fuj. Nestani. Ne, ne viđa se ni s kim. Ali budući da si pokušala da joj odsečeš glavu kada ste se poslednji put srele, predviđam probleme u toj vezi u pupoljku... aagghh!“ Tina je proturila glavu kroz vrata. Prokletstvo! Vezaću zvona za nju i za Sinklera. „Eni, draga, ostavila si farove upaljene“, rekla je. „Verovatno bi htela da znaš, pomislila sam.“ „Hvala!“, odgovorila je, skočivši pored mene i umalo me ne oborivši na sto. „Odmah ću se pobrinuti za to. I htela... htela sam da popričam s

tobom. Da se... ovaj... izvinim što sam pokušala da te ubijem i sve ostalo.“

„U redu je, draga. Nisi mogla da znaš.“

„Tačno! Upravo tako! Mislila sam da su svi koji piju krv bezdušne ubice, ali sada vidim da sam možda pogrešila.“ Vrata su se zalupila za njima, ali još sam čula Eni. „Možda bismo mogle da popričamo o tome uz kafu ili već nešto... nekada...“

„Fuj“ ponovila sam, ali ko je obraćao pažnju? Niko.

Šesnaesto poglavlje

KADA sam otvorila oči, ugledala sam kako se Mari nadvija nada mnom.

„Prestani to da radiš“, rekla sam i s uzdahom zbacila pokrivač.

„Dosadno mi je.“

„Pa, šećeru, šta ja, boga mu, mogu da uradim u vezi s tim? Idi i nađi svog tatu.“

„Nikada se ne probudiš kada pričam s tobom.“

„Ne obaziri se na to.“ Zevnula sam. Još jedna radna noć. „Briši, moram da se spremim za posao.“

Uskočila sam pod tuš, sredila se i obukla za posao. Mari je zaista zbrisala i, za promenu, moja je spavaća soba bila samo meni na raspolaganju.

Džesika je pokucala na vrata dok sam stavljala maskaru i povikala sam joj da uđe.

„Dobro večer, mrtva curo. Ovaj... zašto su ti sve knjige okrenute naopako?“

Slegnula sam ramenima.

„Dobro, budi tajanstvena. Zvao je Sinkler. Dovešće neke ljude večeras.“

„To je lepo. Mada neću biti tu večeras.“

„Oooh, to je drskost *dujour*.“

„Nije drskost, moram da radim. Uostalom, tako mu i treba kada čak i ne pita može li doći.“

„Da, to će ga naučiti. Slušaj, hoćeš li držati Blejd ratnike na oku ili nećeš?“

„Ja?“, zgranula sam se. I o čemu li sam mislila kada sam kupila teget maskaru? Nova crna - kako da ne! Trepavice mi izgledaju

modro. „Zašto bih, do mojega, to radila?“ „Kako bi se postarala da ne trče okolo i sekirom seckaju vampire, zar ne?“

„Zašto bi to radili? Objasnili smo im noćas. Oni su igračke u rukama čudovišnog gospodara, bla-bla, vreme je da prestanu ubijati mrtve ljude i da otkriju šta se dešava.“ „Ipak mislim da bi ih valjalo držati na oku.“

„Ti motri na bubuljičavu brigadu.“

„O, baš lepo“, odvratila je, ali se nasmejala.

„Niko od njih po zakonu ne može da uđe u kafić i naruči piće. Nisam volela da visim s tinejdžerima ni kada sam ja to *bila*.“

„Kaže bivša mis Bernsvila.“

„Nisam ja kriva“, veoma dostojanstveno sam odgovorila, „što su me moje kolege volele više nego ja njih.“

„Možda možeš da usmeriš energiju Ratnika u drugom pravcu“, predložila je.

Umalo nisam iskopala oko četkicom za maskaru. „Možda *ti* možeš, budući da si toliko zabrinuta zbog toga. Ja sam zadužena za mrtve, a ne za žive.“

„Oni traže da ih neko usmeri, čini mi se. Džon te je zvao već pet puta“, lukavo je dodala.

„Šta, danju? Idiot.“

„Mislim da se zatreskao.“

„Dakle, na to ciljaš. Sjajno. Samo mi je to falilo.“

„Hej, postoje i gori problemi.“

„Navedi mi jedan.“

„Ne mogu trenutno. Ali sigurna sam da će mi nešto pasti na um“, veselo je dodala.

Iz kuće sam izmarširala prilično zlovoljna. Nažalost, nisam bila dovoljno brza. Nisam stigla ni do kola, a naletela sam na Sinklera, Tinu, Monik i nepoznatu vampiricu.

„Baš lepo što si izašla da nas dočekaš“, rekao je Sinkler. „Jesi dobro?“

„Krenula sam na posao.“ Pogledala sam na sat. „Zapravo, moram da stignem za dvadeset minuta. Zdravo.“ „Ovo je Sara“, nastavio je kao da nisam ništa rekla. „Sara, ovo je Elizabet Prva, naša vladarka.“

Prva? Ja sam Prva?

Sara je hladno klimnula glavom. Bila je niska, približno Tinine visine, s kratko ošišanom smeđom kosom i smeđim očima sa zelenim tačkicama. Bila je odevena u crne pantalone, crnu rolku bez rukava i ravne, krokodilske cipele. Na pantalonama kaiš, takođe krokodilski. Otmeno!

„Sara je došla u grad da iskaže svoje poštovanje“, Tina je prekinula tišinu.

„Teško“, otpuhnula je Sara. Tina ju je munula laktom u bok, ali Sarin izraz lica ostao je isti.

„Drago mi je što smo se upoznale“, rekla sam ne bih li ublažila napetost. Moram nešto reći o mrtvim osobama: nakon nekoliko decenija vampirskog života, zaista steknu stil. „Sjajne cipele.“

„Ti si ubila Nostra.“ To nije bilo pitanje.

„Pa, jesam.“

„Jesi.“

„Saro...“, upozorio ju je Sinkler.

„Hej, to je bilo u samoodbrani! Donekle. Dobro, ne baš. Hoću reći, jeste bila samoodbrana jer bi on ponovo pokušao da me ubije, a već je to pokušao dvaput - ili triput? - i na neki način sam ga uhvatila između pokušaja. Ali nisam ja ništa započela. *On* je počeo! I samo da znaš, nisam sama sve uradila. Hoću reći, jesam odgovorna zato što sam nahuškala Čudovišta na njega, ali nisam mu ja odgrizla glavu.“

Sara je piljila u mene. Tina je zurila u zemlju i grizla donju usnu, a Sinkler je zažmurio.

„Šta?“, pobunila sam se. „Samo joj pričam šta se desilo. A sada zaista moram da krenem. Uđite ako hoćete, Džesika je kod kuće, ali sledeći put se najavite, da budem kod kuće kada dođete.“ Ha! Teško. Ali tu ljubaznu frazu valja reći.

„Neću da uđem u tu kuću“, izjavila je Sara.

„Šta imaš protiv moje kuće? Jesu li tebe Tina i Monik pokušale da dovedu pre neko veče, ali si se unamćorisala i otišla?“

„Nisam se unamćorisala.“

„Važi, kako god.“ Bože, kakva lujka! „Nema veze, ne želim da znam. Slušajte, zakasniću.“

„Stalno to ponavljas', narugala mi se Tina, „ali vidim da ne krećeš.“

„Imamo hitna posla“, podsetio me je partibrejker Sinkler. „Pusti me da dišem. I bez mene ćete otkriti ko je Gospodar koji povlači konce. Iđi i popričaj još malo s Ratnicima.“ „Zapravo, ovde ćemo se sastati s njima.“ Izvadio je vizitkartu. Nemam pojma odakle - nije nosio sako, a na košulji nije imao džepove. „Sinoć smo se dogovorili i Džon mi je ovo dao.“

„Imaju vizitkarte?“ Prevrnula sam očima. „Isuse, zašto nisam iznenađena?“ Svi su se trgli. „I hoćete li prestati da skačete kao da vas je neko ubo u dupe kad god uzaludno prizovem Gospodovo ime?“

„Tvoje naredbe ne mogu sve promeniti“, primetila je Sara, još uvek ledena.

„Da, pa, važi. Zdravo.“

Prošla sam pored njih i osećala sam njihov pogled na sebi sve do kola. Što je podjednako neprijatno kao što zvuči.

„NE želite te cipele“, prošaputala sam. „Kažu da su ručno šivene, ali lažu.“

„Au“, rekla je mušterija koja je htela da ih kupi. „Lukavo, lukavo.“

„Probajte neke *Pradine*“, predložila sam. „Znam da ih svi nose, ali to i zaslužuju. Pogledajte dizajn! Poput kimona za vaša stopala.“

„To je lepo, ali...“

„Blagi bože, istina je. Stvarno radiš u *Mejsisu*!“ Okrenula sam se. Džon, čudak i vođa Blentavih ratnika, surfer koji je pobegao s plaže, stajao je pored blagajne i zurio u mene. Toliko je zinuo da sam mu videla plombe.

„Šta je?“, odbrusila sam. Onda sam se, iz obzira prema mušteriji, osmehnula na silu. „Doći ću za minut.“

„Ne moraš da žuriš. Ionako imam gomilu cipela“, odvratio je, kezeći se.

Ponovo sam se okrenula prema mušteriji, koja je odlučno pokušavala da navuče *Eskadine* cipele broj trideset devet na stopalo broj četrdeset tri. „Prestanite“, rekla sam. „Upropastićete pertlanje. Doneću vam vaš broj.“

„Ovo je moj broj“, bez daha je odgovorila.

Dobro, uživaj u plikovima veličine šljiva. „Biću tamo ako vam budem potrebna“, predusretljivo sam rekla pa zgrabila Džona za lakat i na

silu ga odvukla dalje. Ciknuo je kada su mu se stopala odigla od zemlje. Spustila sam ga i prosiktala mu na uvo: „Šta radiš ovde?“

„Hteo sam da vidim je l' istina“, odgovorio je šapatom. Njegov dah mi je golicao uvo. „Jesi li sigurna da si vampirica?“

„Ne bi verovao koliko me ljudi to pita.“

„Mogu da se opkladim“, rekao je, gledajući moju identifikacionu karticu.

„Šta hoćeš?“

„Hoćeš li pojesti tu mušteriju?“

„Ne!“

„Nemoj da vičeš, samo sam pitao. Zar ne možemo da se složimo?“

„Reče ubica vampira.“

„Preobratio sam se“, uvređeno je odgovorio.

„Hmmm.“

„Zašto nosiš naočare u zatvorenom prostoru noću?“

„Zato što sam velika obožavateljka Korija Harta“, bubnula sam.

Njegov tup pogled me je podsetio da otkrivam koliko sam stara. Očigledno dečko nije slušao pop muziku osamdesetih. „Nema veze. Da li te je Sinkler nagovorio na ovo?“

O bože, on nije tu, zar ne?“ Mahnito sam se osvrnula oko sebe, ali videla sam samo kupce.

„Je l' ti on dečko?“

„Ideš li na pravni fakultet? Gde si naučio da postavljaš takva pitanja? I ne, nije.“

„Ponaša se kao da jeste.“

„Što je jedan od mnogih razloga zbog kojih ga prezirem. Hoćeš li sada da nestaneš? Umesto što me gnjaviš, trebalo bi da si na sastanku sa Sinklerom i Tinom kako biste saznali ko vas je poslao da nas ubijate.“

Premestio se s noge na nogu. „Pa... Eni je tamo. Ona je mozak, a ne ja.“

„Eni je mozak?“

„Pa sam pomislio da svratim i vidim te. Ali ako zaista želiš da odem...“

„Konačno je skapirao! Da, stvarno želim da odeš. Mnogo ti hvala što si navratio“, odvrtila sam i nežno ga pogurala prema vratima.

„Ćao!“

Okrenuo se i počeo da hoda unatraške, s rukama u džepovima izbledelih farmerki koje su mu, i to da dodam, za tri broja manje. Plava kosa mu je sijala pod neonskim svetlima i čak sam s razdaljine od dva i po metra videla koliko su mu oči plave i koliko dobro popunjava majicu. Gotovo je isijavao vibracije dobrog dečka. „Izvini što sam pokušao da te ubijem“, rekao je, još hodajući unatraške.

Napravila sam pokret kao da zaključavam usta i bacam ključ preko ramena. Još jednom mi se blistavo osmehnuo proizvod zaista odličnog zubarskog rada - okrenuo se i otišao u pravcu *Oranž Džulijusa*.

Fin klinac. Ako je Džesika u pravu da se primio na mene, moraću nežno da ga odbijem. Pre svega zato što je deset godina mlađi. Zatim zbog toga što je živ. Kao i zbog toga što sam ja vampirica a on ubica vampira.

Uostalom, pored posla, vladanja nemrtvima i odbijanja Sinklera, prosto nema mesta za dečka u mom rasporedu.

Šteta.

Sedamnaesto poglavlje

MOBILNI mi je zazvonio dok sam bila na Zapadnom autoputu 494. Neprestano zaboravljam da promenim melodiju te je zagrgotao *Fankitaun*.

„Halo ?“

„Ćao, gde si?“ Džesika. „Celu noć zabavljam Sinklera i Tinu.

„Baš me briga! Sami su krivi što se nisu najavili. Pošla sam da obiđem Čudovišta.“

„Oooo, kul. Kada ćeš me povesti da ih upoznam?“ „Nikada.“

„Ma hajde“, zacvilela je.

„Zaboravi. Preopasni su.“

„To kažeš za sve što je zabavno“, nadurila se.

„O da, veoma zabavno. Lude krvopije koje su više životinje nego ljudi. Veruj mi, da nisam odgovorna za njih, ne bih im ni prišla.“

„Dobro, dobro. Vidimo se kasnije.“

„Udari Sinklera u moje ime.“ Prekinula sam vezu i bacila telefon na suvozačko sedište. Šteta što ne mogu da joj ispunim želju, ali neću da joj ugrozim život. Iako mi je popravila prozore na kolima dok sam spavala.

Parkirala sam ispred Nostrove kuće. On je stvorio Čudovišta u uvrnutom eksperimentu i još ih držimo u njegovoj kući. Što da ne? Njemu sigurno neće biti potrebna.

Čudovišta nastaju kada ne dozvolite novorođenim vampirima da se nahrane. Polude od gladi i izgube pamet. Izgube i sposobnost da hodaju na dve noge i da se redovno kupaju. Odvratno i tužno u isto vreme.

Otišla sam do štale iza kuće - verovatno jedine štale u Minetonki - i videla da Čudovišta skakuću na mesečini poput velike nemrtve štenadi. Pojurili su do mene kada su me nanjušili i potapšala sam nekolike, osećajući se glupo. Nekada su bili ljudi i činilo mi se čudno što se prema njima ponašam kao prema kućnim ljubimcima. Naravno, oni se vladaju kao kućni ljubimci - strašno opasni, nestabilni, krvožedni ljubimci - ali nema veze.

„Veličanstvo!“

Alis me je pozdravila i požurila preko širokog dvorišta. Imala je oko četrnaest godina kada ju je Nostro, taj veliki govнар, preobratio. Zauvek u pubertetskim mukama! Zaista sudbina koja je gora od smrti.

»Ćao, Alis.« Bila je naročito slatka u plavoj haljini na bretele preko bele košulje. Kovrdžavu crvenu kosu pokupila je plavom trakom. Bosonoga. Nokti na nogama lakirani neboplavim lakom. „Kako ide?“

„Dobro, veličanstvo.“

„Milioniti put: Betsi.“

„Srećni su što vas vide“, odgovorila je, izbegavajući raspravu o imenu.

„Da. Dobro izgledaju. Odlično obavljaš posao.“

Alis je blistala. Možda zato što je nedavno jela - obrazi su joj definitivno ružičasti. Sama Čudovišta piju svinjsku krv i nedeljni račun za mesara prilično je visok. To je veoma čudno jer svakom vampiru koga sam upoznala, uključujući mene, potrebna je krv živih.

Možda im ne treba krv pravo s izvora upravo zbog toga što gotovo da nisu ljudska bića, da se tako izrazim.

„Mislim da im je bolje“, primetila je Alis. „Ostavila sam im neke knjige i ovoga puta nisu srali po njima. Mada su ih grickali.“

„Ne moraš me i o tome izveštavati. U svakom slučaju, zahvalna sam ti. Kako si ti?“

„Oh, dobro, znaš“, stidljivo je odgovorila. Pokazala je na ogromnu, praznu kuću. „Ponekad sam usamljena, ali Tina mi pravi društvo.“

„Jebote, Alis, nisi zatvorenica. Možeš da odeš kad god hoćeš. Ne moraš tu da živiš.“

„To mi je sada posao“, ozbiljno je odvrtila. „To je najvažnije.“

„To je karakter“, pretpostavljam. „Ovaj... hvala.“

„Vama na usluzi, veličanstvo.“

„Prestani s tim. Imaš li sve što ti treba?“

„Da, naravno“, vedro je odgovorila.

Nije mi tako izgledalo, ali pretpostavljam da čuvanje gomile podivljalih vampira deluje kao šetnja po parku posle života pod Nostrovim režimom. Ja bih do sada već poludela od dosade. Ali Alis se nikada nije požalila i kada sam predložila da postavim nekog drugog vampira da brine o Čudovištima kako bi predahnula, umalo što nije zaplakala.

„Pa, biću odsutna sledeće nedelje. Imaš broj mog mobilnog. Pozovi me ako ti bilo šta zatreba.“

„Svakako, veličanstvo.“

Uzdahnula sam. „I pokušaj da me zoveš Betsi, hoćeš li?“

Samo se osmehnula.

„Trebalo bi ih sve proburaziti.“

„Isuse!“ Samo što nisam skočila u Alisino naručje. Ispružila je ruku da me pridrži a onda ju je povukla, kao da se boji da dodirne moje uzvišeno biće. „Sinklere, kunem se bogom, ako ne prestaneš to da radiš...“ Na mesečini je izgledao kao zlovoljni đavo.

„Veličanstvo“, rekla je Alis ipognula glavu s poštovanjem.

„Alis“, odgovorilo je Njegovo veličanstvo.

„Šta radiš ovde, do đavola?“, pitala sam bez imalo poštovanja.

Slegnuo je ramenima.

„Pa, baš si mi odgovorio. Upravo sam se spremala da krenem. Nemoj proburaziti Čudovišta kada odem.“

„Idem s tobom.“

Sjajno. Zašto me to podjednako uzbuđuje i nervira? „Vidirno se, Alis.“

„Vaša veličanstva.“

„Laku noć, Alis.“

Čudovišta su zacvilela kada sam pošla, ali onda sam čula pljusak i srkanje - bljaaak! Vreme hranjenja u zoološkom vrtu. Nadam se da krv nije poprskala Alisinu haljinu.

Sinkler me je uhvatio za ruku i tako smo se vraćali do kola. Au, kao nemrtvi par koji je počeo ozbiljno da se zabavlja! „Desilo se još jedno ubistvo“, obavestio me je.

Umalo se nisam spotakla o krtičnjak. „Šta? Kada? Što mi nisi rekao pre jednog minuta?“

„Tina i ja mislimo kako je najbolje da ne govorimo drugim vampirima dok ne otkrijemo krivca.“

„O.“ Šteta što su meni rekli. „Neko koga znamo?“

„Ne. Izvesna Dženifer. Zapravo, prilično je mlada za vampiricu. Tina je našla njenu umrlicu i nema ni dvadeset godina da je umrla.“

„Pravo dete. Ha, to je čudno. Džon mi noćas nije rekao da će ubiti još nekoga. Zadaviću malog kretena!“

Sinklerov stisak se donekle pojačao. „Videla si Džona noćas?“

„Da, došao je da mi dosađuje na poslu.“

„Razgovaraću s njim o tome.“

„Nećeš“, iznervirala sam se. „Šta, samo ti imaš pravo da me gnjaviš na poslu? I pusti mi ruku.“

„Da. I ne.“

„Skrenuli smo s teme.“

„To je opasnost u svakom razgovoru s tobom. Ali u pravu si. Džon i Eni se kunu da nemaju ništa s tim.“ „Veruješ li im?“

„Da. I Tina se slaže. Osim toga, bila je s Eni skoro celu noć.“ „Samo da znaš, to nikada neće uspeti“, predvidela sam. „Eni neće pristati da bude Tinin ljubimac, a nemoj mi reći da Tina traži devojk.“

„Misliš?“

„Uostalom, hej, nemaju ništa zajedničko. Da ne spominjem razliku u godinama. Razliku od sto godina.“

„Mislim da razlika u godinama nije tako nesavladiva“, pažljivo je odgovorio pa dodao: „To se nas zaista ne tiče.“ „O, umukni. I pusti mi ruku!“

„Odbijam. Ne vrpolji se. U svakom slučaju, ta Dženifer je mrtva. Neko još uvek ubija.“

Šutnula sam busen trave i odleteo je poput komada zemlje na terenu za golf. „Pa, bar nas klinci nisu zeznuli. Šta sad?“

„Sada moramo da ispitamo telo. Možda ćemo otkriti nešto što nam je ranije promaklo.“

Zaustavila sam se u mestu. Sinkler je nastavio da korača, tako da me je gotovo povukao. „Neee, ne računaj na mene! To uopšte nije na mom spisku za večeras!“

„To je tvoja odgovornost“, bio je neumoljiv.

„Zaboravi na to! Ozbiljno, Eriče, ježim se od mrtvih tela. Čak ne mogu sama da gledam Noć živih mrtvaca.“

Protrljao je čelo kao da ima napad strahovite migrene. „Elizabet...“

„Nećeš zaista tako da mi upropastiš večer, zar ne?“, preklinjala sam. „Ne mogu da smislim ništa gore od toga.“ Nasmejao se. „Ponekad si... često si... previše divna.“ „Ko sada skreće s teme? Kao da nisam primetila da si me odveo do svojih kola i da me guraš unutra - pazi na kosu!“, upozorila sam ga kada mi je stavio ruku na teme i gurnuo me na suvozačko mesto svog leksusa. „Prokletstvo, Sinklere, ovo nije gotovo!“

„Možeš da završiš“, odvratio je dok se smeštao za volan, „na putu do mrtvačnice.“

DA bi bilo još jezivije, mrtvačnica je bila - obratite pažnju u mom podrumu. Upravo tako: mom podrumu.

„Samo me odmah ubijte“, promrmljala sam dok smo silazili stepenicama.

„Pa, gde drugde da držimo telo?“, pitao je Mark potpuno razumno. On je bio glavni u noćasšnjoj akciji krađe tela - ljudi gotovo nikada ne proveravaju šta doktori rade. „U hotelu MarketV“

„Bilo gde osim u našoj proklesnoj kući!“

„Joj, ti se uvek žališ.“

„Od aprila“, mračno sam odgovorila, „na mnogo šta se mogu požaliti.“

Mark je razmislio o tome pa konačno priznao: „To je istina.“

U podrumu je bila prava žurka, ali ih nismo odmah našli, budući da se podrum protezao čitavom dužinom kuće. Na samom kraju je bila prostorija u koju nikada nisam ušla, a u njoj su nas čekali Tina, Monik, lujka Sara, Eni, Džon i Džesika. O, i leš. Ne smem to da zaboravim. „Ponovo se protivim“, rekla je Sara umesto pozdrava. „Ćuti“, naredio je Sinkler.

„Šta ti to smeta u našoj kući?“, zbunjeno sam pitala. „Hoću reći, kapiram da ti se ja ne sviđam ako si volela Nostra, što inače zaista dovodi tvoj ukus u pitanje. Ali šta imaš protiv moje kuće?“

„Nekada sam ovde radila“, odsutno je odgovorila. „Nije mi se svidelo tada, a svakako mi se sada ne dopada da budem ovde.“

„Pa, baš mi je žao! Niko te ne tera da ostaneš.“

„Nije istina“, rekao je Sinkler i prikovao Saru svojim tamnim očima. Odmah je prestala da se žali i zagledala se u pod.

Zapitala sam se o čemu se radi. A onda mi je sinulo: Sara me ne voli, nije oduševljena time što sam ubila Nostra i nedavno je stigla u grad. Ako ima novca, to je čini prilično sumnjivom. Nije ni čudo što Sinkler želi da je drži blizu. Sara me je pogledala i rekla: „Nostro me je napravio.“ „Ah.“ Pa, to sve objašnjava. Bio je potpuni govнар, ali njegovi vampiri su mu čudnovato odani, pogotovo oni koje je sam stvorio. Meni to nije imalo nimalo smisla, ali šta je znam o vampirskoj politici? Nada.

„Nisam ga zaista volela“, nastavila je, „ali zaslužio je moju odanost. Dao mi je besmrtnost. Napravio je od mene boginju među muškarcima.“

„I lujku među nama ostalima.“ Zbog tog njenog malog otkrića upravo se smestila na sam vrh našeg spiska osumnjičenih. Pitam se da li to zna. „Pretpostavljam da ćemo se morati složiti da se ne slažemo.“

„Prilično sumnjam u to.“

„Hvala svima što ste došli“, rekla je Tina i prekinula Saru, koja je ponovo otvorila usta. „Pogotovo zbog ovako tmurnog zadatka.“

„Rekla sam ti da nam je potrebna veća kuća“, prošaputala mi je Džesika.

„Da, ali... zar zbog ovoga?“

Približila sam se. Mrtva vampirica Dženifer bila je ispružena na trošnom drvenom stolu usred prostorije. U dva dela.

Umalo nisam povratila i zakrenula sam glavu. Sinkler me je potapšao po leđima i, začudo, to me je osnažilo. Nakon jednog minuta bila sam u stanju da pogledam. Nisam bila jedina na koju je to tako uticalo. Džesika je toliko prebledela da je postala pre siva nego smeđa, a Tinine krupne oči bile su jezera tuge.

„Pre nego što pitate“, rekao je Džon, živcirajuće neuzdrman, „nismo joj mi odsekli glavu.“

„Da sam pomislio kako jeste“, srdačno je odgovorio Sinkler, „ovde bi ležalo još jedno telo presečeno nadvoje.“ „Momci, ne počinjite“, automatski sam rekla kada je Džon prebledeo i trgao ruku prema svom nožu. „Zar nemate nikakve ideje? Baš nikakve?“

„Ovo je prvo ubistvo koje se nije desilo u sredu“, primetila je Tina.

„Mi smo se uvek skupljali sredom“, odgovorila je Eni. Hodala je oko stola i proučavala sirotu obezglavljenju Dženifer. „To je jedini dan kada nam se radni rasporedi poklapaju.“

„Aha!“, povikala sam. „Vidite, to je bila moja teorija od samog početka. Sećate se, one noći kada su Tina i Monik napadnute?“

„Da, da, veoma si pametna“, odsutno je kazao Sinkler. Kružio je odmah iza Eni i posmatrao leš.

„Pusti da pogađam“, rekla sam Džonu. „Radio Šak.“

„Kako znaš?“

„Samo sam lupila, zaluđeniče. I šta je, kog đavola, Divo?“

„On je naš stručnjak za kompjutere. On...“

„Pucali su u nju“, prekinuo ga je Sinkler.

„I odsekli joj glavu? Hajte malo o preterivanju“, promrmljala je Džesika. Stresla sam se.

„Kada je reč o vampirima, najbolje je biti siguran“, objasnila je Eni, gotovo se izvinjavajući.

„Što me podseti“, rekla je Tina. „Metak kojim je neko od vas pogodio Njeno veličanstvo ima šuplji vrh ispunjen svetom vodicom.“

„Nije ni čudo što je đavolski peklo“, primetila sam.

„I ti si preživela!“ Monik umalo nije vrisnula. „Neverovatno!“

„Pa, znaš“, skromno sam odvrtila. Monik me je posmatrala s potpunim divljenjem, što je bila prijatna promena. Većina vampira me gleda kao da sam insekt.

„Da, naša Elizabet je puna iznenađenja“, rekao je Sinkler i upropastio trenutak svojim sarkazmom. „Ko je od vas Ratnika smislio taj ljupki, mali dar?“

Posle trenutnog oklevanja, Eni je polako podigla ruku. Pocrvenela je kada ju je Tina prekorno pogledala. „Hmmm.“

„Ma hajde, ne budi grub prema njoj“, umešao se Mark. „Priznajte da je donekle genijalno.“

„Da, moramo to priznati“, složila se Tina. „Videću jesu li meci još u telu. A ako su ista vrsta, znaćemo da je Gospodar koji povlači konce - u nedostatku boljeg izraza - ubio Dženifer. Što bi bilo zanimljivo.“

Podigla sam ruku. „Ovaj, zašto?“ Ako mene pitate, mnogo je više odvratno nego zanimljivo. Ali niko me nije pitao.

„Zato što smo se mi - Blejd ratnici - dogovorili da ne ubijamo vampire dok ne saznamo ko je vukao konce“, objasnio je Džon. „Mislim, pričali smo cele noći, nakon što smo vas upoznali...“

„I popili čaj s nama“, ubacila sam i pobednički pogledala Sinklera.

„...i odlučili da prestanemo neko vreme.“

„Neko vreme?“, jednoglasno su pitali Tina i Sinkler, podjednako oštro.

Džon se nije obazirao na njih. „Sinoć smo poslali imejl našem poslodavcu. Ali izgleda da on još ubija vampire. Ili je našao nekog drugog da to radi.“ Zbunjeno je raširio ruke. „Pa, otkud to? Jesu li mu određeni vampiri meta ili je nemrtvi serijski ubica ili šta? Hoću reći, morao je da izađe i proburazi ovu vampiricu čim je dobio naš imejl. Zašto?“

„Ako je uopšte on“, oglasila se Monik.

„Dobro zapažanje, uh...“

„Monik.“

Džon nije mogao da odvrati pogled od nje, što nije bilo iznenađujuće. Bila je zaista lepa i picnuta u kostimu En Tejlora, s crnim čarapama i crnim cipelama s visokim potpeticama. Kosa joj je bila gotovo srebrna naspram crnog kostima.

Iskreno govoreći, upoznala sam veoma malo ružnih vampira. Tačnije, jednog. A i on je bio pre zapušten nego neprivlačan.

Što ima smisla - svi vampiri koje sam upoznala bili su žrtve ubistva. Ubio ih je drugi vampir. A vampiri se, izgleda, hrane lepim ljudima. Budući da je ispijanje krvi toliko povezano sa seksom, a važi da se većina ljudi kreše s partnerima koji su im privlačni, pretpostavljam kako većina vampira želi da pije krv lepotanima.

Monik je nesumnjivo prelepa. A ni za Tinu se ne može reći da je neprivlačna. Uočila sam da je i Dženifer bila lepotica, iako joj je duga, smeđa kosa bila ulepljena krvlju i...

„Stanite malo. Bez priče, bez priče!“ Uhvatila sam se za glavu i počela da se uvijam.

„Šta ti je, kog đavola?“, pitao je Mark.

„Znam taj pogled“, rekla je Džesika. „Ima ideju. Ili joj je potreban laksativ.“

„Zar sam samo ja primetila da su sve žrtve žene?“, uzviknula sam. „Recite da nije tako.“

Tina se zaprepastila. „Pa... da, pretpostavljam da je tako. I to im je još nešto zajedničko, osim činjenice da su se sva ubistva dešavala sredom i...“

„Zar vam se to ne čini pomalo čudno?“, pitala sam Tinu i Sinklera. Onda sam se okrenula prema Džonu i Eni. „A vama?“

„Ovaj... nama nije bilo bitno“, Eni se nakašljala. „Mislili smo da ste svi zli.“

„Mi smo feministi“, dodao je Džon, potpuno ozbiljno. „Nije nam nimalo smetalo da ubijamo vampirice.“

„To može da rasvetli motiv“, rekao je Sinkler.

„Misliš?“, zajedljivo sam pitala.

„Sve su te žene drugačije, je l' tako?“, pitala je Džesika. „Ne može se reći da ubica juri određeni tip.“

Mislim ako je napao Betsi i Tinu i Monik... vas tri nimalo ne ličite. Čak niste ni iste građe.“

Što znači da sam odvratna gromada koja se nadvija nad krhko građenom Tinom i Monik... hvala.

„Postaje kasno“, primetila je Monik posle duge tišine tokom koje sam razmišljala o tome kako sam ogromna, a bog zna o čemu li su ostali mislili. „A da nastavimo sutra uveče?“ Tek sam stigla, ali nemam nameru da se bunim. Nažalost, Monikin predlog znači da ću provesti treću noć zaredom s ovim partibrejkerima, pokušavajući da rešim ubistva. Suzbila sam želju da ih podsetim kako sam bivša sekretarica, a ne bivši inspektor za krvne delikte.

„Ima li neko nož?“, pitala je Tina. „Probaću da izvadim neki metak.“

„Ja definitivno odoh“, rekla sam i okrenula se. Poslednja kap, poslednja kap! Preopterećena! „Tina, zaista moraš naći hobi.“

„Trenutno mi je hobi da uhvatim onoga ko ovo radi“, natmureno je odgovorila. „Kasnije ću se prihvatiti šivenja.“

„Držim te za reč“, promrmljala sam.

Sinkler joj je pružio perorez, i ona ga otvori uz glasno klik. Sečivo je bilo dugačko gotovo deset centimetara - Sinkler očigledno poštuje

pravila mladih izviđača. Tina se nagnula nad Dženiferino telo i počela da joj bode grudi.

Bukvalno sam otrčala uza stepenice.

Osamnaesto poglavlje

DŽON me je sledio do moje sobe. „Znaš“, rekao je i ramenom zaglavio vrata kada sam pokušala da ih zatvorim pred njim, „ja sam nagovorio Ratnike da vas ostave na miru.“ „Svaka čast! Medalja zaslužnog građanina poslata ti je poštom. Što ne odeš kući i sačekaš da stigne?“

„Prosto više nije izgledalo ispravno kada smo tebe upoznali.“

„Važi. Laku noć!“

„Da, ovaj, slušaj, zar ne moraš da ujedeš nekoga ili već nešto?“ Zvučao je čudno, kao da se nada. Gotovo mi je bilo žao da mu odgovorim kako ne moram. A kakvo je to ponašanje za ubicu vampira? „Je 1' ti neko rekao da imaš najlepše zelene oči?“

„Nisu zelene, već boje buđi. Džone, pokušavam da se spremim za krevet“, odgovorila sam, trudeći se da ne zvučim ogorčeno. „Ako nisam u krevetu kada izađe sunce, samo padnem gde god da stojim.“

„Stvarno? Kao, bez obzira šta radiš, samo zaspiš? Kao, potpuno bespomoćna i sve ostalo?“

„Nije tako uzbudljivo kao što zvuči.“ Stavila sam mu ruku na lice i nežno ga odgurnula. „Dakle, laku noć.“ „Vidimo se sutra“, počeo je i odjednom je bio odvučen iz mog vidokruga. Onda se Sinkler progurao pored mene i šutnuo vrata za sobom.

„Za ime sveta“, počela sam, „kada je moja spavaća soba postala prokleta glavna železnička stanica?“

Sinkler se naslonio na vrata i prekrstio ruke na grudima. „Zahtevam da odmah obeshrabriš to dete.“

„U slučaju da nisi obraćao pažnju, to sam radila. Nisam ja kriva što ga zanimaju vampirice.“

Sinkler je otpuhnuo. „Ne zanimaju ga. Ti ga zanimaš.“ „Pa, šta da preduzmem?“, zakukala sam. „Trenutno imam dovoljno problema.“

„Problema u vezi s najlepšim zelenim očima“, zajedljivo je odvratio.

„Prisluškivaču! Odlazi, moram da se spremim za spavanje.“

„Nećeš valjda obući onu smešnu pidžamu s uzorkom suši-rolnica?“

„Hej, udobna je. Odlazi.“

„Podseti me da ti kupim nešto pristojno za spavanje.“ „Uzeću pse tragače da onjuše sve što mi kupiš.“ Povukla sam kvaku, ali on se nije ni mrdnuo. Udarila sam ga u rame. „Izlazi! Zar ne moraš da se vratiš u Market pre nego što se pretvoriš u buktinju?“

„O, ne znam“, nehajno je odgovorio. „Ovde ima dovoljno mesta. Mislio sam da ostanem.“

Znala sam, znala sam koliko je loša ideja da živim u ogromnoj kući. Ne postoji uljudno opravdanje da se izbegnu gosti koji žele da prespavaju.

„Dobro, kako god, ali nećeš spavati u ovoj sobi.“

„Ne?“

„Ne.“

„Vratiću se u Market ako me poljubis“, predložio je. „Dobro, dobro, jebote, tako si dosadan.“ Zgrabila sam ga za kosu, privukla mu lice prema svom, poljubila mu vrh nosa i pustila ga. Pokušao je da me uhvati, ali znala sam njegove fore te sam izbegla zahvat. „A sada odlazi. Dogovor je dogovor.“

„Hmf.“ Ali otišao je. Bogu hvala! Mislim.

PROBUDILA sam se uveče i ostala da ležim koji trenutak. Brinula sam se, ali nisam bila sigurna zašto. A onda sam se setila: ubistva, igranje detektiva, Džon i Sinkler. A to je samo ono što mi je prvo palo na um.

Mari je sedela na stolici pored mog kreveta i prekorno me gledala.

„Šta?“, pitala sam.

„Ranije si provodila više vremena ovde“, čežnjivo je rekla.

„Izvini, sunce. Neke stvari se dešavaju... nema veze.“ Neću da razgovaram o odsecanju glava s nekim ko ide u obdanište. Sela sam i prebacila noge preko ivice kreveta. „Kako ti se čini ova pidžama?“

„Sviđa mi se.“

„Upravo tako!“ Glupi Sinkler. „Noćas moram nešto da obavim, ali možda bismo sutra mogle... jao!“ Spotakla sam se dok sam silazila s kreveta (bio je velik poput železničkog vagona) i pala na Mari.

Zapravo, pala sam kroz Mari. Kao da sam zaronila u jezero u februaru. Tresnula sam na tepih i videla kako mi njena mala stopala izviruju iz ruke.

„Isuse Hriste“, promrsila sam. Dobro je što ne moram da dišem jer sam trenutno bila bez daha.

„Nemoj se ljutiti“, zabrinuto je rekla Mari. „Nisam htela da ti kažem.“

„O moj bože. Ti si... ti si...“ Prošla sam rukom kroz njenu glavu. Jebem mu miša! Imam duha u spavaćoj sobi.

Skočila sam na noge i izjurila na vrata, uopšte se ne obazirući na Marine molbe da se vratim. Dobro je što su vrata bila otvorena ili bih proletela kroz njih. Umalo nisam oborila Džesiku na stepenicama i nastavila sam pravo prema ulaznim vratima, gde sam se toliko jako zakucala u Sinklera da sam se odbila od njega i pala na trotoar poput ošamućene bube.

„Mislio sam da ćeš se otarasiti te smešne pidžame.“

Skočila sam i umalo se nisam popela na njega kao na drvo. „Eriče, Eriče, najgore, apsolutno najgore... tamo... u mojoj sobi...“ Pokazala sam na kuću.

Zgrabio me je za ruke. „Šta nije u redu? Jesi li povređena? Da li te je neko dirao? Je l' Džon tamo? Iščupaću mu karotidnu arteriju ako je...“

„Moja soba... u mojoj sobi... tamo gore... Mari... u mojoj sobi...“

„Veličanstvo! Smiri se. Šta nije u redu?“ Tina je trčala trotoarom. Mora da su se upravo parkirali. Lepo! Nemojte da se najavljujete, društvo. Iako sam bila uspaničena, iznervirala sam se. „Da li je neko ponovo pokušao da te ubije?“ „Kamo sreće! U mojoj sobi, mrtva devojčica je u mojoj sobi!“

„Mrtva devojčica je ovde“, zbunjeno je odgovorio Sinkler. „Ne ja, budalo!“

„Hajde, pokaži mi.“ Uhvatio me je za ruku i pošao uz prilaz.

Toliko sam mu jako povukla ruku da umalo nije pao unazad. „Ne! Ne mogu da se vratim tamo, Eriče, ne mogu! Preći ću kod tebe u Market, važi? Hajdemo odmah, važi? Ja ću voziti. Hajdemo! Važi?“

Erikove tamne obrve se toliko podigoše da sam pomislila kako će mu pobeći s čela. „Pa“, polako je počeo, „ako to toliko želiš...“

„Da se nisi usudio“, umešala se Tina. „Oportunističko đubre. Ona ne zna šta govori.“

„Da li se tako razgovara s kraljem?“, pitao je povređeno. Otpuhnula je. „Tako, kada se kralj ponaša kao šupak. Hajde, veličanstvo. Idemo da vidimo tu tvoju mrtvu devojčicu.“

„Vi ste ljudi! Nikada se neću vratiti tamo!“

„Šta je s tvojim cipelama?“

Dobro pitanje. Moram ih uzeti odatle! Ne znam da li Mari može da razmaže sluzavu avetinjsku protoplazmu po njima, ali neću da rizikujem. „Hoćete li da pođete sa mnom?“, pitala sam, trudeći se da ne zvučim jadno kao što sam se osećala. „Oboje?“

„Da, naravno.“ Sinkler me je potapšao. Šteta što nisam mogla da se naljutim zbog toga - imam veće probleme. „Ne boj se. Zar je ovo žena koja je nahuškala Čudovišta na Nostra?“

„Potpuno je drugačija.“

„Iskreno govoreći, uvek sam mislio kako si suviše prevrtljiva i hirovita da bi ikada osetila istinski strah.“

Istrgla sam ruku. „Jebi se i ti.“

„A, to je već bolje. Prava kraljica nam se ponovo pridružila.“

Džesika je otvorila vrata, raščupana i ozlojeđena. „Umalo me nisi ubila!“, povikala je. „Šta se dešava, do mojega?“ Tresla sam se poput mokrog psa. „Nećeš verovati.“ Pratila nas je uza stepenice, sve vreme se žaleći. Projurila sam kroz vrata svoje sobe pre nego što izgubim hrabrost. Mari je još sedela u svojoj stolici, ali je napućila donju usnu i streljala me očima.

„Eto! Mrtva devojčica!“

„O čemu ti to?“, pitala je Džesika.

Sinkler je odmahnuo glavom. „Nikoga ne vidim, Elizabet.“ Pokazala sam rukom. „Ali eno je. U stolici pored mog kreveta. Vidite?“

Svi su zurili u mene. Kao i Mari, kako bi bilo još jezivije. Pokušala sam ponovo. „Eno je tamo. Kombinezon, traka za kosu. Dvobojne cipele! Kako možete da ne vidite te preslatke cipele?“ Okrenula sam se prema Tini i Sinkleru. „Vi je vidite, je l' tako? Supervampirski vid ili šta već?“ „Ne“, izvinila se Tina.

„Svakako je vidiš. Eno je tamo!“

„Žao mi je, veličanstvo. Ne vidim.“ Utom ju je Sinkler, koji je još zurio, udario u lakat i ona je razrogačila oči. „Da.“ „Vi ste svi ljudi“, rekla je Džesika. „Toliko naprežem oči da me je zbolela glava. Tamo nema ničega.“

„Ima“, odgovorio je Sinkler. „Devojčica. Plava. Krupne oči. Čupava.“

„Ha! Dakle, vidite je?“

„Vidimo je jer si nas primorala snagom volje“, pažljivo je odgovorio. O, kakvo je sad to sranje? „Šta pričaš?“

„Naterala si nas da vidimo“, objasnila je Tina.

„O čemu vi to?“, Džesika je uzviknula.

Tada je Mari briznula u plač. „Prestanite!“, zajecala je. „Mrzim to! Mrzim kada ljudi o meni govore kao da nisam tu!“

„Bog te, dušice, nemoj to da radiš“, brzo sam rekla. „Šta?“, pitala je Džesika.

„Kaže da ne voli kada govorimo njoj kao da nije tu.“ „Reci joj da nam je žao“, odgovorila je Džesika i prevrnula očima.

Mari je još jače zaplakala. „Čujem vas.“

„Džesika, gubi se“, odbrusila sam. „Nema vajde od tebe.“ „Rado! Ne trebaju mi krvopije s halucinacijama. Uostalom, danas nisam stigla da odremam i muka mi je od ovih ponoćnih sastanaka.“ Izmarširala je, zalupivši vrata za sobom.

„Mari.“ Konačno sam počela da se smirujem. Hoću reći, dete jeste mrtvo i sve ostalo, ali nije me namerno uplašila. I tako je malena. „Mari, što mi nisi rekla da si... uh...“

„Zato što sam znala da ćeš biti takva“, odgovorila je kroz plač.

Nisam to mogla da podnesem. Jadno dete! Mrtva i zaglavljena u ovoj prevelikoj kući sa mnom. Zauvek!

Brzo sam prešla sobu, klekla i zagrlila je. I umalo je nisam odmah pustila. Kao da sam zagrlila ledenu skulpturu. Ali sada bar mogu da je dodirnem. „Nemoj da plačeš“, rekla sam na njeno majušno, savršeno, avetinjsko uvo. „Sredićemo to.“

Šmrknula je pa je zagrlila i ona mene. Ima prilično dobar stisak za malo dete. „Ne, nećete. Niko ne može.“ „Mi nismo kao drugi ljudi koji su živeli ovde“, primetio je Sinkler.

Okrenula sam se da ga pogledam i povukla Mari sebi na krilo. „Šta, sada je čuješ?“

„Da. U početku je bila veoma maglovita, ali sada je savršeno dobro čujem i vidim.“ Veoma čudno me je gledao. „Zahvaljujući tebi.“

„O, prestani. Slušaj, Mari, postoji li neki razlog što si zaglavljena ovde? Treba li da nađemo tvoje... ovaj... kosti ili nešto?“

„Ne.“

„Nema problema, nije nam teško da pogledamo.“ „Savršena aktivnost za nedelju uveče“, promrmljao je Sinkler.

Nisam obračala pažnju na njega. Zagrevala sam se za svoj predlog. „Da, pogledaćemo. A kada budemo našli tvoje... kada te budemo našli, priredićemo ti pristojnu sahranu i pravo ćeš u raj!“

„Zakopana sam u prednjem dvorištu“, rekla je. „Ispod ograde s leve strane, pored velikog bresta.“

Trudila sam se da ne povratim. Leševi malih devojčica u mom prednjem dvorištu! Isuse! „Pa... uh... to je...“ Zaista sam ostala bez teksta.

„Mari“, rekla je Tina, čučnuvši kako bi im oči bile na istoj visini, „što si ovde, srce?“

„Čekam mamu.“

„A kada si... kada su ljudi prestali da te primećuju?“ Mari je izgledala zbunjeno. „Imam pet godina“, konačno je odgovorila. „Već dugo imam pet godina.“

Tina je ponovo pokušala. „Koje godine si se rodila?“ „Rođendan mi je u aprilu“, ponosno je rekla. „To je dijamantski mesec! Desetog aprila 1945. godine.“

Usledila je pauza, a onda je Tina obzirno rekla: „Pa... dušice... postoji mogućnost da ti je mama već umrla. Zašto je ne potražiš? Sigurna sam da te čeka.“

„Ona nije umrla“, ozbiljno je odgovorila Mari, ne odvrćajući krupne, suzne oči od Tininih tamnih.

„Otkud znaš?“, bila sam radoznala.

„Zato što sam ja još uvek ovde.“

„I bila si ovde... sve vreme?“

Klimnula je glavom.

„Au“, promrsila sam. Kao onaj mali čudak iz filma Šesto čulo? Vidim mrtve ljude!

Sada ima smisla. Zašto je kuća prelazila iz ruku u ruke. Očajnička želja vlasnika da je prodaju. Cena koja neprestano pada. To što Mari nije htela da jede ili pije sa mnom. To što se uvek vrzma okolo bez obzira na to koliko je sati. Možda je obični ljudi ne vide, ali neki mora da su znali kako nešto nije u redu jer je ova kuća veoma dugo na tržištu.

„Možemo li...“, progutala sam knedlu. „Možemo li da te iskopamo i da te stavimo negde drugde?“

Mari je slegnula ramenima.

Beleška samoj sebi: ŠTO PRE iskopati mrtvo dete i skloniti ga IZ PREDNJEG DVORIŠTA.

„Sve je to veoma zanimljivo“, primetio je Sinkler, „i valjalo bi istraživati, ali imamo posla.“

„Eriče Sinklere, ti bezdušno kopile!“ Stavila sam ruku na usta. „O, sranje, nije to trebalo da kažem. O, sranje, nije to trebalo da kažem!“

Mari je podigla ruku da zakloni osmeh, ali se glasno zakikotala. „U redu je“, rekla mi je. „Znam te reči. Jednom su radnici popravljali nešto u podrumu i jedan je ispustio cementni blok na stopalo...“

„Nema veze, mogu da pogodim ostatak.“

„Nije ništa lično, draga“, Sinkler je nežno objasnio Mari. „Ali moramo se postarati za hitnije stvari.“

„Seronjo“, promrsila sam sebi u pesnicu.

„Ona je tu pola veka“, istakao je. Onda je pogledao pravo u Mari. „Niko te neće zaboraviti.“

„Sve je u redu“, odmah je odgovorila. „Betsi me vidi. Uvek je mogla. A može i da me dodirne. Vратиćeš se, zar ne?“ „Naravno da hoću. Uostalom, nemam izbora. Živim u ovom jeb... ovom mauzoleju. Ali nemoj više da se šunjaš i da me prestravljuješ na smrt, dogovoreno?“

„Hmf. Važi.“

„Jeste zabavno gledati je kako skače“, Sinkler je rekao Mari a ona se na to ponovo nasmejala.

„Čemu žurba?“, pitala sam. „Da li je još neko... uh... da li se još nešto desilo?“

„Nekoliko vampira je došlo u grad da ti iskaže poštovanje“, objasnila je Tina.

„Uf.“

„Izvini. A meci koje sam... ah... našla noćas, odgovaraju onima koje su klinci koristili.“

„Auh.“

„Dakle, moramo ponešto da raspravimo.“

„Tačno.“ Obratila sam se Mari: „Dosadne priče odraslih, izvini. Vратиću se kasnije.“

„Biću ovde“, rekla je bez imalo ironije.

Devetnaesto poglavlje

OSULI su grdnje čim smo izašli iz kuće. „Kako si mogla da ne primetiš da je Mari avet?“, pitao je Sinkler. „Koliko već nedelja živiš u ovoj kući?“

„Hej, imala sam gomilu drugih stvari na umu“, rekla sam u svoju odbranu. „Šta, zar je trebalo da ispitujem petogodišnjakinju? Uostalom, nije mi rekla.“

„Ali zar nisi opazila da je uvek isto obučena?“ „Očigledno nisi viđao mnogo dece. To mogu biti tvrdoglava, mala, mušičava bića. Do đavola, kada sam išla u drugi razred, nosila sam isti par cipela po dva meseca.“ „Priznajem, nikada nisam očekivala da ću videti išta slično“, rekla je Tina kada smo se nagurali u Sinklerov sportski automobil. Bar nije crven. Za ćutljivog mrtvog tipa ume da bude napadan govнар. „A veoma dugo živim.“

„Šta da vidiš? Duha? Da, to svakako jeste čudno. Čoveče, još se ježim.“

„Pokušaj da se pribereš“, posavetovao me je Sinkler i upalio motor, koji je počeo glasno da prede. „Neprikladno je da se kraljica nemrtvih plaši duhova.“

„Mora da sam propustila taj memorandum“, progundala sam.

„Ja do sada nisam videla duha“, primetila je Tina.

„Ni ja“, dodao je Sinkler. Izašao je u rikverc bez gledanja. Pravi se važan.

„Stvarno? Ali vi ste mnogo mrtviji od mene.“ Hmm, to nije ispalo kako je trebalo. „Hoću reći, tu ste duže.“ Mnogo, mnogo duže.

„Samo kraljica može videti mrtve - sve mrtve - i razgovarati s njima. I, ako ona to odluči, to će svojstvo steći njeni sledbenici.“

„Ozbiljno? Ha. Otkud znaš?“

„Predskazano je“, istovremeno su rekli.

Onda je Tina dodala: „Piše u Knjizi mrtvih: 'Kraljica će poznavati mrtve, sve mrtve, i oni se nikada neće skrivati od nje niti imati tajne pred njom.' Tako nekako.“

Umalo nisam udarila u krov. „Zaboga. Zaboga.“ Sinkler samo što nije sleteo s puta, a Tina se zgrčila, ali bila sam previše ljuta da bih marila. „Tako mi je muka od toga! Nešto sasvim čudno mi se dogodi, a vi samo ponavljate: 'O, da, i to piše u Knjizi mrtvih, zar smo zaboravili da ti spomenemo?' Pa, neće moći. Odmah ćemo sest i

pročitati groznu knjigu od početka do kraja. Gde je? Je l' u hotelu? Hajde odmah da je uzmemo.“

„Ne možemo“, odgovorio je Sinkler.

„Zašto ne?“

„Zato što ćeš poludeti ako pročitaš previše odjednom.“

„O, to je tvoj izgovor za sve“, odbrusila sam. Prekrstila sam ruke na grudima i nisam razgovarala s njima sve dok nismo stigli u hotel.

TRI neproduktivna sata kasnije, besno sam se popela na prilaz, uletela u kuću i odmah se bacila ničice na kauč u predvorju.

„Kakva jebena katastrofa“, promrmljala sam u jastuk.

„Šta je bilo?“, oglasio se Mark, negde s moje desne strane. „Jesi li dobro?“

„Nisam.“

„Promeniće mišljenje“, Tina se izvinila u moje ime. „Samo joj treba malo vremena.“

„Ha!“

„Šta nije u redu?“, čula se Džesika, koja je žurila niza stepenice. Neverovatno! Tačno znam gde se ko nalazi, iako ih ne vidim. Neverovatno je i to što me čekaju iako samo što nije svanulo. Takođe je neverovatno što ovaj kauč star osamdeset godina miriše na kokice. „Da li je još neko ubijen?“

„Ne“, odgovorila je Tina. „Sreli smo se noćas s vampirima koji su nedavno došli u grad. Nije... ah... dobro prošlo.“

„Baš tako“, dodao je Sinkler i seo pored mene. „A to je veoma zanimljivo.“

Prevrnula sam se i prostrelila ga očima. Zanimljivo, do mojega. „Kako?“

Vampiri - petoro ili šestoro - davali su sve od sebe da me ignorišu i bilo je toliko proketo ledeno u sobi od njihovih neprijateljskih vibracija da sam se tresla.

O, bili su puni poštovanja prema Sinkleru. Svi su ga nazivali „moj kralju“ ili „Vaše veličanstvo“, ali meni se niko nije obratio.

„Samo su zavidni“, rekla je Tina pre nego što je Sinkler stigao da odgovori. Sela je na stolicu preko puta kauča - ovo predvorje kao da je četvrta dnevna soba - i saosećajno me pogledala. „Nijedan vampir u ljudskoj istoriji nije mogao da radi ono što ti možeš.“

„Pa?“

„Betsi, nosiš krst oko vrata kao svakodnevni nakit! I ja jedva mogu da te gledam.“

„E, zbog toga mi je lakše.“

„Znaš šta sam htela reći“, nežno je nastavila. „A u njihovu odbranu dodajem da se sve prebrzo dogodilo. Mnogi su bili pod Nostrom više od stotinu godina. Ti si na vlasti samo tri meseca.“

„Kao i Sinkler“, istakla sam. „A niko nije bio leden prema njemu.“

„Uh“, samo je toliko Tina rekla.

„Oni su kreteni, ali to si znala“, umešala se Džesika. „Zašto te to odjednom pogađa?“

„Dobro pitanje. Ne znam. Ovo je bila teška nedelja. I zaboravila sam da je trebalo da radim noćas. Već sam drugi put uprskala u Mejsisu. Moj šef nije zadovoljan. A oni - drugi vampiri - bili su veoma hladni prema meni. Osećala sam se kao na Antarktiku u toj hotelskoj sobi.“ „U stvari, to veoma obećava“, primetio je Sinkler. „Imamo motiv.“

„Šta? Imamo?“

„Zanimalo me je kako će se vampiri koji nisu iz grada odnositi prema tebi, i zato si nam bila potrebna noćas. A očigledno je da si izazvala mnogo ogorčenosti u vampirskoj zajednici.“

„Gomila plačipičaka.“

„Pretpostavljam da je neko ponudio nagradu za tvoju glavu. Zapravo...“ Zastao je - svi su mu posvetili punu pažnju i to ga je verovatno iznenadilo. „Zapravo, verujem da su ta ubistva deo zavere da se ti skloniš s puta.“

„Šta?“, jednoglasno smo povikali Mark, Džesika i ja. Tina je trljala oči. „O, sranje“, tiho je proslovila. „Da, uklapa se, zar ne?“

„Jesu li zato sve ostale žrtve bile žene?“, Mark je bio sumnjičav.

Džesika je uskočila: „Ali zašto su ubijali druge vampirice?“

„Da se vežbaju“, odgovorila je Tina. „Krčili su put do tebe, veličanstvo.“

„Ništa gore od toga nikad nisam čula!“ Užasnuto sam sela. „Ne možete biti u pravu. Nema šanse!“

„Zapravo, potpuno ima smisla“, tiho je rekla Džesika.

„Ne. To je... to je prosto pogrešno. Imam bar trideset argumenata da to osporim.“ Ubijaju kako bi stekli naviku? Krče put do mene? Odjednom me je preplavila krivica. Sirota Dženifer! Čak nije bila ni

prava žrtva; bila je vežba. „Nostro je bio na vlasti oko milijardu godina i niko nije pokušao da ga ucmecka. Ja sam tu od proleća i otvorena je sezona lova?“

„Jednom rečju - jeste.“

„Ali...“

„Mnogi vampirimisle da ih ugrožavas“, istakla je Tina. „Ti ideš svojim putem. Ne tražiš zaštitu. Nisu ti potrebne ovc... ah, ljudski prijatelji. Mi moramo da se hranimo svakog dana, veličanstvo. Svakog dana. A ti, koliko vidim, možeš da izdržiš celu nedelju bez hrane.“ Zapravo, rekord mi je deset dana, ali to se nikoga ne tiče. „Otporna si na sunčevu svetlost...“

„Ako sam toliko otporna, kako to da se srušim ko klada čim grane sunce?“, progundala sam.

„Svako nekad mora da se odmori“, odgovorio je Sinkler, uspevajući da istovremeno zvuči samozadovoljno i umirujuće.

„Krstovi i sveta vodica“, Tina je nastavila da nabraja. „Čudovišta, koja nisi ti stvorila, slušaju svaku tvoju reč. Imaš bogatog zaštitnika. Kralj...“ Zastala je i kao da je preoblikovala ono što je htela da kaže jer je završila sa: „I kralju si draga.“

Da, kao što je vuku draga presna govedina. „Pa? Šta ih briga? Ne može se reći da se previše petljam u vampirsku politiku.“

„Ne još“, istakao je Sinkler.

„Uf. Ovo je odvratno. Potpuno odvratno. Svi vampiri me mrze i svi pokušavaju da me ubiju!“

„Uopšte nije tako“, Sinkler je potpuno ozbiljno opovrgnuo. „Međutim, to nas dovodi do ključne tačke - potreban ti je čuvar. Ljudi danju i odani vampiri noću. Gospodar koji povlači konce svakako neće uskoro odustati.“

Ovo postaje sve bolje i bolje. Da sam još živa, imala bih strahovitu glavobolju. Ponovo sam se bacila na kauč i uzdahnula. „Sve mi je to neverovatno.“ Lagala sam. Tina je u pravu. Sve se zaista uklapa i to ne sluti na dobro.

„Neka Sara bude u tvojoj blizini“, rekla je Tina posle duge tišine.

„Slažem se. Ona je sumnjiva.“

„Ona je lujka, eto šta je. Šta ćemo da radimo?“ Pokrila sam oči rukama. „O čoveče, stvarno moram odavde.“ Skočila sam s kauča i

počela da koračam tamo-amo. „Ovo je najšugavija nedelja otkako sam umrla, kunem se bogom!“ „Hoćeš da odemo u Raj?“

Ta me je ponuda dirnula i iznenadila. Džesika ne podnosi odlazak u šoping, a mrzi Tržni centar Amerika. Pretpostavljam da gledanje izloga nije toliko zabavno kada možeš šest puta da kupiš sve što je u njima. „Ne. Uostalom, ne možemo... sada je, kao, tri ujutru. Tržni centar je zatvoren. Čak su i kafići zatvoreni.“

„Mogli bismo na kuglanje“, vedro je predložio Mark. „Na pet minuta odavde ima veoma dobra kuglana koja radi dvadeset četiri sata.“

„Kug... kuglanje?“ Soba se okrenula oko mene. Sela sam pre nego što se srušim - gotovo u Sinklerovo krilo. „Misliš... u... u iznajmljenim patikama?“

„Šta ti je?“, breknula se Džesika na Marka. „Pokušavaš da je uznemiriš još više?“

„Jebote, izvini! Zaboravio sam koliko je čudna kad je reč o obući.“

„Biću dobro“, tiho sam rekla kada je Sinkler počeo da me hladi jastukom s kauča. „Za tili časak.“

„Gospodar koji povlači konce ne mora da ti odrubi glavu“, primetio je Mark. „Dovoljno je da ti navuče polovne cipele. Sama ćeš umreti od očajanja.“

Sinkler se nasmejao. Otela sam mu jastuk i tresnula ga njime po licu.

Dvadeseto poglavlje

Kada sam konačno otišla u svoju sobu, Mari me je čekala. Bilo mi je drago što je vidim - nekoliko pitanja za nju palo mi je na um otkako smo otišli. A uradiću gotovo bilo šta, čak ću ispitivati duh devojčice iz obdaništa, samo da skrenem misli od *du jour* problema.

„Još zaposedaš moju sobu, a?“

„Nije tačno! Samo mi se sviđa ovde.“

„Uh. Slušaj, htela sam da te pitam, kako si... uh... kako si postala to što si?“

Namrštila se i između obrva joj se pojavila slatka uspravna crta. „Au. Niko me to ranije nije pitao. Naravno, niko nije stvarno pričao sa mnom dok nisi ti došla.“

Da, čitava ta lakrdija s kraljicom nemrtvih donosi svakakve olakšice. Na silu sam se osmehnula kada je nastavila. „Pa, moja mama je

radila ovde. Spavale smo u Džesikinoj sobi. Znaš, kada mama završi posao. Jednom je došao zli čovek. Čula sam ga. Rasanila sam se, istrčala i videla da mi povređuje mamu. Otrčala sam do njega da ga šutnem i on me je zaista jako bacio. Posle toga niko više nije mogao da me vidi.“

Mora da je udarila glavom i umrla, pomislila sam. A onda je drkadžija koji ju je bacio kao novčić zakopao njeno telo u prednjem dvorištu. Šteta što ga niko nije video i pozvao pandure.

A zašto me to kopka? Ima nečega u tome, a ja prosto ne mogu da proniknem. Prokletstvo! Zašto sam dobra riba umesto da sam genije? Uglavnom mi ne smeta, ali u ovakvim noćima...

„Pa“, konačno sam izustila jer, zaista, šta sam mogla reći? „Hvala. Samo sam se pitala.“

„Volela bih da moja mama dođe. Mnogo mi nedostaje.“

Nedostaje joj šezdeset godina! Jadno dete. Čudno što je to zadržava u kući u kojoj je ubijena. U knjigama duh nema mira dok ne izvedu ubicu pred sud ili tako već nešto, ali ovaj duh samo visi tu i čeka svoju mamu.

Počeću da urlam za minut.

„Hoćeš da vidiš moju novu haljinu?“, konačno sam je pitala, očajnički želeći da promenim temu. „Kupila sam je na rasprodaji. Sniženo šezdeset odsto!“

„Naravno.“

Dok sam pravila improvizovanu modnu reviju za Mari, dobila sam genijalnu ideju. *Ja* ću biti njena mama! Ne mogu da imam svoju decu - više ne mogu da piškim, a kamoli da ovuliram. Ali mogu da se staram o Mari i možda joj neće toliko nedostajati njena mama kada se bude navikla na mene.

To je najveselija zamisao od svih koje mi se odavno motaju po glavi. Ta činjenica „nikada nećeš imati bebu - nikada“ prilično me je mučila. Ne stalno, ne svakog dana. Ali povremeno bi ta mračna misao izronila i uhvatila me nespremnu.

Nije da želim bebu po svaku cenu. Ne bilo čiju, a svakako ne Sinklerovu. Kao da bi on mogao da me napumpa svojom mrtvom spermom. Ali ipak. Bilo bi lepo da bar znam kako sam kadra da rodim.

Ali sada *imam* alternativu. Ja ću... ja ću... usvajaću duhove!

Pa, dobro. Kao svaki plan, i ovaj valja razraditi. Šta mari - imam vremena.

SLEDEĆE večeri Džesika i ja smo se parkirale ispred kuće mog oca. Prevelika je za dve osobe, ušuškana u mondenskom predgrađu Edina i preskupa za tržište nekretnina. Zbog toga je savršena za moju maćehu Antoniju Tejlor, to jest Antu.

„Kladim se da oni nemaju termite“, promrmljala sam dok sam zurila u kuću.

„Molim?“

„Nema veze.“

Izašle smo iz kola i pošle prema ulaznim vratima. Pre nego što je Džesika pokucala, položila sam joj ruku na rame i rekla: „Unapred se izvinjavam za sve što će moja maćeha reći i sve što otac neće reći.“

„U redu je.“

„Hvala što si došla sa mnom.“

„Nema problema. Radujem se tome“, slagala je. Obe smo znale da će veče biti grozno.

Održavao se tradicionalni roštilj kod Tejlorovih za Četvrti juli. Zbog očevog mahnitog poslovnog rasporeda - on je generalni direktor kompanije koja proizvodi sundere - zakazali su ga za osamnaesti jul.

Anti je ta zabava bila prilika za razmetanje te su razni ljudi bili pozvani: bogati, siromašni, saradnici, članovi porodice, prijatelji, političari. Džesika je dobila pozivnicu samo zato što je bogata, to je poništavalo činjenicu da je crnkinja.

„Ozbiljno“, ponovila sam i zakucala. „Veoma mi je žao.“

„O, opusti se. Misliš da će mi ponovo ponuditi prženu piletinu i lubenicu?“

Zajaukala sam pa se osmehnula na silu kada je maćeha otvorila vrata.

Prebledela je kada me je videla. To nije bilo neoubičajeno ponašanje - bila bih zaprepašćena da se osmehnula. Ili čak da je ostala bezizražajna. Nikada nisam mogla da joj oprostim što je rasturila brak mojih roditelja, a ona meni ne može da oprostimo što sam se vratila iz mrtvih. Zbog toga su praznici neprijatni, blago rečeno.

„Srećan Četvrti juli“, učtivo sam rekla.

Anta je klimnula glavom. „Džesika. Hvala što si došla.“ Ostavila je otvorena vrata i odmarširala.

„Ona misli da se zoveš Džesika“, glasno je prošaputala Džesika.
„Veoma smešno.“ Pošla sam u kuću za Antom. Tamo je, na moje potpuno zaprepašćenje...

„Mama?“

„Zdravo, dušo!“ Mama je spustila svoje piće - viski i soda rekla bih po mirisu - i zagrlila me. Kao da me je obujmio jastuk koji miriše na cimet i narandže. „Nadala sam se da ćete doći.“ Zdušno me je poljubila u obraz pa zgrabila Džesiku i ponovila ceo tretman s njom.

Džes joj je oduševljeno uzvratila zagrljaj. „Profesorko T! Otkud vi ovde?“

Opravdano pitanje. Anta prezire moju majku, a to osećanje je obostrano. Uvek se trude da ne budu ni u istom gradu, a kamoli u istoj sobi u istoj kući. Nisam mogla da zamislim zbog kakvih je bizarnih okolnosti moja majka u kući mog oca.

„Zar se ne sećaš? Unapređena sam prošlog meseca!“

„Naravno, sada si šef katedre.“ Moja mama je profesorka na Univerzitetu u Minesoti. Njena specijalnost je građanski rat, još uže, bitka kod Antitama. Zev. „Naređuješ svim onim malim profesorskim šmokljanima.“

„Zbog čega sam dostojna“, objasnila je mama, smejući se, „pozivnice za roštiljsku svečanost kod Tejlorovih.“ Protrljala sam slepoočnice. Anta ne zna za granice kada je reč o penjanju na lestvici. Sada poziva profesore istorije! To nema smisla. Moronka. Profesori se gotovo nikada ne obogate. A mogu biti smrtno dosadni na zabavama. Naravno, to ne važi za moju mamu. Ali ipak.

„Hvala bogu“, rekla je Džesika. „Neko s kim mogu da razgovaram a da me ne smatra za kućnu pomoćnicu.“ „Ćuti, Džesika, niko ne misli da si služavka. Osim... pa, nema veze.“

„Divno je što smo se srele“, konačno sam rekla.

Mama je zatreptala nagore prema meni. Viša sam od nje još od sedmog razreda. „Šta nije u redu?“

„Loša nedelja“, odgovorila je Džesika, uhvativši konobara za lakat i oslobodivši ga čaše vina. „Politika nemrtvih. Znate već.“

„A kako je Erik Sinkler?“

„Dosadan“, odvratila sam, zgrabivši drugog konobara. Ovaj je nosio bladi meri. Otpila sam gutljaj i namrštila se. Da mi se dočepati

budale koja je pomislila kako je dobro upropastiti sok od paradajza votkom i ljutim sosom. „Nadmen. Mrzak. Ne sluša. Dolazi nepozvan.“

„Kralj vampira“, promrmljala je mama. Pokušala je da imitira požudan pogled, ali samo je izgledala kao iz reklame za tablete protiv želudačne kiseline i to na slici „pre“. Moja mama je niska, punačka i ima sedu, kovrdžavu kosu.

Izgledala je kao baka s televizije i kada je bila u tridesetim. „Prilično mu je stalo do tebe, šećeru.“

„Povraća mi se“, odvrtila sam i iskapila koktel. Uzela sam šolju punča s poslužavnika još jednog konobara - zaboga, koliko li je konobara Anta unajmila? Za opušten roštilj? „Ovaj... možda bi trebalo da uspориš, mila? Voziš, zar ne?“ „Mama, da li znaš posle koliko se alkohola vampir napije?“

„Pa, ne.“

„Ni ja.“ Prava noć da saznam! Dokrajčila sam i punč pa ispila ostatak Džesikinog vina. „Je l' neko video mog tatu?“ „Eno ga u uglu s gradonačelnikom. Srećno ako hoćeš da ga pomeriš odatle. Dušice, da li ti je zaista toliko teško? Hoćeš da dođem kod tebe na nekoliko dana?“

Zaista sam se stresla. Samo mi je još to fali - da mi mama pruža podršku dok me jure Sinkler i Džon, Gospodar koji povlači konce pokušava da me proburazi i duh mrtvog deteta trčkara po mojoj sebi, pevajući dečje pesmice dok ne pomislim da ću poludeti.

„Možda sledećeg meseca, profesorko T“, brzo je odgovorila Džesika, videvši da ću se onesvestiti od stresa. „Trenutno je samo... komplikovano.“

„Nema veze, mama“, rekla sam što sam opuštenije mogla. Moja majka, za razliku od nekih roditeljskih figura koje mogu da spomenem, potpuno podržava moj nemrtvi status i daje sve od sebe da mi pomogne. Zapravo, drago joj je što sam vampirica; rekla mi je da ne brine da li ću ovih dana biti napadnuta, silovana ili išta slično. Nije ona kriva što mi je život tako neverovatno - koju je ono reč Džesika upotrebila - komplikovan. Da, kao što je komplikovana pustoš koja ostane iza tornada.

„Mislim da sam pozvana iz još jednog razloga“, nastavila je mama, spustivši glas. „Tvoja maćeha izgleda kao da će pući zbog neke tajne. Pretpostavljam da će večeras biti Velika objava.“

„Uf.“ Joj, šta, šta sad? Nagovorila je tatu da joj kupi avion kojim će ići u kupovinu? Pokušava da organizuje još jedan dobrotvorni ples? „Ne možemo sada da odemo, pretpostavljam?“

„Nismo morale ni da dođemo“, istakla je Džesika. Slegnula sam ramenima. U aprilu, kada sam tek ustala iz mrtvih, moj tata mi je jasno stavio do znanja da me smatra mrtvom, pa kad već nisam lepo vaspitana da ostanem mrtva, neka ga se klonim. A ja sam njemu takođe veoma jasno stavila do znanja: njegova sam ćerka i njegova je dužnost da me voli, mrtvu ili nemrtvu. Otada smo održavali nelagodno primirje. Bila sam ovde na uskršnjoj večeri pre dva meseca i sada sam došla na julski roštilj. Svidelo mu se to ili ne.

„Jesi li... ovaj... jela večeras?“

„Dobro sam, mama. Ne brini zbog toga.“

„Imam ideju. Odmah se vraćam.“ Brzo se uputila u kuhinju, oličenje punačke svrsishodnosti i brzine.

„Potpuno mi je nezamislivo da tvoja maćeha pozove tvoju majku na zabavu.“

„Još je neverovatnije što je mama došla!“

Džesika me je značajno pogledala. I pored graje iz kuhinje, čula sam kako je neko uključio blender. „Naravno da je došla. Htela je da bude sigurna da će se tvoj tata i Anta lepo ponašati prema tebi.“

Osmehnula sam se prvi put te večeri. Džes je verovatno u pravu. Moja mama izgleda prijatno, ali ume da se pretvori u pitbula ako misli da sam u opasnosti.

Pre nego što smo nastavile da nagađamo, mama se vratila s napitkom koji je izgledalo kao milkšejk od crne čokolade.

„Pečena govedina“, poverila mi je i umalo nisam ispustila čašu. „Pomislila sam da bi mogla da piješ, budući da ne možeš jesti čvrstu hranu...“

„Hmmm“, rekla je Džesika, gledajući moj goveđi šejk. „Izvinite, dame, trebalo bi da sednete.“ Konobari su nas ispratili do velikog stola u trpezariji. Zanimljivo - Anta nas je postavila blizu čela stola, za kojim su bili ona i moj tata. Čudno! Uglavnom je htela da budem što dalje od nje. Do đavola, stavljala me je za dečji sto do moje dvadeset šeste godine.

„Ćao, tata“, rekla sam kada je seo blizu mene. Nesigurno mi se osmehnuo i slučajno oborio svoju vinsku čašu. „Darene“, mama mu

se uljudno obratila. „Lepo izgledaš.“ Moj otac je zagladio kosu koju je terao da mu pokrije ćelu dok mu je konobar podizao čašu i brisao mrlju od vina. „Hvala, Eliz. I ti. Čestitam na unapređenju.“

„Hvala. Zar Betsi ne izgleda dražesno?“

„Uh, da. Dražesno.“

„Hvala, tata“, zajedljivo sam odvratila.

„Antonija“, nastavila je mama dok je Anta približavala svoju stolicu serijom kratkih cimanja, „divna zabava.“ „Hvala, gospođo Tejlor.“

Ha! Moja mama, iz tvrdoglavosti i inata, nije ponovo uzela devojačko prezime nakon što ju je tata šutnuo. „Profesorka Tejlor“, mama ju je umilno ispravila. „Džesika“, rekla je Anta. „Kako si?“

„Dobro, gospođo Tejlor.“

„Čula sam da si prodala svoju kuću u centru... neki moji prijatelji je umalo nisu kupili. Gde sada živiš?“

„U velikoj kući u Aveniji Samit“, otvoreno je odgovorila, znajući da će moja maćeha izludeti od ljubomore. Anta godinama pokušava da se domogne velike kuće u Aveniji Samit. Ali, koliko god moj tata bio dobrostojeći, to je bilo izvan njihovih mogućnosti. Mama je sakrila osmeh kada je Džesika nastavila. „Naravno, prevelika je za nas, ali snalazimo se već nekako.“

„O... ovaj... Betsi živi s tobom?“

„Naravno. Mi smo cimerke. Zajedno s Markom, našim drugarom, koji je gej.“ Anta pati od strahovite homofobije. „Trebamo više prostora zbog svih vampira koji navraćaju.“ I od užasne vampirofobije.

Mama je otpuhнула u svoju čašu. Kako je već uobičajeno na takvim zabavama, niko nije čuo šta je Džesika rekla, tako da nije odala moju tajnu. Pored toga, zvučalo je neverovatno, čak i meni.

Podigla sam svoju čašu s pečenom govedinom i pomirisala. Ne miriše loše. Zapravo, miriše prilično dobro. A čaša je bila umirujuće topla.

„Hoćeš da im ispričaš naše novosti, Toni?“, pitao je tata, koji se još mrštio zbog Džesikine izjave.

„Novosti?“, uljudno je pitala mama.

„O, da.“ Prvi put te večeri, maćeha je pogledala pravo u mene. Snaga tih plavih očiju (sočiva), plave kose (blajhana) i crvenih usana (pune botoksa) naterala me je da brzo ispijem čašu s pečenom

govedinom. Šteta što nije bilo i malo džina u njoj. „Daren i ja imamo uzbudljive novosti. Zasnivamo porodicu.“

„Zasnivate...?“ , zbuđeno je pitala moja mama.

Džesika se razrogačila. „Hoćete reći da ste...“

„Trudna“, dopunila ju je Anta, a glas joj je bio pun trijumfa i mržnje. „Porodiću se u januaru.“

Nagnula sam se i povratila čitav šejk od govedine u mamino krilo.

Dvadeset prvo poglavlje

„KAKO je mogla?“, zakukala sam. „Kako je mogla!“ „Ljubomorna je na tebe“, otvoreno je rekla Džesika. „Od dana kada se uselila u kuću tvog tate. Verovatno je pomislila da te se rešila u aprilu. Ali bila si suviše glupa da ostaneš mrtva. Zato je odlučila da rodi dete i time dobije onoliko pažnje koliko i ti.“

Da, to je Anta. U potpunosti.

„Priznajem, iznenađena sam“, dodala je mama. „Nisam očekivala da će Antonija poći tim putem.“ Odjednom se nasmejala. „Jadan tvoj otac!“

„Zaslužio je to“, odgovorila sam. Bila sam skljojkana na suvozačkom sedištu i molila se da umrem. Odbila sam da vežem pojas. Trenutno bi mi dobro došao let kroz šoferšajbnu. „On ju je izbarao. On se oženio njome.“

„I otada plaća zbog toga, Elizabet“, odvratila je mama svojim glasom „ne raspravljaj se sa mnom“. „Vreme je da odrasteš i pomiriš se s tim. Ako ja nisam više ljuta, zašto si ti?“ „Ćuti.“

„Molim, mlada damo?“

„Rekla sam da smo stigli. Tu smo.“

Mama je uskliknula kada smo skrenuli na prilaz. Nisam je krivila. I ja sam se još povremeno pribojavala da će me izbaciti iz kuće kad god odem dalje od glavnog hodnika.

„O, Džesika, kako je divno! Pretpostavljam da je besmisleno skupo.“

„Jeste“, skromno je odgovorila.

„Blagi bože! Kakva palata!“

Mrzovoljno sam uočila da Džesika uživa u tome. Nisam ništa rekla, iako mi je bilo navrh jezika. Džesikini roditelji su poginuli kada je bila

dete. Moja mama je osoba najbliža majčinskoj figuri koju je imala i Džes ju je obožavala.

„Dodite gore. Daću vam donji deo trenerke.“ Naravno, mamina suknja bila je uništena. Goveđi šejk, žuč i kašmir... nisu najbolja kombinacija.

„Zaista nije pot...“

„Šta, vratićeš se kući u hulahopkama? O'ladi malo. Dođi.“ „Vampiri su tako osetljivi“, mama je prošaputala Džesiki. „Čujem vas“, otresla sam se.

„Stvarno?“

„Užasno nervira“, promrmljala je Džesika. „Ne mogu ni da prdnem na drugom spratu a da Bets ne čuje u prizemlju.“ „Zaboga.“

Čim smo ušle u predvorje, Mark je prošao pored nas noseći bokal ledenog čaja. „Zdravo, profesorko T. Hej, vas dve ste došle u pravom trenutku! Stigli su vam gosti.“ „Koji gosti?“

„Uf, da vidimo.“ Mark je počeo da ih nabraja na prstima slobodne ruke. „Dvoje Blejd ratnika, vampirski kralj, vampirica koja ga je stvorila, lokalni parohijski sveštenik i još jedna vampirica. Sara nešto.“

„Sjajno“, pobunila sam se. „Jesam li ja jedina koja se najavi pre nego što ode u nečiju kuću?“

„Izgleda da jesi“, odgovorio je Sinkler, pojavivši se niotkuda kao i obično. Mama je poskočila. Kao i ja. „Profesorko Tejlor. Radujem se što vas ponovo vidim.“

Mama samo što se nije onesvestila kada je Sinkler obema rukama uzeo njenu i naklonio se poput mrtvog šefa sale. „O, Vaše veličanstvo. I meni je drago što vas ponovo vidim.“

„Erik, molim vas, profesorko Tejlor. Na kraju krajeva, vi niste moja podanica. Šteta“, uzdahnuo je.

„A vi mene morate zvati Eliz“, odvratila je.

„A ja moram da povratim. Ponovo“, objavila sam. „Hoćete li vas dvoje prestati zaneseno da se gledate bar pet sekundi?“

„Oprostite mojoj ćerki“, rekla je mama, ushićeno gledajući Sinklera u oči. „Uglavnom je mnogo prijatnija. Imala je tešku noć.“

„Naravno, budući da je vaša kći, očekujem velika dela od nje.“

„O, Eriče! To je baš slatko. Betsi mi nikada nije rekla da vi...“

„Ma slušajte, vas dvoje! Ponovo ću povratiti. Prestanite.“ „I ja ću“, dodala je Sara. Okrenula sam se. Stajala je u hodniku ispred druge dnevne sobe. „Ako smo završili za večeras, krenula bih.“

„Nismo“, odgovorio je Sinkler.

„Jesmo“, rekla sam u istom trenutku. „Što lepo svi ne odete? Nisam raspoložena.“

„Oraspoloži se. Imamo ozbiljna posla.“ Led u njegovom glasu istopio se kada se okrenuo prema mojoj majci s nedužnim izrazom lica. „Ozbiljna vampirska posla, draga gospođo, inače bih, naravno, insistirao da nam se pridružite. Dobro bi nam došao britak um kao što je vaš.“ „Hoću da idem!“, uzviknula je Sara. Zaista je vikala! Mislila sam da samo ja vičem na Sinklera. „Hoću da idem odmah!“

„Šta ti je?“, upitao ju je Mark. Bokal s ledenim čajem oznojio se poput Raša Limboa u julu i kapi su curile na pod. Potražio je komad nameštaja koji nije star dve stotine godina da ga spusti, ali uzalud. Stoga je natmureno nastavio da drži bokal. Beleška samoj sebi: Kupiti podmetače. „Čuo sam da ne voliš ovu kuću. Zašto?“

„Ako baš moraš da znaš“, odvrtila je Sara, sekući svaku reč - delovalo je kao da bi tako odgrizala Marku prst po prst. „Imala sam ćerku. I ona je... pa, umrla je.“

Ovde. U ovoj kući. Ne želim da pričam o tome i ne želim da budem ovde.“

Zakoračila je pravo u Sinklerovo naručje. Zaista sam čula kako su mi mišići u vilici škljocnuli koliko sam otvorila usta.

„Ti si šta?“ povikala sam.

„Dete? Plavokosu devojčicu?“ oštro je pitao Sinkler. Odgurnula sam ga ramenom. „Da li se zove Mari? Nosi li trake kako joj kosa ne bi padala u oči? I dvobojne cipele s nazuvcima. I kombinezone?“

Sara je briznula u plač. To me je zapanjilo više nego kada je vikala na Sinklera. „Znaš za nju? Otkud znaš? Ko ti je rekao? Nemoj da pričaš sa mnom o njoj, ne želim da to radiš!“ „Sara, ona je zakopana u prednjem dvorištu!“

„Ona je šta?“, oštro je pitala Džesika. „Ponovo zaboravljaš da deliš, mrtva curo.“

„Hajde!“ Pokazala sam na stepenice. „U vampirsku spavaću sobu!“ Munjevito sam se okrenula, zbog čega mama umalo nije pala. Mora da sam se ponovo kretala prebrzo da bi me mogla pratiti. „Mama,

moram odmah da se postaram za to, važi? Razgovaraćemo kasnije, važi? Ali ovo je važno. U redu?“

„Naravno.“ Zagrlila me je. „Idi i obavi svoju dužnost.“ „Mama.“ Oslobodila sam se. „Sramotiš me pred drugim vampirima.“

Pojurila sam uza stepenice.

ULETELA sam u svoju spavaću sobu s previše ljudi za petama. „Mari!“, zauralala sam. „Mari, dođi!“

Polako se pojavila. Nikada nisam videla da to radi i, moram vam reći, bilo je čudno. Isprva sam mislila da nije na stolici, ali onda je stolica poprimila plavkastu boju po ivicama. Tada se ukazala maglovita Mari kako sedi na njoj, a onda i normalna Mari.

„Šta?“, pitala je, izgledajući zbunjeno. Onda je pogledala iza mene i razrogačila oči. „Mama!“

Okrenula sam se. Sari će biti potrebna moja pomoć. „Saro, možeš videti duha ako...“

Gurnula me je na Tinu kada je pojurila napred. „Bubice!“ Tina me je ispravila i promrmljala: „Bubice?“ u istom trenutku. Osećala sam Sarin bol, pa sam suzbila podrugljiv kez.

Sara je pokušala da zagrlji Mari, ali je samo pala na stolicu. To nije sprečilo predavanje. „Mama, gde si bila? Toliko sam te čekala!“ Mari je stavila ruke na kukove - bila je oličenje uvređene strpljivosti.

Sara je uzmakla i umesto da odgovori, još jače je zaplakala.

„Mari, kako je izgledao čovek koji te je bacio?“, pitao je Sinkler.

„Nemoj to da je pitaš“, naredila je Sara. Glas joj je još bio promukao, ali probudio se materinski zaštitnički instinkt. Bio kralj ili ne, Sinkler neće povrediti njeno dete. Zaista mi se dopala zbog toga. Osetila sam se loše što sam je prečesto otpisivala kao hladnu lujku. „Uostalom, nema ni potrebe. To je bio Nostro. Nju je ubio. A mene je preobratio.“

„A bila si ljuta na mene zato što sam ga ubila?“, zgranuto sam pitala.

„To je... komplikovano“, odgovorila je mojom najneomiljenijom reči te nedelje.

Čula sam tras i okrenula se da vidim - Tina je podigla stolicu i odvalila joj nogu. „Prestani s tim, to sigurno ima šestocifrenu vrednost“, naredila sam. „Pa, šta sad? Hoću reći, one su ponovo zajedno.“ Da li to znači da će se Sara useliti kako bi bila s Mari?

Sranje, nadam se da neće. Ako dozvolim jednom vampiru da se useli, moraću sve da ih primim!

Sara je prolazila rukom kroz Marinu glavu.

„Mama, hajde. Zašto traje toliko? Hajdemo!“

Sara se okrenula prema meni. Ostarila je deset godina za deset sekundi. Lice joj je bilo izmoždjeno i još je jecala. „Betsi, kraljice moja, učini mi nešto.“

„Reci.“

„Da li je... Čula sam da misliš kako mi, vampiri, imamo dušu..“

„Uh...“ Kuda to vodi? Počela sam da naslućujem nešto zaista loše. „Istina. Hoću reći, tako mislim.“

„Dakle, istina je“, odgovorila je Sara. „Ti si kraljica. I tvoja volja je naša volja. Tako piše u Knjizi mrtvih.“

Opet ta knjiga. „Dobro. Hoću reći, naravno, kako god kažeš.“

„Da. Dobro.“

Začutila je, kao da skuplja hrabrost da nešto izjavi. Da je ljudsko biće, verovatno bi sada udahнула da se pribere.

„Onda moram da te zamolim za uslugu. Volela bih da me ubiješ. Odmah.“

Dvadeset drugo poglavlje

„HOĆEŠ da uradim šta?“

„Ja ću“, brzo se umešala Tina. Shvatila sam da noga stolice koju drži može da posluži kao odličan kolac. Prokletstvo! Tri koraka ispred mene, kao i uvek. „Kraljica ne bi trebalo da obavi tako nizak zadatak.“

„Uh... još mi je teško da vas pratim...“

„Nizak zadatak?“ Sarine oči su zaiskrile. „Moja smrt nije niska! To će me ponovo ujediniti s mojom krvlju i mesom, koje mi je bilo oduzeto ovih pedeset godina.“ „Društvo?“

„Samo sam mislila... kraljica teško podnosi takve postupke“, tiho je dodala Tina. „Ali meni ne smeta i rado ću ti pomoći.“

„O.“ Umirena, Sara je ponovo uzmakla. „Dobro, onda.“

„Sara, jesi li sigurna?“ Oprezno sam držala Mari na oku i gotovo prošaputala ostalo: „Mislim, šta ako ne bude uspelo? Šta ako se...“ Probudiš u paklu - htela sam da kažem, ali to verovatno nije pristojno. „Šta ako grešim?“ „Ti si kraljica“, odgovorila je Sara,

očigledno zbunjena. „Uostalom, veruješ u to. Duboko u srcu“, dodao je Sinkler. Poskočila sam. Bio je toliko tih da sam zaboravila da je još u sobi. „Znaš da veruješ. Zbog čega bi inače nosila krst? Odlazila u crkvu?“

„Otkud znaš da idem u crkvu?“

„Elizabeth, ja znam sve o tebi.“

„Dobro, sada si napredovao od dosadnog udvarača do opsednutog prikradača. Ali kasnije ću se nositi s tim. Daj mi to.“ Tina mi je gurnula nogu stolice u šaku poput vampirske medicinske sestre u operacionoj sali. „Sara je mene zamolila. I ja ću to uraditi.“

„Hvala, veličanstvo.“

Tina nije ništa rekla. Samo je pognula glavu.

„Ovaj... kako to da uradim?“

„Ciljaj u srce“, objasnio je Sinkler. Dotakao je tačku na Sarinim grudima. „U sam centar. Zabodi što brže i dublje.“ „I to će... biti dovoljno?“

„Da. Nijedan vampir ne može da preživi kad ga proburaze drvenim kocem kroz srce, čak ni ako kolac ne ostane u telu. Ona neće nestati kao u budalastom filmu, ali će zauvek biti mrtva.“

Progutala sam knedlu. „Dobro. Ali, Saro, prvo bi trebalo da se ispovediš. Znaš, da odeš kod Boga čiste duše.“

Sara se zgrčila. „Zar ne mogu tebi da se ispovedim?“ „Ne, naravno da ne možeš. Samo trenutak.“ Otvorila sam vrata spavaće sobe. Eni, Džesika i Džon umalo nisu pali na mene. „Prestanite s tim, njuškala. Oče Markuse!“, zauriala sam. „Dolazite ovamo! Potrebni ste nam!“ „Dovešću ga“, rekla je Eni.

„Ne, ja ću ga dovesti“, pobunio se Džon i odjednom su se žestoko potukli. Pesnice su letele, čak su se šutirali i grebali poput ljutih činčila.

„Uh... Džesika...“

„Dobro“, odgovorila je, preskočila Džona i Eni, koji su bili u borbenom zagrljaju, i požurila niza stepenice.

„U redu“, rekla sam, vrativši se u spavaću sobu. „Džes je otišla da dovede sveštenika.“

„On me neće dodirivati svojim... oruđem, zar ne?“, pitala je, drhteći. Žena koja je vikala na Sinklera plaši se šezdesetogodišnjaka! „Niti će me prskati... bilo čime?“

„Ne. Samo će te saslušati. Navedi mu sva svoja loša dela...“
„Sve?“, zgranuto je upitala.

„Pa, samo rezimiraj“, ogorčeno sam odgovorila. „Onda ću ti probosti srce kocem, a ti i Mari bićete zajedno.“ A onda ću ponovo povratiti i kriću se ispod kreveta ostatak nedelje. Dobar plan!

Otac Markus umeo je da požuri kad hoće. Kratko je pokucao na vrata pa provirio. „Zvala si me?“

„Da. Hvala što ste tako brzo došli. Uđite, oče...“ Zatvorio je vrata i brzo sam mu objasnila u kratkim crtama. „Pa, ako biste mogli da je, znate, ulepšate za Boga...“

„Ne verujem da može“, primetila je Tina. „Ne može da napravi znak... da napravi bilo kakav znak, niti da je ičime dodirne...“

„A ako nije katolikinja, bilo bi neprikladno u najmanju ruku. Iskreno govoreći, neprikladno je u svakom slučaju s obzirom na njen... ah... status.“ Markus se uznemireno osvrnuo oko sebe i stavio bifokalne naočare. „Jeste li sigurni da je ovde avet?“

„Verujte mi. Pa, samo uradite najbolje što možete.“ Može li sveštenik dati poslednju pričest vampiru?

Otac Markus se osmehnuo Sari, a ona je ustuknula od njega. Tek tada sam primetila koliko mu je lepo lice. Bilo je duguljasto i tužno, kao u baseta, ali kada se osmehnuo, na obrazima su mu se pojavile duboke jamice, što je bilo veoma slatko.

„Saro, dete.“ Polako je posegnuo za njenom rukom. Ona se trgla, ali onda je pustila da je uzme za ruku. „Da li se iskreno kaješ za sve grehe koje si počinila, kako za života tako i tokom smrti?“

„Da.“

„Da li prihvataš gospoda Isusa Hrista kao svog spasioca?“ „Erik Sinkler je moj gospodar“, odgovorila je, ošinuivši ga očima. „A Betsi je moja gospodarica.“

„U večnom životu, draga?“

„Pa, onda pretpostavljam da Ga prihvatam“, progundala je. „Mislim, ako će me On primiti.“

„Vrlo dobro. Prepuštam tvoju dušu Bogu.“ Napravio je znak krsta iznad njene glave, a ona se zaklonila rukom i ustuknula. Ali ništa se nije dogodilo. Nije se pretvorila u buktinju niti išta slično. Priznajem, laknulo mi je. Hoću reći, to bi zaista upropastilo celo veče.

„Hvala, oče“, rekla sam.

„Da li vam je potrebno...“

„Do viđenja.“

Tina je značajno otvorila vrata.

„Ali radoznao sam...“

„Vampiriska posla, žao mi je“, uljudno je objasnila Tina. Onda je tako zgromila pogledom Eni i Džona da su odmah pojurili prema stepenicama. Otac Markus je polako izašao i bacio još jedan pogled preko ramena pre nego što su se vrata zatvorila.

„U redu.“ To je dobro zvučalo, moraću ponovo da pokušam. „U redu. Hajdemo. Ovaj... Saro, stani ovde.“ Prislonila sam je uza zid. A onda sam je pomerila - moje cipele su iza tog zida. „U redu, hajdemo. Ovaj... U redu.“ Napravila sam probni pokret prema tački na koju je Sinkler pokazao. O bože, kako uspevam da zapadnem u ovakve situacije? „U redu.“

„Čekaj!“ Zgrabila mi je članak.

„O, hvala bogu.“

„Ne, nije to. Nisam se predomislila. Moja odeća. Imam pun plakar Armanijeve odeće koju nikada više neću obući. Tina zna gde živim. Sada će biti tvoja. Viša si od mene, ali smo slične građe. Možeš da prepraviš većinu komada.“

„Armani?“ Zagrlila sam je i poljubila je u ledeni obraz. „Nećeš zažaliti, kunem se.“

„Onda *uradi* to. Molim te.“

„Dobro, dobro.“

„Mama?“, oglasila se Mari zabrinuto.

„Biću s tobom za tren, dušo“, odgovorila je Sara previše veselo. A onda je prosiktala: „Uradi to!“

I jesam. Zarila sam nogu stolice u nju, jače nego što je bilo potrebno. Toliko sam se bojala da ću se uplašiti i uprskati da sam preterala. Noga stolice prošla je kroza Saru i kroza zid. Pustila sam je i Sara je ostala prikovana za zid kao insekt za tablu.

Otišla je. Znala sam da je otišla, osetila sam. A i da nisam osetila, svakako bih videla. Njene oči, skupljene od besa zbog moje lenje sporosti, sada su se caklile. Sva se trzala poput pastrmke na suvom, ali znala sam šta joj je - u samrtnim je grčevima.

Okrenula sam se, morbidno uplašena da ću ponovo povratiti. Sinkler me je uhvatio za lakat. „Smiri se“, promrmljao je. „Dobro

obavljeno. Pogledaj!"

Pogledala sam. Mari je, potpuno iznenađena, zurila u svoje ruke, koje su postale providne. Pogledala me je i osmehnula se, otkrivši rupu na mestu gde su joj ispali mlečni zubi. „Idem sada da vidim mamu, zdra...“ Utom je nestala.

Zadugo smo ćutali, pokušavajući da smislimo šta da kažemo. Konačno, Tina je progovorila: „Rešiću se tela.“

„Vampiri imaju groblja?“, nesigurno sam pitala. *Jesam* bila nesigurna, kao da ću svakog trenutka pasti pravo na lice.

Osmehnula se. „Imaju.“

„Dobro. Ovaj... slušaj. Ovo je bila zaista duga noć. Neverovatno duga noć. Tina, ja sam tvoja kraljica, zar ne? Mislim, uvek si verovala u to.“

„Naravno, veličanstvo.“

„Dobro. Pa, možeš li mi učiniti zaista ogromnu uslugu? Siđi i poteraj Blejd ratnike. I reci Marku, Džes i mojoj mami da ćemo se sutra videti. Zaista nisam za društvo trenutno.“ „Odmah, veličanstvo.“ Podigla mi je ruku i poljubila je, a to je bio čudan i uznemirujući gest. „Dobro si to obavila.“ Osmehnula se i celo lice joj se obasjalo. „Sjajno si to obavila.“

Zašto se onda osećam kao govno?

Čula sam kako Tina cima i vuče. Nisam htela da gledam. Onda je iznela leš. Sinkler joj je pridržao vrata pa ih zatvorio za njom. Naravno, pretpostavio je da se „nisam za društvo“ ne odnosi na *njega*.

„Pa, to je to“, rekla sam, zureći u mesto na kojem je Mari malopre stajala.

„Da, pretpostavljam da jeste.“

„Zaista sam srećna zbog nje.“

„I ja.“

„Mislim, toliko joj je nedostajala njena mama da je pola veka tumarala ovuda. Godinama i godinama! Sada su zajedno. To je dobro, je l' tako?“

„Jeste.“

Briznula sam u plač i odjednom sam otkrila da se naslanjam na nešto čvrsto i pokriveno pamukom - Sinklerove grudi. Zagrlio me je i

milovao me po leđima. „Elizabet, ne plači, mila. Sve što si rekla tačno je. Sve što si *uradila* ispravno je.“

„Znam“, zakukala sam u njegov rever.

„Hajde-de. Donela si tešku odluku i to nikada nije lako.“ Poljubio me je u teme. „Ali ponela si se kraljevski prema Sari kada joj je to trebalo, a Mari nije mogla imati boljeg prijatelja.“

Bio je toliko divan da sam još jače zaplakala.

„Elizabet, zašto uvek mirišeš na jagode?“

Nagla promena teme presekla me je usred jecaja. „Takav mi je šampon.“

„Divan je.“

„A Džesika me je, kod mog tate, gađala jagodom kojom je bio ukrašen njen daikiri. Upala mi je u brus, a nisam imala vremena da se presvučem pre nego što ste došli. Hoću reći, izvadila sam je, ali tečnost i ostaci su svuda.“ „Pa, to je... i to je divno.“ Osetila sam kako mu se grudi tresu od suzbijanog smeha.

Otrgla sam se i udarila ga po ramenu. „*Nije* smešno, Sinklere. Trenutno sam u krizi.“

„Da, počeo sam da prepoznajem znake.“

„Samo, znaš, ja bih se brinula o njoj. To sam isplanirala. Hoću reći, ja nikada neću imati bebu. I zato sam pomislila da uzmem Mari pod svoje. Navikla sam se da uvek bude tu. Uvek je bila tu.“

„Mora da te to prilično nerviralo.“

„Ne, bilo je... mislila sam da je u redu. Hoću reći, kada *sam* prestala da se plašim čitave te priče o duhovima. Ali *sađa*... nikada je više neću videti.“ Pri samoj pomisli, još jače sam zaplakala. „Samo sam tako mogla imati dete ukoliko se ne desi da drugo dete bude *ubijeno* u mojoj kući i ostane da se vrzma naokolo!“

„Elizabet, to nije tačno.“

„Prosto je ova nedelja bila najodvratnija što se može zamisliti!“

„Da, bilo ti je teško, zar ne, sirota dušice?“

„Jeste! I neko pokušava da me ubije, moja kuća je prevelika, drugi vampiri me mrze i moraću da spljeskam Džona kao bubu ovih dana kako bi prestao da visi okolo, mogu da vidim mrtve, mislim da je i baštovan možda duh i moja maćehočudovište je trudna pa ću dobiti polubrata ili polusestru.“

Ozbiljno me je pogledao. „Niko neće smeti da ti naudi dok sam tu.“ A onda je dodao: „Šta si rekla, ko je trudan?“ „Nema veze. Znaš“, šmrknula sam, „možeš da budeš veoma sladak kada me ne izluđuješ.“

„Uzela si mi reč iz usta“, našalio se. „Pored toga, nisam stigao da ti zahvalim što si mi spasla život.“

„Šta? Kada?“

„Kada je ono derle pljusnulo svetu vodicu na mene. Skočila si ispred mene i bila si natopljena. Sećaš se?“

„O. To. Pa, znaš.“ Slegnula sam ramenima. „Meni nije bilo ništa. Mislim, znala sam da me neće povrediti.“

Uostalom, ne bih htela da se išta dogodi tom lepom licu“, narugala sam mu se.

„Verujem da to ne želiš.“ Pomilovao me je po obrazu i primetila sam koliko su mu oči strahovito crne. U njegove se oči gledalo kao u noćno nebo.

Nagnuo se i poljubio mi donju usnu, a ja sam ga zgrabila za revere i uzvratila mu poljubac. Mirisao je tako lepo i na čist pamuk i svoj tajanstveni miris. Naravno, ja sam mirisala na zgnječene jagode. Pa, izgleda da mu se to sviđa. Njegov jezik mi je bio u ustima i to mi nije uopšte smetalo.

„Pretpostavljam da ćeš mi sada narediti da izađem“, promrmlija je, prestavši da me ljubi i nežno mi gricnuvši vrat, ali pazeći da mi ne probije kožu. Stresla sam se i naslonila na njega.

„Pa, zaista bi trebalo. Mislim, to je zaista ružno.“

„Šta je ružno, draga?“

„Sutra ću ponovo biti grozna prema tebi. Ružno je da ti dozvolim da ostaneš noćas.“

Nasmejao se uz moj vrat. Gotovo se nikada nije smejao a kada jeste, uvek je bilo zaprepašćujuće i donekle zabavno, kao kada nađete zrelu pomorandžu u svom poštanskom sandučetu. „Rizikovaću“, odgovorio je i zbacio sako.

Odmakla sam se i gledala kako se svlači. Odeća je letela s njega zavidljivo brzo. Bože, kako mu je lepo telo. Farmerski sin Sinkler bio je u odličnoj formi kada je umro. Ramena su mu toliko široka da mora šiti odela po meri, a ruke su mu divno oblikovane. Grudi su mu

blago obrasle crnim maljama i sužavaju se do uskog struka i dugih, mišićavih nogu. I bio je veoma srećan što me vidi.

„Ovo ništa ne znači, zar ne?“, pitala sam, mada mi je odjednom bilo teško da pričam... jezik kao da mi je postao predebeo za usta. „Da nema još neki pasus u Knjizi mrtvih koji si možda zaboravio da mi spomeneš? Kao, ako se ponovo budemo kresnuli, postaćeš superkralj za sva vremena?“

„Ne.“ Okrenuo me je i povukao rajsferšlus na mojoj haljini. Nosom mi je gurnuo potiljak. „Ti... ah... ne nameravaš da pričaš sve vreme, zar ne?“

Brzo sam se okrenula. Haljina je skliznula u svilenu hrpu na podu i videla sam kako se odobravajući razrogačio - za promenu, nosila sam odgovarajući donji veš. Svetlozelen s leptirima. „Šta bi *to* trebalo da znači?“

„O, ništa. Samo ti pričaj, draga. Pretvoriću se u uvo.“ Ponovo se nasmejao i privukao me sebi. To je bilo prilično zanimljivo, budući da sam osetila njegovu tvrdu dužinu pritisnutu uz donji stomak te sam odlučila da se ovog puta ne iznerviram. „O, Elizabet, zaista, zaista si mi veoma draga.“ „Vidim. Pa, i ti se meni sviđaš, Eriče, kada nisi govнар.“ „Drugim rečima, kada sam poslušan. Dobra osnova na kojoj se može izgraditi hiljadugodišnja veza.“

Prvi put mi ta pomisao nije delovala potpuno zastrašujuće. I bio je toliko iznenađujuće veseo da mi je sasvim popravio raspoloženje. Da budem iskrena, nikada ga nisam videla bolje raspoloženog. Mora da prosto obožava tucanje. „Hajde samo da guramo dan po dan, u redu?“

„Kako moja kraljica nalaže“ odgovorio je, podigao me i bacio na krevet. „Svidaju mi se tvoji leptiri. Ali treba da su na podu, zar ne?“

Za tren su i bili.

„OPA.“

„Da.“

„Još dahćem. Zapravo, nemam daha, a ne moram da dišem. Jebote!“

Sinkler se protegao pa me privukao sebi i brzo mi poljubio sisu. „Umetnost može imati mnogo oblika.“

„O, sada si i umetnik?“

„Jesam.“

Otpuhnula sam, ali nisam se usprotivila. Bio je gladan, vešt i veoma, veoma dobar. Naravno, šezdesetak godina je sticao iskustvo. Vrat me je još pekao od njegovog ujeda, ali ne zameram mu zbog toga. Znam da se nije mogao uzdržati.

Pitam se da li ga moj ujed boli.

Ležala sam pored njega i razmišljala kako da mu otkrijem svoju mračnu malu tajnu. Ponovilo se. Čitala sam mu misli dok smo vodili ljubav. Ali on ne može da čita moje, znala sam. Pokušala sam ranije da mu pošaljem svoje misli, ali nije bilo nikakve reakcije. A nisam dovoljno pametna da smislim kako taktično, bezopasno podeliti taj podatak s njim.

Sinklere, da li si znao da ti mogu pročitati sve misli i želje dok vodimo ljubav? To neće smetati nekome ko je toliko opsednut kontrolom kao ti, zar ne?

Neka, hvala.

„Jesi li siguran da hoćeš da prespavaš? Šta ako Gospodar koji povlači konce ponovo pokuša da me napadne?“

„Neka pokuša“, odgovorio je Sinkler i povukao prekrivač preko nas. „Poslednjih nekoliko dana maštam o tome da mu otkinem glavu.“

„Znaš, većina sanjari o tome da se venča, podigne kuću iz snova ili ode na odmor na neko lepo mesto.“ „Razmišljam i o tome“, ozbiljno je rekao.

„O, je li ovo onaj deo kada delimo intimne misli i zaljubimo se?“, našalila sam se.

Mogla sam da osetim kako me proučava u mraku. „Nije“, konačno je odgovorio. „Spavaj.“

Naravno! To će biti veoma lako, budući da nemam gomilu toga na pameti. Do đavola, još sam u glavi ponavljala film o odličnom seksu koji se upravo odigrao. *Zaista* odličnom.

Još sam osećala njegove ruke na sebi. Zapravo, njegove ruke *jesu* na meni. Ali pre toga su bile svuda. A svuda me je i ljubio. Bio je kao izgladneli čovek pored švedskog stola u restoranu *Old kantri*.

I mislim *svuda*. Sinkler kao da se nastanio među mojim nogama. Kada je jezikom ušao u mene, sišla sam s uma. Lizao je, ljubio i sisao, a ja sam bila toliko zauzeta moleći ga da ne prestane da sam isprva pomislila kako naglas govori.

„Nemoj da je ujedeš, nemoj da ujedeš, nemoj da ujedeš, nemoj da ujedeš...“

„Šta nije u redu?“, prodahtala sam.

„Ništa. Pst“ odgovorio je i prešao mi jezikom preko klita.

„...ujedeš, nemoj da ujedeš, nemoj da ujedeš, nemoj da ujedeš, nemoj, nemoj, nemoj...“

Zgrabila sam ga za ramena i vukla sve dok mu grudi nisu bile na mojim. „To je lepo“, uspela sam da kažem. „Hoćeš li me jebati sada?“

Očekivala sam zajedljiv odgovor ili njegovo živcirajuće „kako moja kraljica nalaže“, ali on mi je na to kolenom još više raširio noge i zario se u mene. Gotovo sam ga osetila u grlu; bio je zaista obdaren i to je bilo sasvim u redu.

„...ujedeš, nemoj da ujedeš, nemoj da ujedeš, nemoj da ujedeš, nemoj, uplašićeš je, nemoj da ujedeš, nemoj...“ Obavila sam mu noge oko struka, privlačeći ga bliže dok se zarivao, i privukla mu lice uza svoj vrat. Mišići ramena bili su mu toliko napeti da mi se činilo kako mi je pod prstima stena.

Tada sam ga ujela. Ukočio se u mom zagrljaju i stresao se celim telom. Njegova hladna, bujna krv ispunila mi je usta i na osećaj da uzimam od njega dok on mene uzima doživela sam orgazam.

Jedva da sam osetila kada mi je zubima probio kožu. Drhtala sam oko njega i shvatila da to ja glasno cvilim.

Zajedno smo se toliko snažno pomerali da se mrdao moj ogromni, teški krevet. Uzglavlje je udaralo o zid i pomislila sam da se i kuća sigurno tresne. Bar bi trebalo. Činilo mi se da ono što radimo treba da utiče na kosmos - ne tuca se samo dvoje usamljenih ljudi. Po prvi put sam shvatila ko smo mi zaista i šta radimo. Kralj i kraljica nemrtvih toliko žestoko vode ljubav da malter otpada sa zidova.

Elizabet!

„Eriče“, uspela sam da uzviknem.

Još jednom se zario u mene, jače nego ranije. Uzglavlje je još jednom tresnulo, ponovo sam doživela orgazam, a i on. Stisak mu se pojačao do bola, a onda je počeo da mi liže trag ujeta na vratu. Ja sam samo hvatala dah.

„Isuse!“

„Već sam te zamolio da me ne zoveš tako“, rekao je i oboje smo prasnuli u smeh.

Da, zaista je bilo posebno. Pitanje je: mogu li bilo kome čitati misli tokom seksa ili samo Eriku? I koliko bi još trebalo da držim za sebe tu činjenicu?

Čula sam pucketanje i trgla se. Sinkler mi je zapucketao prstima pred licem. „Jesi li tu? Ponavljam tvoje ime poslednjih deset sekundi.“

„Izvini. Razmišljala sam. I nemoj to da radiš, znaš da to mrzim.“

„O čemu si razmišljala?“

„Iskreno, o tome koliko si neverovatan u krevetu.“ Pa, uglavnom i jesam o tome mislila. „Ne bih da izjavim ništa od čega ćeš postati još umišljeniji, ali mljac!“

„Hvala“, pristojno je odgovorio, ali zvučao je zadovoljno. „Naravno, ti izvlačiš najbolje iz mene. Tvoje telo je gozba.“

„Pa, pokušavam da smršam. Ozbiljno, ti si najbolji s kojim sam bila.“

„O? Od koliko njih?“

„Zaboravi, druškane. Nećemo to da radimo.“

Zevnuo je i privukao me uza se. „Zašto?“

„Zato što ćeš pobediti. Upraznjavaš seks duže od mene.“

„Istina. Ali zanima me koliko si drugih pozvala u svoj krevet.“

„Samo ću reći da ih mogu nabrojati na prste jedne ruke i neka ostane na tome.“ Tačnije, na tri prsta. Ali to ga se ne tiče.

„Gotovo devica“, zamišljeno je rekao.

„O, ućuti. Hej, da li to postaje svetlije ovde ili je samo Poslednje čega se sećam jeste Erikovo kikotanje dok sam tonula u nesvest. Glupi izlasci sunca!

Dvadeset treće poglavlje

OTVORILA sam oči i nisam bila nimalo zadovoljna što Mark stoji nada mnom. Usta su mu bila širom otvorena i piljio je u mene. I, pretpostavljam, u Sinklera, koji je u nekom trenutku šutnuo pokrivač.

„Šta?“ Nagnula sam se, zgrabila pokrivač i navukla ga preko nas. „Bolje bi bilo da negde zaista gori, družo.“

„A? O. Uh... izvini, potpuno sam zaboravio šta me je dovelo ovamo kada sam video tvoj celulit.“

„Nemam ga“, odbrusila sam.

„Ni ja“, dodao je Sinkler. „Inače, dobro več.“

Džesika je ušla. Zastala je kada je ugledala Sinklera pored mene pa se napravila kao da nije potpuno zabezeknuta i odlučno prišla Marku. „Hoćeš li joj dati telefon ili šta? Zove te šef“, objasnila mi je. „Zvuči iznervirano.“

Zgrabila sam telefon, što nije bilo lako budući da je Mark još zurio a ja sam morala da mu ga otmem trudeći se da ostanem čedno pokrivena.

„Halo? Gospodine Mejsone?“

„Elizabeth. Trebalo je da budete ovde pre jednog sata.“ Sranje! Koji je danas dan? Koliko je *sati!* Stani malo... „Gospodine Mejsone, zamenila sam se s Rene za večeras. Ona će raditi moju smenu.“

„Stvarno? Ali ni Rene nije ovde.“

Pa, do đavola, deri se na *nju*. „Gospodine Mejsone, ja ne radim večeras.“

„Raspored se ne slaže s tim.“

„Verujem, ali... menjale smo se!“

„Shvatam. Možete li doći na nekoliko sati budući da je Rene izgleda zaboravila vaš... ah... dogovor?“

„Naravno“, brzo sam odgovorila. Moraću da popravim ozbiljnu štetu. „Biću tu za sat.“

„Do viđenja, Elizabeth.“

„Sranje!“, rekla sam kada je prekinuo vezu. „Misli da lažem kako bih spasla dupe.“

„I te kakvo dupe“, primetio je Sinkler s divljenjem. „Prestani. Prokletstvo, sada ću morati da odem i budem sva fina i da Rene šutnem u dupe sve do lopatica kada se vidimo.“

„U isto vreme?“

„Prokletstvo!“

„Mejson te previše muštra“, objavila je Džesika.

„Slatka si, ali u poslednje vreme nisam bila dobra radnica, i to zbog svog...“

„Tajnog vampirskog života?“

„Pa... da.“

„Fufa“, Mark je rekao sebi u pesnicu.

„Nisam! Kresnula sam se samo dvaput za... koja je ovo godina?“

Sinkler se nasmejao.

„Idite sada, društvo“, naredila sam. „Moram da se istuširam i spremim za posao.“

„Blejd ratnici su ovde“, rekla je Džesika i prevrnula očima. „Pa, jedan od njih.“

Protrljala sam slepoočnice. „Džon, zar ne?“

„Ako je Džon onaj koji izgleda kao da bi trebalo da bude na plaži s nekom priglupom cicom i njenim drugaricama, onda jeste.“

Sinkler je zarežao. Zaista je zarežao poput vuka ili tako već nečega! „Reci mu da ide“, naredio je.

„Smiri se, o kralju mrtvih ljudi“, odgovorila je Džesika, smejući se. „On zahteva da razgovara s Bets.“

„Nimalo me ne zanima. Reci mu da ide.“

„Prestani da naređuješ mojim prijateljima!“ Naslonila sam bradu na skupljenu pesnicu. „Ludilo. Pa, ne mogu sada da pričam s njim. Moram na posao. Kasnije ću se videti s njim. Niko nije umro, zar ne?“

„Ne još.“

„Kakva vesela pomisao“, promrmrljala sam i ustala. Šta me briga? Džesika me je milion puta videla nagu, a Marka mnogo više zanima kako Sinkler izgleda. „Dobro, društvo, vidimo se kasnije.“

„Ma hajde“, zakukao je Mark. „Hoćemo da čujemo šta se noćas ovde dogodilo. A naročito zašto je Tina sišla niza stepenice noseći mrtvu vampiricu. I zašto se nisi sama probudila.“

„Kasnije“, odlučno sam odgovorila i otišla u kupatilo.

Ispirala sam šampon iz kose kada sam čula kako neko povlači zavesu oko kade.

„Bilo bi bolje da si bilo ko osim Erika Sinklera“, rekla sam, ne otvarajući oči.

„Više bi volela Marka? Ili možda Džona?“

„Uf i opet... uf.“ Završila sam s ispiranjem i otvorila oči. Erik je bio divno nag (još uvek!) i stajao je preda mnom s rukama na kukovima, osmehujući se. „On je samo zatreskani klinac.“

„Ne zvučiš iznenađeno.“

„Ko će znati zašto, ali tinejdžeri me zaista vole“, priznala sam.

„Ne mogu da shvatim zbog čega“, primetio je, nehajno mi štipnuvši bradavicu.

Odgurnula sam mu ruku. „Zbog čega si tako dobro raspoložen? To je drugi osmeh ovog jutra. Mislim, večeri.“

„O, pretpostavljam da sam večernji tip.“ Privukao me je sebi i protrljao grudi o moje. „Još tog šampona od jagode, vidim.“

Pokušala sam da se izmigoljim, ali bila sam previše klizava. Bila sam poput pastrmke u čuvarci. Nemam kud! „Prestani. Nemam vremena za tvoje nestašluke. Već kasnim.“ Ali uf, brate, ala sam bila u iskušenju! Ne... ne mogu. Moj posao u Raju zavisi od toga hoću li se uzdržati da sada *ne* počnem da se znojim sa Sinklerom. Prokletstvo! „Jesam li kazala da kasnim? Jer je zaista tako.“ „Partibrejkerko“, rekao je, ali me je pustio. „Zašto istrajno juriš na beznačajni...“

„Ne počinji.“

„Nisam“, odgovorio je, imajući drskosti da zvuči povređeno.

Dobacila sam mu sapun i on ga je uhvatio jednom rukom. „Naravno da nisi. Nasapunjaj se, momčino, a onda je vreme za juriš.“

„Umeš da predstaviš kupanje kao nešto... prljavo.“ Protiv volje sam se nasmejala. „Ne počinji, rekla sam!“ „Čuo sam i poslušao“, odgovorio je i stisnuo bočicu sa šamponom - *kada* li ju je uzeo? Gel s mirisom jagode izleteo je i poprskao me po grudima.

Opsovala sam i stala pod mlaz da ga isperem. Tada je nestalo tople vode - glupi prastari bojler! - i oboje smo počeli da psujemo.

Dok sam silazila zadnjim stepenicama - najkraći put od moje sobe do prilaza iza kuhinje - čula sam Džonovo tugaljivo: „Ali *sviđam* joj se. Vidim to!“, i ukočila sam se na mestu.

Počela sam da se šunjam nazad. Otići ću drugim stepenicama i izaći na prednja vrata, ali Džesikine reči prikovale su me za mesto.

„Džone, ona nije samo vampirica. Iako bi i to bilo dovoljno nezgodno, zar se ne slažeš? Ti i tvoja mala grupa zaluđenika ubijate vampire.“

„Samo one loše“, odgovorio je. „Glasali smo. Sinkler, Tina, Betsi i Monilc ne smeju se dirati. Još smo većali šta ćemo sa Sarom kada je... pa, što god da ste joj uradili. Ali ako uhvatim vampira kako pokušava da povredi ili ubije ljudsko biće, postaće plen.“

„Poštedi me svojih izopačenih mahinacija. A možda ćeš hteti da поделиš taj plan sa Sinklerom.“

„On nije moj šef.“

„Dobro, dobro, nemoj da te udari kap. Betsi nije *makar koja* vampirica, ona je *kraljica* vampira.“

„Pa? Čak joj se i ne sviđa taj posao. A po onome što sam čuo, greškom je postala kraljica. Izvukla bi se iz toga...“ „Da, ali ne može.“

„Kada bi zaista želela...“

„Ne, zaista ne može. Vampiri imaju tu knjigu s njihovim zakonima, proročanstvima i sličnim tekstovima, i po toj knjizi - koja je svojevrsna vampirska Biblija, te je poštuju - Betsi je kraljica, a Erik Sinkler je kralj.“

„I šta s tim?“, natmureno je pitao. Nisam ga krivila. Džes mu nije saopštavala ono što je hteo da čuje.

Čula sam kako se ona premešta s noge na nogu i umalo se nisam nakezila. Gubi strpljenje i daje sve od sebe da ne izgubi i živce. „Pa, to je kao da su venčani. Po vampirskim zakonima, oni *jesu* venčani. Ne samo da žudiš za vampiricom već žudiš za udatom vampiricom.“

!“

„Ne budi toliki moron. Oni moraju da upravljaju kraljevstvom, Džone, i, ukoliko nisi primetio, kralj je lud za njom. Otkinuće ti glavu ako nešto pokušaš. I budi pošten pa priznaj da te Betsi nije ohrabrivala. Zar ne?“ Natmurena tišina.

„Pored toga, mislim da... možda... i ona njega voli.“ „Ne.“

Umalo nisam pala niza stepenice. Ne, prokletstvo!

„O, to je najbolje čuvana tajna na svetu. Čak i od nje! Evo suštine onoga što ti govorim: odustani. Ona će samo nastaviti da te odbija. Ili će ti Erik otkinuti glavu. U oba slučaja gubiš, zar ne?“

„Ipak ću je pozvati na sastanak.“

Iako nisam videla, čula sam kako je Džesika podigla ruke. „Dobro, neka ti glava završi na poslužavniku, baš me briga.“

„Ako me odbije - onda će me odbiti. Ali pitaću je u svakom slučaju.“

Sjajno. Pa, izboriću se s tim kada se bude desilo. Trenutno me čekaju prednje stepenice. I *Mejsis!*

Nasmejala sam se dok sam izlazila iz prilaza, i nisam mogla da stanem. Ideja je bila previše besmislena. Ja zaljubljena u Erika Sinklera? On zaljubljen u *mene*? Još budalastije.

Izluđujem ga. Znam to. On to zna. Svi to znamo. Voli da budem blizu njega samo zato što sam kraljica. Osim toga, nemamo ništa zajedničko. Apsolutno ništa. Ionako je dovoljno budalasto što smo

osuđeni da vladamo jedno pored drugog, kao, milion godina. Mora da ga to nervira koliko i mene.

Mobilni mi je zazvonio. *Bup-bup-bu-BUP-BUP-bup bip bup bup!* Glupa *Fankitaun* melodija, moraću da je promenim. Izvukla sam telefon iz tašne. „Halo?“

„Kao i uvek“, obavestila me je Džesika, „ostavila si mi ogromnu zbrku da raščistim.“

„Izvini zbog toga, ali morala sam da krenem na posao.“ „I šta si uradila Sinkleru? On pevuši! I oprao je sudove! 'Krajnje je vreme da zaradim za svoj ostanak', rekao je i onda je činima uspavao kućepaziteljku. Trebalo je da ga vidiš s gumenim rukavicama.“

Prasnula sam u smeh. „To si izmislila.“

„Ko bi izmislio tako nešto? I ne pokazuje želju da ode i on uglavnom nestane čim ti odeš. Ali ne noćas. Stalno nalećem na njega. Jezivo je, ali zanimljivo.“

„Ma nemoj? Ko je još tamo?“

„Svi. Džon, Eni, otac Markus, Tina. O, umalo nisam zaboravila najbolji deo! Nakon što je oprao sudove, i sredio ti policu s knjigama - sve rikne se sada vide...“ „Prokletstvo!“

„Naleteo je na Džona, a on se *žestoko* zatelebao u tebe, samo da znaš...“

„Čula sam.“

„Očekivala sam da će režati jedan na drugoga i busati se u grudi kao gorile u *Opstanku*, ali Sinkler mu se samo osmehnuo i potapšao ga po glavi. Potapšao ga po glavi! Dobro je što sam sakrila Džonov samostrel u frižider ili bi bilo ozbiljnih nevolja.“

„To *jeste* čudno“, priznala sam.

„Ma šta čudno? Bizarno i nečuveno - eto šta je. Mora da si mu pomerila mozak kresanjem.“

„Džesika!“ Onda sam se nasmejala. „Dobro, pa... možda i jesam.“

„Šta, da li ti je izrasla još jedna sisa ili šta? I ne misli da nisam primetila velike komade maltera koji su otpali s tavanice u tvojoj sobi. Kažem ti, nikada nisam videla tog tipa bolje raspoloženog.“

Skrenula sam da izbegnem crveni BMV - mrzim vozače koji misle da imaju prvenstvo prolaza na žuto. „Slušaj, proveli smo lepu noć, u redu? Veoma lepu noć. Bila sam uzrujana zbog Ante, znaš, i što sam morala da proburazim Saru...“

„Ti si je ubila?“

„...i svega što se dešavalo u poslednje vreme. A on je, znaš. Učinio je da se bolje osećam.“

Čula sam kako se Džesika posprdno smeje. „Kladim se da jeste.“

„O, prestani.“

„Pa, pripazi na mlađanog Džona. Odlučio je da te pozove na žurku na kojoj se pleše u čarapama ili na kakvu god već zabavu priređuju klinci njegovih godina.“

„Ples u čarapama? Strašno.“

„Trebalo je da ostaneš mrtva kao normalna osoba“, presudila je Džesika.

„Umukni.“

„Reci, nemoj da pljuješ“, odvratila je pa prekinula vezu, da njena bude poslednja. Budala.

Dvadeset četvrto poglavlje

„OTPUŠTENA sam?“

„Moraćemo da se oprostimo od vas“, objasnio je gospodin Mejson. „Kada ste ovde, Elizabet, odlično radite, ali u poslednje vreme postali ste nepouzdana...“

„Ali... ali...“ Ali ne mogu ništa protiv toga. Ali ja sam kraljica nemrtvih, a kraljice ne mogu biti otpuštene! Ali bila sam zaista zauzeta - pokušavala sam da izbegnem da me ubiju! Ali nove *Pradine* cipele stižu sledeće nedelje i očajnički mi je potreban popust za zaposlene! Ali nikada me nije otpustio neko ko nosi rolku u julu! „Ali... ali...“ „Uostalom, zar nemate hitnija posla?“, ljubazno je pitao. „Morate da uhvatite ubicu i da zadovoljite bračnog druga.“ „Pa, to je istina ali – šta?“

„Ne bi trebalo da budete ovde, veličanstvo. Svima je to jasno samo vama nije.“

Zinula sam od čuda. Zaustila da kažem nešto, nisam uspela, i blenula sam još malo. Ponovo sam pokušala da progovorim. Bez uspeha. Ostala sam nema od zaprepašćenja, baš kao Šarliz Teron kada je dobila Oskara za najbolju žensku ulogu.

Otvorio je smeđu kovertu, jedinu na njegovom besprekornom radnom stolu, i izvadio ček za koji je bio priheftan list plavog papira.

Rešenje o otpuštanju. Grrr! „Evo vašeg poslednjeg čeka. I mnogo sreće u hvatanju ubice.“ „Gospodine Mejsone!“

„O, ja nisam vampir“, rekao je, tačno protumačivši moj izraz - oči koje samo što nisu iskočile i otvorena usta. „Ja sam hranitelj.“

„Vi ste šta?“

„Ja sam ovca“, objasnio je. Povukao je svoju kašmirsku rolku i pokazao vrat. Nije se video ujed, ali zato jeste prilično dobra masnica. „Kada ste prvi put došli, pomislio sam da je reč o probi. Ili o šali. A onda sam shvatio da ste ozbiljni. Zaista ste hteli da radite ovde. Nije mi bilo jasno zašto to hoćete. Konačno, shvatio sam da vas moram otpustiti za vaše dobro.“

„Hvala mnogo“, odgovorila sam, počevši da se oporavljam od zaprepašćenja. „Jebote, što mi niste rekli?“ Nakašljao se u šaku. „Pretpostavio sam da ste pametni... ovaj... mislio sam da znate šta sam.“

Zgrabila sam ček i ustala. „Pa, pogrešno ste me procenili, gospodine! Eto vam!“ Stani malo. Ma, šta ima veze? „Ovo je baš savršeno. Savršen kraj savršene nedelje.“

Raširio je ruke u gestu izvinjenja. „Oprostite. I ne pokušavajte da me naterate da vas ponovo zaposlim, to vam ne savetujem. Posle ovoliko vremena, otporan sam na sve osim na svog gospodara.“

„Ali... ali ako me znate, mora da ste prepoznali Erika Sinklera. A on je prilično snažno uticao na vas.“

„Njegovo veličanstvo kralj je veoma moćan vampir“, obazrivo je odgovorio Mejson. „Potpuno ste u pravu. Nisam se mogao odupreti da mu ne robujem.“

„Rob? Robovanje? Ne znam o čemu kog đavola govorite, ali odlazim pre nego što vam otkinem glavu i počnem da je šutiram kao fudbalsku loptu.“

„Zahvalan sam na tome. Znaite, to je zaista za vaše dobro“, povikao je za mnom kada sam izmarširala. Napravila sam nepristojan pokret, čemu kraljice verovatno nisu sklone, ali mi je godilo.

ODVUKLA sam se do svojih kola, koja sam parkirala u Džordžiji. Glupi džinovski parking Tržnog centra *Amerika*. Kakva šugava nedelja. Ne može biti gore od ovoga. Pa, ako mi odseku glavu, to bi moglo biti gore. S druge strane, tad bi nestali skoro svi moji problemi.

Naslonila sam čelo na krov automobila. Dobro su zakrpili rupe od metaka i strela. A ide kao nov. Šteta što nemam energije da izvadim ključeve i uđem. Verovatno ću pregaziti malo dete na putu do kuće ili ću morati da prekinem još jednu nepoštenu borbu između vampira i ljudskog bića. Nešto. Sigurno nešto loše.

Čula sam kako se neki automobil zaustavio iza mene, ali nisam se okrenula. Kakav je to novi pakao? Verovatno Anta, naoružana raspećima i hranom za bebe.

„Veličanstvo?“

Okrenula sam se. Bila je to Monik. Otvorila je vrata svojih kola - sjajnog crnog poršea - i napola je iskoračila. Izgledala je zabrinuto, što me je donekle odobrovoljilo. „Šta nije u redu, moja kraljice?“

„Sve!“

Zatreptala je.

Počela sam da udaram glavom o krov. Uopšte nije bolelo. „Svaka pojedina stvar na celom svetu - *eto* šta nije u redu.“

„Veličanstvo, ulubljuješ krov svog automobila“, primetila je.

„Ma, koga briga? Naširoko bih ti pričala o svojim grotesknim i brojnim problemima, ali onda bih se verovatno rasplakala i to bi bilo zaista čudno.“

„Spremna sam da okušam sreću. Ostavi svoj automobil i pođi sa mnom. Popićemo piće i onda mi reci koga želiš da ubijem.“

„Ne zezaj me“, uzdahnula sam. „To je najbolja ponuda koju sam danas čula. Važi.“

Ostavila sam svoja kola bez razmišljanja i gotovo uskočila u Monikin porše. „Hajdemo odavde.“

Dvadeset peto poglavlje

„TO zvuči loše“, priznala je Monik kada sam se konačno smirila. Usporila je da stane na žuto i videla sam koliko su joj dobre noge. Crna mini suknja, crne cipele s visokom potpeticom, bela bluza s čipkastim manšetama. Droljasto, ali trendi. „Ali bar je kralj čvrsto na tvojoj strani.“

„Ha! Pre će biti čvrsto u mojim gaćama.“

„Aah. Dakle... kakav je?“

„Iritantan.“

„Mislila sam... jesu li njegove veštine među čaršavima adekvatne?“

„E, nikada nisam čula da se neko tako izrazio. I jesu. Više nego adekvatne. Hoću reći, zaista je dobar. Ufl Mogla bih da se oznojim samo pri pomisli na to. Ako još mogu da se znojim.“

„Ispričaj mi!“

Nekome koga jedva poznajem? Iako je fina? Neka, hvala. „Ali to mu ništa ne znači. On samo voli seks. Trebalo je da vidiš šta je radio kada sam prvi put otišla u njegovu kuću!“

„Izgleda kao prihvatljiv bračni drug“, pažljivo je odgovorila Monik.

„Naravno, ako ti ne smeta da ti neko naređuje. I da bude susretljiv. I da te grli kada si uzrujana. I da vodi ljubav s tobom dok nožni prsti ne počnu da ti se grče. I... uh, slušaj, hajde da pričamo o nečem drugom.“

„Kako želiš.“ Naglo je cimnula volan i skrenuli smo u Sedmu aveniju - gotovo na dva točka, jebote! Uz škripu se zaustavila pred malom starinskom kamenom kućom. Pomislila sam da je stambena zgrada, ali vrata su bila otvorena i na trotoaru se nanizao red veoma lepo odevenih ljudi. Na crvenoj neonskoj tabli iznad vrata pisalo je *Skreč*.

„O, đuskanje“, rekla sam, odobrovoljena. „Obožavam da đuskam.“

„To je moj klub. Želela sam da ti ga pokažem.“ „Stvarno?“ Otud lepa garderoba. I porše. „Mislila sam da nisi odavde.“

„Imam nekretnine po celoj zemlji. Čudo jedno šta se sve postigne za sedamdeset godina.“

„U pravu si“, rekla sam kada mi je poslužitelj otvorio vrata. Nosio je crne široke pantalone s mnogo džepova, patike na bosc noge i belu majicu na kojoj je zelenim slovima bilo napisano *Izbijam očnjake*. Veoma slatko. Nacerio mi se kada je zatvorio vrata. Drugi poslužitelj je odvezao Monikina kola. „Dakle, je l' ovo, kao, vampirski klub?“ „Uglavnom. Hajde, veličanstvo, idemo da naručimo piće.“ „Zvuči dobro.“ Prošle smo pored okupljene gomile i pratila sam je kao ovca na klanje. Hmm. *Jesam* je pratila i to mi svakako nije smetalo, ali zašto me je odjednom preplašila ta otrcana izreka?

I zašto su svi prestali da đuskaju kada smo Monik i ja ušle u klub? I zašto svi zure u nas?

„Znaš“, rekla je Monik i okrenula se prema meni, „zaista ga ne zaslužuješ.“

„Koga?“, glupavo sam pitala. Ovca na klanje? Gde sam to ranije čula? Od gospodina Mejsona, naravno. Rekao je da je hranitelj.

Ovca. I gde sam čula taj odvratni izraz pre nego što ga je Mejson upotrebio? Od Monik, one noći kada su nju i Tinu napali. Izjavila je kako je mnogo jednostavnije držati ovce nego neprestano loviti. A Tina i Sinkler su uprskali stvar i nisu hteli da objasne. Prekasno je sada. Loše po mene. „Koga ne zaslužujem?“ Mada sam imala strašan osećaj da tačno znam o kome priča.

„Kralja, naravno.“

„Da, naravno. Uf... da nisi ti naterala gospodina Mejsona da me otpusti ili tako nešto?“

Samo me je pogledala.

„Razume se. Lagao je da Rene nije došla kako bi me mogao otpustiti i izvući iz zgrade. A onda... uh... pretpostavljam da te je onda obavestio gde sam. A sada smo ovde. Kod tebe.“

„Znala sam da si glupa“, rekla je kada me je nekoliko pari ruku zgrabilo otpozadi, „ali nisam mislila da si moronka.“

„U čemu je razlika?“, povikala sam dok su me odvlačili na sredinu podijuma za igru. Nažalost, mislim da to nisu radili zato što su hteli da igraju lambadu sa mnom. „I ko je moron? Skapirala sam, zar ne? Hej! Prestanite! Ruke k sebi, gadovi. Monik, šta, kog đavola...“

Monik je otišla iza šanka i vratila se s kocem dugačkim kao moja nadlaktica, koji je izgledao opasno.

„A ja pomislila kako si otišla da mi napraviš daikiri.“ „Ovo ti je mig“, rekla je kao da objašnjava pomalo retardiranom učeniku, što strahovito mrzim, „da kažeš nešto očigledno, kao 'ti si ubica'.“

„Pa, i jesi! Neverovatno! *Jedini* novi vampir koga sam upoznala i pomislila da je stvarno fin, a ti ideš naokolo i ubijaš vampire!“ Još me je držalo desetak pari ruku. Gde je Sinkler kada mi je zaista potreban?

„Da“, odvratila je, zvučeći kao da se dosađuje. Zaboga, šteta što ne mogu da zaokupim njenu punu pažnju. Toliko sam pobesnela da mi je došlo da ugrizem samu sebe. „Imala sam tu ludu ideju da će biti teško ubiti te. Zato sam htela da Ratnici malo vežbaju. A onda... *a onda* je“, dodala je iskrivljenih usana i po prvi put je izgledala zaista besno, „onaj idiot, ono derište, onaj moron Džon pao na tvoje čini. I nije hteo da te ubije po mom nalogu. Još je nagovorio i ostale da više ne ubijaju.“

Skromno sam slegnula ramenima. Nisam ja kriva što imam bezbožnu seksualnu privlačnost. „Baš mi je žao, kravo. I hoćete li me *pustiti!*“ Trzala sam se i vukla, ali bilo je uzaludno. Jesu li oni vampiri od gume ili šta? „I sredila si da i tebe napadnu kako niko ne bi posumnjao u tebe.“

Zevnula je. „Mmm-hmm.“

I uspela je u tome, prokletstvo. Ni na trenutak nisam posumnjala u Monik. Bila sam previše zauzeta motrenjem na Saru, a ona je vredela dvadeset puta više od ove izdajničke kučke. Kada pomislim da sam *nju* proburazila kocem pa krenula da ludujem s Monik. Bože, ponekad sam zaista preglupa da živim. Međutim, izgleda da to neće biti problem još dugo.

„Sada ćeš videti. Pretpostavljam. Da! U velikoj si nevolji, Monik.“ Čim se oslobodim stiska Nemrtvih od gume. „Svakog časa i ja ću... uh...“

„Dakle, ubiću te“, završila je Monik, razvedrivši se, „i Sinkleru će biti potrebna nova supruga, a naravno, Tina ne dolazi u obzir. Oni su kao brat i sestra, jesi li primetila? Sara je mrtva, a nema nas mnogo koje odgovaramo, znaš.“

„Znači, ostaješ ti, a?“

„Ostajem ja.“

„Ali zar nas nema na hiljade?“

„Uveravam te, Erik Sinkler će shvatiti da sam najpogodnija.“

„A činjenica da već ima suprugu“, zajedljivo sam rekla, „ne predstavlja nikakvu barijeru.“

„Barijeru! Kako li nađe tu reč bez baterijske lampe, čudi me.“

„Hej! Napad na mene je jedno, ali uzdrži se od tih podlih primedaba.“

Pošla je prema meni s kocem u ruci. Bila sam morbidno svesna toga da imamo publiku. Pored vampira koji su me držali s mračnom odlučnošću, još ih je dvadesetak na plesnom podijumu zurilo u nas. Neće mi pomoći, shvatila sam. Oni pripadaju Monik. Ili ne veruju da sam prava kraljica. U svakom slučaju, svodi se na isto. Pa, bar još uvek priča, iako mlati tim kocem kao dirigent palicom. Klasična greška zlikovaca iz filmova o Džejsmu Bondu. Nadam se. „Traćenje resursa.“

„Molim? Nisam te slušala.“

Zaškripala je zubima. „Rekla sam da sam zgranuta gubitkom vampira i resursa. Trebalo je da te sama ubijem čim sam stigla u grad. Nisam imala predstavu da će biti tako lako.“ „Hej! Šta sam rekla za pakosne primedbe?“

„Kada samo pomislim koliko sam plaćala Blejd ratnicima da vežbaju, usavršavaju svoje veštine, krče put do *tebe*. Kakva glupost! Nisi zaista ubila Nostra, zar ne?“

„Šta?“ Iznenadila me je nagla promena teme. „Jesi li zbog toga mislila da me je toliko teško ubiti?“

Uputila mi je poražavajući pogled koji je značio „naravno“. „Pravo da ti kažem, *jesam* ga ubila. Eto ti.“ Avaj, kao mali Džordž Vašington, nisam mogla da lažem. „Pa, na neki način. Nahuškala sam Čudovišta na njega i ona su ga pojela.“ Čudovišta! Šta bih dala da sada vidim njihova iskežena lica. „Ali, slušaj, Monik, ne moraš da me proburaziš kocem da bi dobila Sinklera. *Možeš* da ga uzmeš.“ „Ne verujem.“

„Ne, zaista!“ Neverovatno. Prvo me je prevarom naveo da se kresnem s njim. Onda sam saznala da ću hiljadu godina biti njegova nemrtva ženica. Onda me je prevario da se ponovo kresnem s njim. Pa, na neki način. A sada će me ova otkačena kučka ubiti kako bi ga dograbila! Oooh, ako preživim ovo, oštro ću ga izgrditi.

Proklet bio, Sinklere!

„Ozbiljno. Ne želim ga. Nikada ga nisam želela.“ Dobro, ovo poslednje je laž. Hoću reći, *jesam* ga želela, znate, kao što poželite sočnu šniclu, ali ne želim da budem udata za njega, bar ne ako me prvo ne zaprosi. A nije. Nijednom. Da li mnogo tražim? Bračnu ponudu? Ne verujem. Mada me niko ne pita za mišljenje. O, bože sačuvaj da me neko pita za mišljenje! „...ti je posvećen.“

„Molim?“

„Hoćeš li obratiti pažnju. U slučaju da nisi primetila, nalaziš se u gadnom škripcu.“

„Da, da, nije prvi put. Slušaj, možemo to da sredimo. Naravno, ti si luda krava koja je odlučila da me uništi, ali zar ne možemo da se složimo? Hoću reći, ako su moji roditelji uspeli da se dogovore, onda mogu svi. Možeš dobiti Sinklera ponedeljkom, sredom i petkom, a ja...“ Potrčala je prema meni uz frustriran krik - priznajem da tako

utičem na ljude - i zarila mi kolac u grudi. Đavolski je bolelo. Tada sam umrla. Ponovo.

Dvadeset šesto poglavlje

IZ privatnih beležaka oca Markusa, vikara crkve Svih svetih, Sedma ulica 129e, Mineapolis, Minesota

Samo nekoliko trenutaka zakasnismo! Pretpostavljam da smo zato tako sporo reagovali. Nije nam se činilo mogućim da smo zakasnili da spasemo Betsi. Pogotovo deca nisu imala pravog iskustva s neuspesima. Konjica uvek stiže na vreme, barem u filmovima.

Naravno, Džon je pratio Betsi po celom gradu - šašav dečko, svi smo ga upozorili da je beznadežno - i nešto u vezi s klubom učinilo mu se sumnjivim. Možda zato što su se vampiri koji su čekali napolju razbežali bez ikakvog očiglednog razloga. Mora da su osetili nešto u vazduhu - možda promenu vlasti. Sada nije ni važno.

Važno je da nas je Džon pozvao čim je stigao do *Skreča*. Nije nam mnogo trebalo da stignemo - što se kilometraže tiče. Naravno, kada je o vremenu reč - samo smo nekoliko trenutaka predugo putovali.

Kada je žena koja je povlačila naše konce ubila Betsi, kao da je sva svetlost nestala iz prostorije. Upravo tako. Bili smo toliko zaprepašćeni da se niko nije ni makao.

A Betsi je bila nepomična, potpuno nepomična. Delovalo je besmisleno da te zelene oči nikada više neće besno sevnuti, a te crvene usne više neće oblikovati reči *idiot* ili *moron* ili *šupak*.

Tada je Erik Sinkler, najmoćnije biće koje uliva strah više od bilo koga drugog koga sam video u svom dugom životu, prosto doživeo slom. Bilo bi dirljivo da nije bilo strahovito tužno.

Podigao ju je u naručje i sručio se na pod. Njegov mantil je zalepršao oko njih kako su pali. Neprestano je ponavljao njeno ime i milovao joj lice drhtavim prstima, nesvestan svih ostalih.

Naša bivša poslodavka Monik pokušala je da se opravda. Mogla je da namiriše smrt u vazduhu - svoju, kao i kraljčinu. Svi smo stajali i osuđivali je bez reči, ali mora da je znala kako to neće potrajati. Kako ćemo uskoro reagovati. Uhvaćena je na delu, njena prava priroda je otkrivena u najgorem mogućem trenutku i bila je svesna toga koliko i mi.

Bio je to uobičajeni, dosadni motiv. Objasnila je da je čeznula za Erikom, koji je pripadao Betsi po vampirskom zakonu. Zato je osnovala Blejd ratnike da ukloni Betsi s puta.

Nepristrasno sam se zapitao da li je luda ili je samo bila raspamećena. Je li njena savest toliko zastranila od godina gošćenja nad ljudima da joj se zaista činilo zgodno unajmiti decu da ubijaju njenu vrstu? Ne znam. I, iskreno govoreći, nije me ni bilo briga u tom trenutku.

Mogla je i da priča kamenu. Iako je preklinjala Erika da obrati pažnju na nju, on je samo ljuljao Betsi u naručju i nije podizao pogled niti progovarao.

Međutim, Tina nije bila sputana. Bila je ljuta i zaprepašćena kao i svi mi, ali nije izgubila sposobnost da reaguje. Dugo me opčinjavala činjenica da vampiri izgledaju drugačije od onoga što zaista jesu. Tina mi je uvek ličila na ljupku studentkinju.

Ali ne noćas.

Povela je juriš i za nekoliko minuta se žestoka bitka rasplamsala svuda oko nas. Povukao sam Marka i Džesiku iza sebe - bili su previše zapanjeni da bi se borili i izvadio krst, ali nisam morao da se trudim. Video sam kako se nekoliko Monikinih piona iskrada na zadnji izlaz, bez ikakve namere da se tuku. Mudro od njih. Kada gospodin Sinkler dođe k sebi, ovo neće biti dobar dan za Monikine sledbenike.

Naravno, budući da sam ljudsko biće, jedva sam pratio borbu. Bilo je fizički nemoguće. Povremeno sam video blesak srebra ili maglovitu pesnicu, a onda bi se glava nekog vampira zakotrljala po podu ili bi nečije telo poletelo u vazduh. Deca su se dobro pokazala, kao i uvek.

Konačno je ostala samo Monik. Džon je, suznih očiju, izvadio nož i pošao prema njoj. Nije se obazirao na nas, nije se obazirao ni na koga. Zamahnuo je nožem i čuo sam kako je rekao: „Ovo je za Betsi, kučko jedna.“ Ali Tinino oštro: „Stani!“, zaustavilo ga je usred zamaha.

Pomerila se onom jezivom, neljudskom brzinom i uperila mač - Enin mač - u našeg zajedničkog neprijatelja, a slobodnom ispruženom rukom sprečavala je Džona da se približi.

Monik se povukla u ćošak. Tina je, uprkos svom krhkom izgledu, bila zastrašujuća. Eni joj je čuvala leđa, ali to je izgleda bilo potpuno nepotrebno.

„Kralj će odlučiti o njenoj sudbini“, rekla je Tina i to je bilo to. Čak ni Džon, slomljenog srca, nije mogao da se protivi toj naredbi.

Primetio sam da je Monikina grupa izgubila odvažnost tek kada je stigao Erik Sinkler. Ima smisla, ali je nepošteno i neljubazno prema dragoj Betsi. Iako nije izgledala kao kraljica ili plemkinja - mada jeste ako bi se neko potrudio da je zaista *pogleda* - niko nije mogao posumnjati u Erikovo pravo na presto. A niko nije hteo da se zameri najmoćnijem vampiru na planeti. Tim pre što je zbog izdaje upravo izgubio bračnu drugaricu.

Poslednji Monikini vampiri su se išunjali i pustili smo ih da odu. Bili smo i te koliko brojčano slabiji i svesni koliko smo sreće imali.

Dok je Tina držala Monik u potčinjenom položaju, svi smo čučnuli oko Betsi. Nije bilo krvi i, kao što sam već napisao, sve je bilo prilično nestvarno. Nije izgledala kao mrtva žena. Priče nisu tačne. Filmovi nisu tačni. Nije se pretvorila u gomilu prašine, niti u smežuranu mumiju. Oči su joj bile zatvorene, mada je imala onu vertikalnu boru na sredini čela, što je obično značilo da je iznervirana. Delovalo je kao da će u svakom trenutku otvoriti oči i zatražiti čaj s mnogo šećera i šlaga.

Posle dugog trenutka, Mark, uvek praktični doktor, pitao je šta bi trebalo da radimo. Džon mu nije odgovorio, a Tina je samo odmahнула glavom. Monik je pokušala da progovori, ali je ućutala kada joj se vrh mača utisnuo u grlo.

Mi ostali znali smo da je beznadežno. Vampiri ne mogu da se vrate pošto ih proburaze komadom drveta. To je nemoguće - čak i najopasnija noćna bića moraju se vladati po uvreženim pravilima. Ali niko od nas nije imao srca da to kaže Marku i Džesiki. Samo smo se ćutke oporavljali od šoka.

Desilo se, kao što smrt svih harizmatičnih pojedinaca nastupa, previše iznenadno, prebrzo. Hteli smo da je dostojno oplakujemo.

Džesika je ispravljala Betsine prilično raščupane šiške, i video sam kako njene suze padaju na Betsino nepomično lice. „Oh, Bets, Bets... nije fer. Shvatili smo sve. Da smo stigli samo minut ranije... spasli bismo te! *Trebalo je!*“

Bila je mlada.

„Ne mogu ponovo da prolazim kroz ovo“, zajecala je Džesika. „Nije trebalo da to ponovo preživljam s tobom. Moraš prestati da mi umireš!“

„Pa, zaboravi“, naglo je rekao Mark. Stavio je ruku na kolac koji je virio iz Betsinih grudi. Džon je ispružio ruku da ga zaustavi, ali Mark je tako snažno odmahnuo glavom da su mu suze poletele. „Ne mogu izdržati da je gledam takvu, društvo. Poput insekta zakačenog za jebenu tablu. Nije ispravno i neću to da dozvolim.“

Cimnuo je, zastenjao i izvukao kolac iz njenih grudi. Betsine oči se otvoriše, što nas je, naravno, zaprepastilo.

Dvadeset sedmo poglavlje

OSETILA sam gorući, oštar bol u grudima, čula kako mi se košulja cepa pa otvorila oči da izgrdim onoga ko je kriv za to, ko god bio.

„Jao!“, pobunila sam se. „Prokletstvo, ovo je nova košulja!“

Čulo se *tump* kada me je Sinkler ispustio. Nemam pojma zašto me je držao - ko će shvatiti njegovu podmuklost i skrivene motive.

„Elizabet“, rekao je i zaprepastila sam se kada sam videla da su mu usne samrtnički bele.

„Jao ponovo! Što si to uradio?“ Protrljaia sam potiljak. „Zašto svi piljite u mene? Ježim se od toga.“ Zaista je tako bilo! Gledala sam nagore u mesec načinjen od lica i svi su imali otvorena usta. Uplašila sam se da će im pljuvačka iscuriti na mene ako ostanem tu.

„Au“, rekao je Džon.

„Da, dobro. Šta se desilo? Gde je ona odvratna krava Monik? Ooo, ne da je pečena! Jeste li znali da je ona zla? Potpuno zla! Namamila me pozivom da dođem ovamo i da ludujem s njom. Jakog mi ludovanja - prosvirala mi je *kolac* kroz grudi. Ko to još *radi*? I đavolski je bolelo! A gde ste vi do sada? Zašto ležim na ovom odvratnom podu? Sinklere, odmah mi pomози da ustanem.“

„Au“, ponovio je Džon. Nisam sigurna kakav problem momak ima, ali trenutno imam važnija posla.

„Živa si!“, bubnula je Džesika. „Ponovo.“

„Pogledaj ovu rupu u mojoj bluzi“, požalila sam se. „Šta ona misli, da pamuk raste na drveću? Stani malo. Raste, zar ne? Ili je žbunasta biljka? U svakom slučaju, ja... mmf!“ Udarala sam Sinklera

po ramenu sve dok nije prestao da me ljubi. „Druškane! Mesto i vreme, važi? A sada me podigni.“

Povukao me je na noge a Džon me je zagrlio i od toga sam se zateturala. Onda ga je Sinkler odvojio od mene i ponovo onako čudno zarežao. Međutim, i Džon se nakostrešio te je Džesika povikala obojici da prestanu sa sranjima. Ali nije me bilo briga jer sam spazila Monik, sateranu u ugao i s mačem pod grlom, i to zahvaljujući mojoj novoj najboljoj drugarici Tini.

„Ha!“, rekla sam i otrgla kolac Marku; zacvileo je pa izvukao iver iz dlana. „*Mene* ćeš da proburaziš, a? I da mi *upropastiš* bluzu.“

Odmarširala sam do Monik, koja je uspevala da izgleda zapanjeno, uplašeno i besno u isto vreme. „Lažna kraljica“, prkosno je rekla kada je Tina odstupila. To me je donekle unervozilo. Volela bih da je mač još uperen u *du jour* čudovište. „Nikada nećeš vladati.“

„C-c-c. Neko je preskočio lekcije iz Knjige mrtvih. Očigledno je da *vladam*. Samo gubitnici poput tebe nisu dobili memorandum.“

„Previše pričaš“, odgovorila je. „Kao i uvek.“

„Ah, Monik, to boli! Pogađa me ovde.“ Dotakla sam zjapeću rupu na svojoj bluzi. „Gde ti je saosećanje? Nego, kad bolje razmislim, ispustila si nešto.“ Podigla sam kolac. „Treba da ti ga vratim. Ako nemaš ništa protiv.“

„Nemaš... urk!“

„Odvratno!“, povikala je Džesika i okrenula glavu.

„Izvini“, rekla sam, odmakla se i pogledala probodenu Monik sa - priznajem - nimalo zadovoljstva. „Šta da vam kažem? Smrt je ružna. A njoj je bila suđena.“ Pokušala sam da ne zvučim cmizdravo i odbrambeno kao što sam se osećala.

Zato što joj *jeste* bilo suđeno. Zato što je naterala Blejd ratnike da ubiju sve one jadne vampirice, da ne računamo šta je meni uradila. Neka se opravda đavolu ako može. *Mene* nije briga.

„Lepo obavljeno“, primetio je Sinkler. Izgledao je malo bolje - nije bio onako samrtnički bled kao maločas - što je bilo olakšanje. I više nije režao na Džona kao pobesneli medved.

„Ja sam to hteo da uradim“, nadurio se Džon.

„To je bila moja obaveza“, objasnila sam. „Možeš da ubiješ sledećeg zlog serijskog ubicu vampira.“

„O “ Vidljivo se oraspoložio. „Važi. Drago mi je što nisi stvarno mrtva.“

„I meni“, jednoglasno su povikali Mark i Džesika. „Nego... ovaj... Monik se neće vratiti kao ja ako iščupam taj kolac iz nje, zar ne?“

„Naravno da neće“, zabezeknuto je odgovorila Tina. „Nikome to ne polazi za rukom. Hoću reći, nikom osim tebe. Niko nikada nije...“ Ućutala je i odmahнула glavom, potpuno smetena, što je prilično retko za nju, toliko pametnu.

„A to je zanimljivo, zar ne?“, pitao je Sinkler. „Zanimljivo“, odgovorila je Džesika, koja je još izgledala donekle bolesno, „*nije* pridev koji trenutno imam na umu.“ Zamahala mi je prstom ispred nosa. „Ti... ti...“ Nije morala ništa više da kaže. Videla sam da je ponovo prošla kroz pakao.

On nije obraćao pažnju na nju. „Ne verujem da je u Knjizi mrtvih tačno opisano koliko... izgleda da je nemoguće ubiti Elizabet.“

„Pa.“ Slegnula sam ramenima. „Znaš. Teško je zaustaviti dobru ženu i sve ostalo.“

„Pogotovo sada“, zajedljivo je primetio, „kad dobijaš sve te nove posede.“

„Molim?“

„Po našem zakonu, kada ubiješ jednog od nas, njegova imovina postaje tvoja.“

„Nema šanse. Stvarno? Šta je s njihovim porodicama?“

„Vampiri nemaju porodicu“, Tina je strpljivo objasnila. „Osim tebe, očigledno. Zar se nisi zapitala zašto Nostrova kuća nije prodana? Tvoja je.“

„Divno! Prvo od Sare *Armanijeva* garderoba, a sada ovo! Jeste li videli Monikin porše? Moj je, sve je moje!“ Zastala sam jer su me Mark i Džesika čudno gledali. „Hoću reći, nisam je ubila samo da bih dobila kola ili išta slično.“ To je bio samo divan bonus.

„Nisi“, odvratila je Tina, koja me je takođe čudno pogledala, „ali mislim da ćemo raširiti tu priču.“

„Zašto?“

„Moramo, dok ne stekneš određenu nemilosrdnost“, objasnio je Sinkler. „U protivnom, taj će se problem stalno javljati. Drugi će pretpostaviti da si lak plen i pokušaće da ti otmu krunu.“

„Koga briga? Očigledno je neuništiva.“

„Niko nije neuništiv“, usprotivio se otac Markus. „Čak ni Hrist.“

„Uostalom, prilično sam nemilosrdna. Ubila sam dve vampirice ove nedelje! / vratila sam mleko u frižider sinoć iako je ostalo samo nekoliko kapi.“

„To si bila ti?“, pitao je Mark.

„Mada...“, grickala sam donju usnu dok sam razmišljala. „Nisam ubila gospodina Mejsona, a svakako je trebalo.“ „Mejsona? Tvog šefa u *Mejsisu*?“

„Da, on je Monikin zli pion! Totalno me je sredio. Prvo me je otpustio a onda joj je javio kako bi mogla da me pokupi poput ribice u radnji s mamcima. Drkadžija.“

„Zaista?“ Sinklerove oči postale su bezizražajne. „Objasni.“ Naterao me je da mu ispričam celu priču i onda smo je još jednom detaljno pretresli. Svi su bili prikladno ljuti zbog mene. Bilo je sjajno!

„Neverovatno! Čak je i tvoj šef pokušao da te ubije“, rekla je Džesika. „Mislim, znam da pokušavaju da smanje stopu nezaposlenosti ali to je besmisleno.“

„Većina ljudi veruje kako njihov šef hoće da ih sredi. Ali moj je zaista hteo! Eh, pustite njega... šta sad? Mislim, pored toga što ću morati da presvučem košulju. Ova je prosto“, pogledala sam nadole, „odvratna.“

„Imamo o mnogo čemu da razgovaramo“, najavio je Sinkler.

„Tu si u pravu“, odgovorila je Tina uznemirujuće gorljivo. „Šta ovo znači? Za sve nas i za našu kraljicu?“

„Moraću da dodam neke neverovatne napomene u svoje beleške“, priznao je otac Markus. Kao da je goreo od nestrpljenja da sedne za radni sto i počne da piše. Dooosadno.

„Veličanstvo, opet si s nama! Nečuveno! L..“

„Slušajte, vas dvoje... Shvatam da ne možete a da ne budete pravi partibrejkeri, ali nećemo večeras držati nikakvu veliku panel raspravu. Petak je. Otresla sam se hladnog zagrljaja smrti...“

„Ponovo“, dodala je Eni.

„...i hoću da đuskam!“

„Meni bi dobro došlo piće“, priznala je Džesika, „ili pet.“

„I meni“, dodao je Mark. Obrisao je znoj s čela. On i Džesika su još bili prilično uznemireni. „Bilo je zaista stresno gledati kako se vraćaš

iz mrtvih.“

„Žao mi je“, pokorno sam rekla. „Pretpostavljam da je svima teško palo.“

„Dostatih sranja s tvojim ubijanjem“, naredila je Džesika. „Hej, ni meni nije bilo mnogo zabavno! Ne činim ovo kako bih privukla pažnju.“ Zavladao je živcirajuća, značajna tišina. „Stvarno!“

„Kuda ideš da đuskaš?“, pitala je Eni.

„Nikud gde vi možete da uđete“, kratko je odgovorila Džesika. „Ovo je opuštanje isključivo za Betsine cimere.“ „Ja sam Betsin cimer“, blago je rekao Sinkler. „Hajdemo u *Gator*“ predložih. A onda sam shvatila značenje tih užasnih reči. „Šta?“

„O, zar ti nisam spomenuo?“ Izgledao je toliko nedužno da niko ne bi poverovao kako skriva očnjake. „Napuštamo *Market*, više nije prikladan za naše potrebe. I nakon što smo noćas razgovarali o tom problemu, Džesika je ljubazno pristala da nam izdaje prostor.“

„*Usejjavaš se?*“ Onesvestiću se. Baciću nešto. Kupiću novu posteljinu. „Ti... ja... ti...“

Džesika je raširila ruke i slegnula ramenima. Ubilački sam je pogledala. Ona njena teorija „voli ga i nije toga svesna“ koju sam čula! I planirala je *to*.

Nikada nije trebalo da ponovo spavam s njim. Džesika ne bi došla do glupavih zaključaka da nas nije videla u krevetu zajedno. O, znala sam! Znala sam da ću zažaliti zbog tog trenutka slabosti, ali čak ni ja nisam mogla ovo da predvidim. *Ništa dobro ne može izaći iz seksa s Erikom Sinklerom!*

Podigla sam ruku i protrljala slepoočnice. „Sad mi stvarno treba piće.“

„Nalazimo se u klubu“, istakao je Džon.

„Zaboravite, mali čudaci“, drsko sam rekla, uključivši Eni u svoju tiradu. „Pod jedan, neću da se zabavljam u jeftinom klubu mrtve Monik i, pod dva, niste dovoljno stari da pijete alkohol. Dakle, ne idete.“

„O, umalo nisam zaboravila.“ Džesika je zavukla ruku u džep pa pružila nešto svetlucavo Eriku i Tini. „Uzmite ključ od kuće.“

Otela sam joj ključ i strpala ga u usta. Zagrcnula sam se, ali sam ga progutala.

„Veoma zrelo“, šmrknuo je Sinkler, ali naslutila sam da se kezi.

„Nemoj da mi se obraćaš.“ Zastala sam da proverim hoće li ključ izleteti napolje. Za sada je bio na mestu. „A ti...“ Zgrabila sam Džesiku za uvo i ona je zacvilela. „Hajde. Odvešćemo se negde mojim novim poršeom i objasnićeš mi.“ Nakon što povratim ključ.

„Finansijski je opravdano... ako pogledaš cifre, sigurna sam da ćeš - pustiti me!“

„On može da spava u mojoj sobi“, ponudio je Mark. „Pretpostavljam kako bi trebalo da izjavim nešto protiv vampirskog suložništva“, umešao se otac Markus, „ali čini mi se da vam je to najmanji problem.“

„Zapravo, već sam izabrao sobu pored Elizabetine - ne pokušavaj da me čupaš za uvo“, brzo je dodao kada sam sunula na njega. „Ukoliko nećeš da te bacim preko kolena.“

„O, da li to radite kada zađe sunce?“, našalila se Eni, a Džon je pocrveneo i odvratio pogled.

Izašla sam, vukući Džesiku i Marka sa sobom, pre nego što mi pukne glava.

Epilog

DAKLE, sada živim s glupim Sinklerom i glupom Tinom u ogromnoj kući koju ne mogu sebi da priuštim. I nemrtva sam i nezaposlena. Ponovo.

Dobro, Tina nije toliko glupa. U stvari, sviđa mi se, ali samo kada me ne zaprepašćuje svojom potpunom nemilosrdnošću. Pored toga, ume da pravi bogovski šejk od jagoda. Čak ga i Sinkler pije! Pretpostavljam da zaista voli jagode. Moraću da promenim šampon.

Nepoznati vampiri neprestano dolaze da iskažu poštovanje. Po tome što se nemrtvi ljudi utrkuju da navrate kako bi me pozdravili, očigledno se pročulo za Monikin mali neuspeli pokušaj prevrata. Iz nekog razloga, donose crvene pomorandže. Sinkler kaže da je to tradicija. Ja kažem da je ćaknuto. Frižider je pun tih prokletinja.

Mislim da su Mark i Džesika ljudi zato što su otvorili vrata svoje - naše - kuće vampirima, ali Mark je usrdno objasnio da ne smatra Tinu i Erika nemrtvima. Kladam se da bi se predomislio čim bi se zatekao uz jednog od njih dvoje kada je dovoljno gladno. Što se Džesike tiče, ona je odlučila da bismo se Sinkler i ja morali navikavati jedno na drugo budući da smo suđeni jedno drugom. A bilo bi ružno izostaviti Tinu jer su ona i Erik gotovo kao brat i sestra.

Prema tome, mi smo cimeri. Pretražila sam joj sobu, ali nisam našla dokaze da se drogirala.

Neverovatno je živcirajuće sići u salon za čaj i zateći Sinklera kako čita *Volstrit žurnal* i tek što nije počeo da se smejulji.

Da ne ističem kako se borim protiv iskušenja da se ušunjam u njegovu sobu bez ičega na sebi osim smeška. Ali naučila sam lekciju u Monikinom klubu: ništa dobro ne može izaći iz seksa s Erikom Sinklerom. A dotični gospodin se ponaša... pa, kao savršen gospodin. Prokletstvo.

On i Tina doneli su Knjigu mrtvih u kuću i držimo je u biblioteci, na njenom malom stalku od mahagonija. Džesika je pokušala da je čita i za svoj trud je dobila trodnevnu migrenu. Ta tri dana je skakala na svaki šum i nije mogla da jede. Sada se kloni biblioteke.

Pozabaviću se tom knjigom jednog dana, ali za sada pokušavam da se izvučem na lakši način. Neka se Tina i Sinkler snalaze s tim ako mogu.

Kada sam ustala pre nekoliko večeri, na grudima mi je bila autobiografija Peta Konroja, *Moja neuspešna sezona*.

Čitala sam je nedelju dana, i što je najbolje od svega, hrana se nigde spominje. Zato sam je stavila na policu s ostalim knjigama. Izgleda da su mi se ponovo otvorila vrata za koja sam mislila da su zatvorena... Svakako mi je drago zbog toga.

Pokušala sam da zahvalim Sinkleru (znam da Džesika to nije uradila; postarala bi se da dobije priznanje... ali kladim se da mu je ona dala ideju), no on me je pogledao kao da nema predstavu o čemu pričam te sam odustala.

Džon je napustio grad. Rekao je da ide svojim, u predgrađe, ali ja mislim - a Džesika se slaže sa mnom - kako nije mogao podneti pomisao da Sinkler živi sa mnom. Iskreno govoreći, ima nas dvoje. Obećao je da će se vratiti krajem leta i otkrila sam koliko mi zapravo nedostaje mali čudak.

Eni uglavnom uveče visi kod nas. Mislim da se nešto dešava između nje i Tine, ali diskretne su. Ipak, obe se mnogo vrzmaju po kući i pevuše. A njihovi budalasti osmesi idu mi na živce.

Sinkler je bio u pravu: pripale su mi Monikine stvari. Zaista je imala nekretninepo celom svetu. I dva automobila!

Nemam predstavu šta ću, kog đavola, s klubom u Mineapolisu, spa centrom u Švajcarskoj, privatnom školom u Engleskoj i restoranom u Francuskoj. Ne znam baš ništa o vođenju više poslova. Pretpostavljam da bih se mogla zaposliti na nekom od tih mesta. Možda ću pokušati da vodim *Skreč*...

Ispostavilo se da je učešće inspektora Nika Berija u čitavoj toj ružnoj priči predstavljalo onaj izuzetno redak fenomen: pravu slučajnost. Taksista koga sam spasla slučajno je dao izjavu Niku. Nik je slučajno video moja kola nekoliko dana kasnije i zaustavio me je. Drago mi je. Jednom sam mu uprskala život pre toga i zaista ne bih želela da to ponovim.

Gospodin Mejson je nestao. Nisam ni znala dok nisam videla kratku vest u novinama. Nije imao porodicu i Mejsonov šef je prijavio njegov nestanak. Nije li to tužno?

Važio je za nestalog bez traga sve dok mu posle mesec dana nisu našli nekoliko delova tela u stanu. U putnoj torbi, koju je očigledno pakovao kada... kada se desilo što god da se desilo. Pitala sam Sinklera za to, ali on je samo okrenuo stranu *Žurnala* i nije mi odgovorio. Stoga to nisam više potezala. Mada, bilo mi je pomalo žao gospodina Mejsona. Na kraju krajeva, on me je *zaposlio* u *Mejsisu*.

Otišla sam u posetu Anti i odnela joj odelce *Kelvina Klajna* za polubrata ili polusestru. Bila je to mirovna ponuda u fazonu „možemo li se pretvarati da se ne mrzimo“. Ona je „slučajno“ prolila crno vino na njega.

Brinem zbog baštovana. Niko drugi ga ne spominje, a svi me čudno gledaju kada ga opišem. Džesika kaže da je zaposlila jednu dvadesetogodišnjakinju da se stara o travnjaku i cvetnim lejama. Ovaj tip je star, zaista star.

Prilično sam sigurna da ga samo ja vidim.

Strah me razgovora s njim, ali moraću to da uradim ovih dana. Šta god da mu se desilo, nadam se da mogu pomoći i da će nestati kao Mari. *Ona* mi nedostaje, ali *nisu* mi potrebni jezivi, matori, muški duhovi koje ugledam kako zure u prozor moje spavaće sobe kad god pogledam napolje.

Mnogo sam razmišljala o svemu što se dogodilo one noći u Monikinom klubu. Čitav dan prilično je podsećao na košmar i

ponekad je teško setiti se svih krvavih pojedinosti. Tako je s poslednjih nekoliko nedelja! Kad god se prisetim, misli mi odlutaju do rasprodaja džempera i kožnih rukavica. Zimska garderoba je stigla u prodavnice i moram da napravim zalihu.

Džesika i Tina su me pitale za to, ali Sinkler potpuno izbegava tu temu iako nisam sigurna zbog čega. Rekla sam im istinu - ne sećam se šta se dešavalo od trenutka kada sam bila proburažena pa sve dok Mark nije izvukao kolac.

Nisam im rekla čega se jedino *sećam*: Sinklerovog glasa kako pluta u tami, umirujući me i naređujući mi, neprestano ponavljajući isto: „Vrati se. Vrati se. Ne ostavljaj me. Vrati se.“

Čudno. Ponekad se pitam da li sam to sanjala. Ili halucinirala. Ili je to zaista govorio - što je najneverovatnije od svega. Bog mi je svedok, neću da ga pitam... još skupljam hrabrost da razgovaram s mrtvim baštovanom.

Dakle, ili me je nemoguće ubiti ili me je kralj nemrtvih vratio snagom svoje volje. U svakom slučaju, o tome valja razmisliti.

Ali ne danas. U *Nejmanu* je rasprodaja i očajnički mi je potreban kašmirski džemper. Najviše bih volela crveni, ali uzeću bilo koju osnovnu boju. Džesika plaća! Kaže da je to poklon-čestitka zbog ponovnog povratka iz mrtvih.

Meni odgovara.

Table of Contents

[Prvo poglavlje](#)